

ORGANIZAREA ADMINISTRATIVĂ A LOCALITĂȚILOR. PRIMĂRIILE COMUNALE

În evul mediu oamenii trăiau în mici așezări, populația fiind puțin numeroasă, lucrând o anumită suprafață de teren, pe care o considerau ca proprietate a lor. Aceste așezări sunt menționate în documentele scrise cu denumirea de sate, iar familiile care le compuneau erau rude între ele, fiind descendente ale aceluiași moș. Aceste sate erau conduse de câțiva bătrâni înțelepți, cu autoritate asupra membrilor obștii, îndeplinind și rolul de judecător în cazul apariției neînțelegerilor între ei. După întemeierea statului feudal Țara Românească s-a organizat un sistem de judecată peste sate, la nivelul județului dar și la nivel de țară (sfatul domnesc - divanul, condus de domnitor). Cel ce conducea satul din punct de vedere administrativ, adică pârcălabul, avea atribuții și pe linie judecătorească, el fiind ales de membrii obștii. Când satele au intrat în stăpânirea unor boieri sau mănăstiri, pârcălabul era numit de noul proprietar.

Judecata

Atribuțiile pârcălabului pe linie administrativă erau următoarele: reprezenta satul în relațiile cu ispravnicul județului și domnia; aduna birul de la săteni; împreună cu bătrânii alcătuia cîsla satului, adică împărțea suma globală la care era impus satul la numărul de familii, ținând cont de starea materială a fiecăruia (bătrânii, bolnavii, văduvele și neputincioșii erau scutiți); dacă cineva fugea din sat, birul pe care trebuia să-l plătească acesta era acoperit de ceilalți săteni; la fel și gloaba (amenda) la care era supus satul în cazul când o crimă nu era descoperită.

În ceea ce privește atribuțiile judecătorești, pârcălabul judeca pricinile simple care se iscau între săteni: furturi mărunte, injurii, bătăi, distrugeri de recolte, putând aplica pedepse corporale până la 20 de toiage¹.

Majoritatea judecăților se făceau pentru pământ și urmau calea ierarhică: locală, județ, domn. Când se ajungea la domnie se proceda astfel: vodă cerea reclamantului să propună șase boieri hotarnici jurători (la început erau numai din rândul megieșilor), cărora li se înmănuau răvașe domnești (împuterniciri), care să cerceteze la fața locului și să stabilească hotarul adevărat. Rezultatul era înaintat la sfatul domnesc care judeca pricina și dădea sentința în fața lui vodă. Dacă una din părți era nemulțumită, putea să ceară „lege peste lege“, adică să adune 12 boieri care să judece în favoarea acesteia. Dacă nemulțumirea continua, se luau 24 sau chiar 48 de boieri jurători.

Acesta era lucru bun, deși nu oricine putea să suporte cheltuielile cu deplasarea boierilor jurători. Lucru rău era că o sentință dată în timpul unui domnitor, putea fi schimbată în timpul următorului prin redeschiderea procesului și tot așa mai departe, astfel că se putea prelungi judecata pe o perioadă lungă. Una dintre motivațiile reluării procesului era că vânzarea pământului fusese făcută „cu sila“.

Încălcarea legii era aspru pedepsită: cea mai grea fiind decapitarea sau spânzurarea, apoi munca la ocnă și închisoarea. Dar pedeapsa cea mai des întâlnită era bătaia la tălpi, pentru oamenii de rând. Cel ce jura strâmb era „globit“ (amendat) cu plata a șase boi, în caz de recidivă cu 12 boi, iar dacă persista în jurăminte strâmb era însemnat cu fierul roșu.

Justiția în formele ei medievale s-a păstrat până la apariția Regulamentului Organic, în 1831, care a prevăzut înființarea tribunalelor județene².

În perioada ocupației austriace în Oltenia (1718-1739) a apărut plasa ca unitate administrativă între sat și județ, câte patru în fiecare județ, condusă de câte un ispravnic. Domnitorul Constantin Mavrocordat a extins acest sistem de administrație la nivelul întregii Țării Românești, cu deosebirea că numărul plaselor nu era același în toate județele, iar în regiunile de deal și de munte acestea s-au numit plaiuri, având și atribuții speciale de pază a graniței. Conducătorii plaselor se numeau zapcii, iar ai plaiurilor vătafi, care conduceau aceste unități administrative și strângeau dările³. După 1831 plasele și plaiurile au fost conduse de câte un subocârmuitor, subordonat ocârmuitorului de județ, iar sarcinile judecătorești au trecut pe seama unei comisii de judecată (judecătoria de pace), potrivit art. 264 din Regulamentul Organic. Președintele comisiei era preotul satului (dacă erau mai mulți, funcția îi revenea celui mai vârstnic), iar cei trei membri se numeau „aleșii satului“, iar mai târziu deputați („dipotăți“).

¹ Ion Bălă, Ștefan Bălă, *Spineni. Istorie și Contemporaneitate*, București, 2000.

² Petre Viorel Ghinete, *Monografia comunei Stoenești*, Tipografia S.C. GIG s.r.l., Câmpulung-Muşcel, 2007.

³ Constantin C. Giurescu, *Istoria Românilor, vol. III, partea a II-a*, București, 1946, p. 490-491.

Pe linie administrativă, alături de pârcaľab, apare sfatul satului, format din trei „aleși“. În urma înființării judecătoriaľilor de ocol, în anul 1865, comisiile de judecată se desființează, în anul 1879 se reînființează, din nou se desființează în anul 1890, iar în anul 1895 devin iarăși active, dar președinte va fi primarul comunei, ajutat de doi săteni. Începând cu anul 1968, conform Legii 59, modificată cu Decretul 83/1979, comisia este alcătuită din trei membri și judeca: loviri ușoare, fără vătămare corporală, furtul simplu, înșelătoria între membrii aceleeași colectivități, sustragerea de materiale din unitatea unde lucra în valoare de până la 500 de lei, neglijența în serviciu până la paguba de 1.000 de lei; aceasta putea aplica amenzi până la suma de 3.000 de lei. După anul 1989 s-a desființat, atribuțiile fiind luate de judecătoria⁴.

Paza (straja)

Paza satelor se făcea de către locuitorii respectivi, cei care erau valizi (în afară de copii, femei, bătrâni, bolnavi). Fiindcă asigurau paza (straja) localității se numeau și străjeri. Aceștia aveau un loc anume în mijlocul satului unde se strângeau, chiar o încăpere. În Slănic, acest loc se numea „Poiana Străjii“, ca și astăzi, pe care teren au fost construite căminul cultural și magazinul alimentar al cooperației, terenul fiind proprietatea comunei.

Legiuirea din anul 1856 prevedea să se facă strajă atât ziua, cât și noaptea, iar instrucțiunile transmise de către subadministrațiile plaselor cereau ca regulamentul străjii fiecărui sat să stabilească punctele pe unde trebuia să treacă străjerii atât ziua, cât și noaptea. Mai prevedea ca numărul acestora să fie de „patru la sută ziua și opt la sută noaptea“ și tot timpul să se „preumbe“ prin localitate, trecând neapărat prin punctele stabilite de regulament. Ei făceau „poliția“ localității asigurând liniștea în sat, apărând pe locuitori să nu fie tâlhăriți, ei și gospodăriile lor. Sfaturile sătești erau răspunzătoare de buna funcționare a străjii, anume „depoțaii, scriitorul, reprezentantul și căprarul de strajă“ care „vor fi pedepsiți în fața străjii cu câte 25 de lovituri la spate“, atunci când se vor întâmpla nereguli în localitate.

Instrucțiunile stabileau următoarele obligații pentru străjerii de noapte: „Colu de noapte, întocmit de 8 la sută, nu să va mărgini numai a să preumbla puțin și apoi să se culce, ci să se preumbe neconținut, împărțindu-se câte unu sau doi în toată întinderea satului, priveghind pe la locurile îndemânate <expuse faptelor rele> cercetând casele locuitorilor ce dau bănuială că să abate în fapte netrebnice și în sfârșit făcând tot felul de iscodiri încât să nu să săvârșască cel mai puțin furtișag, ori prin spargere, sau prin tâlhărească călcare, sau furtișaguri de vite, căci în acel minut ce se va descoperi cel mai mic furtișag urmat în vreun sat, pe de o parte satul să va supune la despăgubirea jeluitorului, iar slujbașii sătești să vor da în judecată pentru a lor neîngrijire“.

Conținutul acestui paragraf al instrucțiunilor ne face să ne gândim că se întâmplau destule nelegiuiri în sate, din moment ce se luau măsurile anunțate. Dar ne gândim și la faptul că paza era bine organizată implicând în această acțiune pe toți locuitorii unui sat care deveneau răspunzători pentru orice furt ce s-ar fi întâmplat.

Un alt paragraf menționa că toți cârciumarii și hangiii vor fi atenționați „să nu primească pă nimini, măcar și din învecinatul sat, a bea cel puțin un ciocan de rachiu în prăvălia sa până nu-l va da în cercetarea sfatului, îndatorând pe toți aceștia <cârciumari> a da înscrișuri în cancelaria satului că vor urma întocmai, îndatorându-i și la dare de destoinică chezășie <garanție>. Iar câți nu vor da asemenea chezășie li se vor închide pe dată cârciumile sau hanurile“.

În fine se mai preciza că atât locuitorii „cât și mădularile <membrii> sfaturilor“ trebuie să știe că subocârmuitorul este hotărât „să facă izbiri <controale> secrete de ziua și de noaptea și de va putea să sustragă lucruri din respectivul sat fără să fie văzut, atunci pedeapsa să va urma a doa zi în public, de la mic la mare, fără milostivire ca niște neînțelegători și nesupuși poruncilor naltei stăpâniri“.

Instrucțiunile de mai sus au fost continuu completate. În 1860 se preciza: „Streja de zi și colu de noapte să va păzi de către toată obștea satului, zecii și sutașii își va da seama în toate [...] pentru mișcările oamenilor din zecimea lor și nu va fi primit în sat niciun locuitor din alte sate fără biletu de drumu în regulă și oricine va aduce vite subt pretecest că le are cumpărate, să înfățișeze consiliului biletul cumpărăturii, iar neavând să se trimiță la subtprefectură orice vite va fi“.

Subadministrațiile plaselor cereau și proprietarilor să ia parte la organizarea strajei „dând și d-lor arme acolo unde nu să vor găsi pă la locuitori“⁵.

⁴ Ion Bălă, Ștefan Bălă, *op. cit.*

⁵ A.N.D.J.A., fond Primăria Valea Mare-Podgoria, dosar 1/1856, f. 2, 11; 4/1861, nef.

Fiecare comună avea un registru pentru inspectarea pazei de noapte în care primarul era obligat să consemneze rezultatele inspecțiilor. Straja mai era numită și „caraula de noapte“, iar străjerii „caraulași“. Straja avea un „caporal de strajă“ care răspundea de activitatea de pază a acesteia și de armamentul (puștile) din dotare.

Începutul modernizării

Prevederile Regulamentului Organic au dus la apariția semnelor de modernitate: mănăstirile au început să primească bani în locul obligațiilor în natură, la fel și claca, iar moșiile încep să fie arendate. Acum s-a înființat și „cutia satului“, prin adăugarea a patru parale la leul pe care îl plătea fiecare birnic la fiecare trimestru (capitația): din această sumă se plătea birul pentru cel ce fugea din sat, ca și leafa pârcălabului, dorobanțului (jandarmului) și logofătului (scriitorului). Tot din „cutia satului“ sau „cutia obștii“ se acoperea lipsa birului provenită prin moartea sătenilor în intervalul de timp dintre două catagrafii, precum și cheltuielile necesare trimișilor satului la reședința județului sau în capitala țării pentru pricinile satului⁶.

De asemenea, s-a hotărât ca satele să-și construiască o casă a sfatului (un sediu) în care să se instaleze „canțelaria“ pârcălabului și logofătului, o magazie pentru cereale în care să se strângă rezerve pentru situații de mare lipsă (foamete). În anul 1832 s-a pus problema sistematizării satelor prin aducerea „la linie“ a tuturor caselor, multe dintre acestea fiind așezate în locuri puțin accesibile.

Tot pe linia modernizării putem considera și introducerea actelor de stare civilă și evidențierea populației într-un registru. Pentru aceasta, fiecare trebuia să-și declare un nume alături de prenume, iar cei ce nu au luat în seamă acest lucru, au primit nume din oficiu, uneori determinat de poreclă, defecte, ocupații.

Anunțurile care priveau întreaga obște erau transmise cu ajutorul tobei, fiecare casă a sfatului fiind obligată să-și procure acest obiect, prin intermediul căruia erau comunicate ordinele superiorilor. Acum s-a instituit regula recrutărilor pentru armată, fiindcă numărul voluntarilor era insuficient, ajungându-se la luarea tinerilor cu forța (cu arcanul), din care cauză unii fugeau din sate pentru a scăpa.

Unitatea administrativă, plaiul, nu va mai fi condusă de vătaf, ci de subocârmuitor, care avea atribuții doar administrative nu și judecătorești. Isprăvnicile se vor numi ocârmuiri, iar ispravnicii de județe vor purta numele de ocârmuitori.

Activitatea sfaturilor sătești a fost mai bine organizată ca urmare a întocmirii „Regulamentului pentru Organizarea Consiliurilor Sătești“ de către Departamentul din Întru, aprobat de către Alexandru Ioan Cuza, la 28 iulie 1862.

Sfatul sătesc

Regulamentul precizează că autoritatea locală în localitățile rurale este *sfatul sătesc*, format din preot și trei jurați (deputați), aleși de către obște, anual, din cele trei categorii sociale: frunțași, mijlocași și codași. Dintre frunțași se alegea și un perceptor, numit și pârcălab sau vornic sătesc, care avea datoria de a strânge banii publici ai statului și ai comunei, a-i păstra, dând socoteală pentru ei. Apoi, sfatul ales era aprobat de către prefectură. După aceea, sfatul alegea un notar, numit și logofăt sau scriitor, care avea în grijă cancelaria sfatului, leafa stabilindu-i-se prin tocmeală, și doi vătășei (dintre care unul călare) pentru localitățile mai mici de 100 de familii, numărul lor crescând la un număr mai mare de familii. Vătășeii erau folosiți în „serviciul executării și a espeduirei hârtiilor“ între comună și subprefectură.

Atribuțiile sfatului sătesc erau de natură polițienească, administrativă și judecătorească.

Polițienești: să asigure ordinea și liniștea în localitate, să organizeze paza de noapte, să prindă pe vagabonzi, hoți și criminali, să ia măsurile ce se impuneau în caz de incendii, inundații etc. Avea grijă de poduri, drumuri, casa sfatului, școală, fântâni, arest și să prindă vitele de pripas.

Administrative: se refereau la punerea în practică a ordinilor guvernului, la strângerea dărilor către stat și comună, la păstrarea banilor din cutia satului, pentru a căror întrebuințare dădea socoteală la fiecare trei luni, stabilirea și predarea recruților și dorobanților, citirea monitorului și publicațiilor de către preot sau învățător, conservarea localului de școală, păstrarea registrelor de stare civilă, vaccinarea copiilor împotriva vărsatului, ținerea în stare bună a drumurilor și podurilor, păstrarea magaziiilor de rezervă, respectarea regulilor privind lucrările agricole, a îndatoririlor locuitorilor față de proprietarul pământului și invers, a învoielilor ce s-ar face între locuitorii satului, păstrarea arhivei în bună stare.

---

⁶ *Documente privitoare la economia Țării Românești, 1800-1850*, vol. II, București, 1958.

Judecătorești: vizau împăciuirea locuitorilor satului când apăreau neînțelegeri între ei, sau pedepsirea în cazul vinovățiilor mărunte; judeca pagubele până la valoarea de 15 lei, dar și neînțelegerile ivite pentru „împărțirea locurilor de cultură“; putea osândi pe locuitori cu „o globire de la 2 la 10 lei în folosul cutii comunale“, iar cei globiți dacă nu puteau plăti, munceau în folosul satului pentru acea sumă; vinile mai mari erau anunțate în scris subprefecturii.

Regulamentul făcea precizarea că membrii sfatului (deputații) și perceptorul erau socotiți funcționari publici, astfel că „cei ce-i vor batjocori prin cuvinte sau fapte“ vor fi pedepsiți.

Pentru funcțiile îndeplinite membrii sfatului erau „scutiți de munca ce trebuia să facă proprietății și să vor împărțasi ca până acum din tacele regulamentare pentru prețuirile și ispașele ce vor face“. Perceptorul „va avea ca și până acum leafă câte un leu de casă“, iar notarul era plătit din cutia satului, după tocmeală.

În fine Regulamentul făcea precizarea că membrii sfatului erau răspunzători de pagubele ce s-ar produce din cauza neîndeplinirii atribuțiilor ce le reveneau, pentru care puteau „fi urmăriți de judecată“, iar pentru fapte mai grave erau urmăriți „criminalicește“⁷.

Când se făcea alegerea deputaților (aleșilor) sfatului toți bărbații contribuabili ai localității se adunau la școală sau casa sfatului, când se încheia un jurnal în care erau trecute rezultatele alegerilor, care se făceau anual. Și pârcașul era ales, pentru a cărui corectitudine și pricepere dădeau garanție deputații. Apoi jurnalul era trimis la subprefect pentru aprobare. După validarea alegerilor, subprefectul făcea cunoscute noilor aleși îndatoririle lor:

„1. Pârcașul să primească banii capitații după la locuitori, astfel precum dictează instrucțiunile trimise în sfat [...].

2. Depotații noi vor priimi de la cei vechi pătulele de rezervă în stare bună, școalele asemenea și orice alte obiecte ale comunii.

3. În privința drepturilor proprietăricești vor stărui cu tot dinadinsul a să aduce la îndeplinire legiuirea și condițiile mănăstirești, fără a să năpăstui proprietaru, ori arendașu, sau clăcașii.

4. Streața de zi și colu de noapte să va păzi dă către toată obștea satului, zecii și sutașii își va da seama [...] pentru mișcările oamenilor din zecimea lor și nu va fi primit în sat niciun locuitor din alte sate fără biletu de drumu în regulă și oricine va aduce vite subt pretext că le are cumpărate, să înfățișeze consiliulul biletul cumpărăturii, iar neavând să se transmiță la subprefectură orice vite va fi.

5. Când s-ar întâmpla o moarte grabnică, o tâlhărie [...] ori vreo spargere, pe de o parte să se ia grabnice măsuri pentru prinderea lor, iar pe de alta în acel minut să-mi raportați cu într-adins.

6. Oricâte ordine veți priimi de la subprefectură și monitoare să vă adunați cu locuitorii și după ce le veți citi toate cu de-amărunt, la câte se va cere cercetări și răspunsuri, numaidecât să le aduceți la îndeplinire și să raportați fără a mai aștepta execuții“. În finalul instrucțiunilor, subprefectul își exprima convingerea că noii aleși își vor îndeplini sarcinile cu toată priceperea și stăruința, fără „patimă pe interes și pe neadevăruri“, fiindcă altfel vor fi dați în judecată și vor plăti și pagubele.

Când un ales (deputat) al satului nu-și mai putea îndeplini funcția, era adunată toată obștea și alegea un altul în locul acestuia care, după ce era „întărit“ de către subprefect, depunea jurământul „prescris în regulamentul comunal“⁸. Deputații și scriitorul (secretarul) erau considerați „împlinitorii“ legilor țării.

La 14 martie 1861 Ministerul de Interne a trimis instrucțiuni prefectilor și subprefectilor cu privire la modul cum trebuia să se desfășoare alegerile deputaților din 31 martie, 1, 2, 3 aprilie, conform articolelor 10-12 din anexa a II-a a Convenției de la Paris, în care, printre altele, se preciza că alegătorii vor fi liberi „a se aduna spre a se chibzui între dânșii asupra alegerilor ce sunt chemați a face“. Li se cerea prefectilor și subprefectilor să fie nepărtinitori „și a nu înrăuri întru nimic acele chibsuiri“, recomandându-le doar „a nu eși din marginile buneii cuviinți“. Se mai preciza că după citirea rezultatelor în prezența alegătorilor, biletele de vot se ardeau.

În regulamentul de funcționare a sfaturilor satești se preciza ca „fiecare din membrii comunilor să fie de rând la casa sfatului câte 15 zile unul, atât pentru priimirea vitilor la obor, precum și alte multe împrejurări ce să ivesc pă tot minutul“. Se cerea ca niciun slujbaș sateșc „să nu se mai vază fără semnul ce i s-a dat de către stăpânire, de a nu se mai rămânea cuvânt particularilor de a zice că nu l-a cunoscut că este slujbași, căci și pentru aceasta să va dojeni ca nesupuși ordinelor ce li se dau“.

Subprefecții dădeau mare grijă deputaților satelor să aibă în atenție permanent ca magaziiile de rezervă să fie pline în orice moment pentru a putea ajuta pe cei aflați în impas. Produsele din magaziile se eliberau

⁷ A.N.D.J.A., fond Episcopia Argeș, dosar 32/1862, f. 2-7.

⁸ Idem, fond Primăria Valea Mare-Podgoria, dosar 5/1863, nef.

numai la ordinul superiorilor, iar deputații trebuia să se îngrijească de completarea cerealelor scoase, la recolta următoare. La 14 martie 1861, subprefectul a atenționat pe aleșii satelor că, începând cu 1 aprilie vitele nu mai erau slobode „a se preumbla prin livezi și arătură“, cerându-le „să înființeze văcari și purcari“, pentru a nu mai umbla animalele fără păzitor. Prin regulamentul de funcționare a sfatului sătesc se prevedea înființarea „alături cu localul străjii obor pentru închiderea vitelor, care va fi subț privegherea fiecăruia deputat ce va fi de rând și părcălabului“⁹.

În anul 1859, prefectul județului Mușcel a trimis poruncă la subprefecturi pentru a fi ordone la cârciumi, hanuri, birturi, hoteluri, în privința prețurilor: acestea trebuia să fie afișate și să fie „numai câte o tarifă“.

Pentru asigurarea liniștei și ordinii în localități, aleșii satelor trebuia să ia mai multe măsuri: să urmărească pe cei ce „insuflă bănuială prin neocuparea lor cu munca sau cu alte îndeletniciri oneste, precum și a celor ce locuiesc arasna de sat, pe la locuri dosnice și prin păduri pe unde s-ar putea presupune adăpostire de niscai făcători de rele; straja de noapte să se realizeze cu un număr suficient de oameni; să fie urmăriți vagabonzii, să nu îngăduiască rămânerea în sat a străinilor care n-au bilet scris de la comunele lor și recipisa receptorului că și-au achitat impozitele; toți locuitorii care vor călători „într-o depărtare mai mult de o poștă, să-și ia bilet de drum de la sfatul sătesc“; straja de zi să fie compusă din oameni destoinici care să controleze biletele de drum ale călătorilor, iar cei găsiți fără, să fie trimiși cu pază la subprefectură; încăperile de strajă să fie bine întreținute și să aibă pe ușă sau pe peretele din față o tablă de lemn „bine netezită cu barda, a nu costa vreo cheltuială, pe care să fie scris cu litere mari numirea satului, plasa, județul“; să înființeze în fiecare sat câte o tobă care să se bată seara și dimineața la schimbarea străjerilor „și cu care să se serve satu și la osebite trebuințe de publicații, de adunarea locuitorilor pentru întâmpinări de aprinderi, pentru răspunderea contribuții la casa comunală“ (toba se compunea dintr-o „văcălie de măsură potrivită și o piele de oaie, țap sau alt animal, bine rasă și întinsă, făcute de un individ sau doi dintre desrobiți, ce sânt mai prin toate satele cu știință despre aceasta“); cancelariile satelor să se găsească „în linia drumului celui mare de comunicație, în apropiere de strajă“.

Punerea în practică a acestor măsuri, transmise de prefectură, era verificată de către subprefecți, care cel puțin o dată pe lună se deplasau în fiecare sat. Răspunzători de nepunerea în practică a acestor măsuri erau aleșii satului (în general în număr de trei) și scriitorul satului care păstra și pecetea cancelariei. Pentru a fi la curent cu legile țării, satele erau abonate obligatoriu la Monitorul Oficial¹⁰.

Deoarece documentele nu s-au păstrat pe această perioadă, nu putem prezenta aspectele locale ale Aninoasei și Slănicului.

Despre perioada de care am vorbit mai sus, Nicolae Bălcescu a spus că este „o epocă de tranziție între trecutul care piere și viitorul care începe a luci“¹¹.

Transformările cele mai importante în societatea românească se vor produce în timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Una dintre reformele importante care s-au promulgat în timpul domniei sale a fost cea administrativă, votată la 10 martie 1864 și promulgată la 31 martie. Prin această lege se stabilea că toate satele și orașelele (târgurile) pe viitor vor deveni comune independente; acestea erau clasificate în comune urbane (orașele și orașelele) și rurale (formate din unul sau mai multe sate). Pentru ca o așezare să devină comună independentă trebuia să aibă cel puțin 100 de familii sau 500 de locuitori. Erau exceptate cele care dovedeau că pot să susțină singure sarcinile comunale.

Comunele devenind persoane juridice erau obligate să se îngrijească de interesele lor, însă, pentru uniformizarea administrației, legea fixa pe cele obligatorii: să aibă sediu administrativ, să aibă clădire pentru școală, să îngrijească de neputincioși și copiii găsiți, să aibă grijă de biserică și să plătească pe slujitorii acesteia. De asemenea, trebuia să aibă tauri, armăsari și berbeci de soi pentru îmbunătățirea raselor de animale.

Autoritatea comunală era reprezentată de un **consiliu comunal**, iar administrația localității era încredințată unei persoane numită **primar** (în limba latină numit primarius, de la primus, adică cel dintâi). Numărul consilierilor era determinat de numărul locuitorilor: până la 1500 de locuitori erau cinci, între 1500-3000 erau șapte ș.a.m.d. și erau aleși direct de către adunarea alegătorilor comunei. Consilierii trebuia să îndeplinească anumite condiții, printre care: să domicilieze în comună cu cel puțin șase luni înainte de alegeri, să plătească o contribuție directă (de 48 de lei), cu excepția profesorilor, institutorilor, preoților, medicilor, inginerilor, arhitecților, avocaților (cu diplome recunoscute de către guvern) și a celor ce primesc

---

⁹ Idem, dosar 4/1861, nef.

¹⁰ Idem, dosar 7/1863, nef.

¹¹ Magazin Istoric, 4/1973, p. 38.

o pensie anuală de cel puțin 2.000 de lei; să nu fie servitori, faliți nereabilitați, supuși interdicției, condamnați pentru furt, abuz de încredere, înșelăciune, spargere de peceti și sustragere de acte depuse în locuri publice; să nu fie cunoscuți în public că dețin case de prostituție sau jocuri de cărți.

În comunele rurale consilierii erau aleși din doi în doi ani, însă o treime se înnoia în fiecare an, prin tragere la sorți. La intrarea în funcție depuneau următorul jurământ: „Jur credință domnitorului, supunere legilor țării și sprijin intereselor comunei. Așa să-mi ajute Dumnezeu“.

Consiliul comunal era convocat cel puțin o dată pe lună și de câte ori era nevoie și delibera numai cu majoritate absolută. Ședințele erau conduse de primar, iar în lipsă de ajutorul său sau de cel mai vârstnic consilier. Activitatea acestuia se desfășura după un regulament care prevedea amenzi pentru cei ce lipseau nemotivat. Dacă își depășea atribuțiile și delibera în chestiuni care nu-l priveau, atunci domnitorul putea dizolva consiliul, anula acele deliberări și se organizau noi alegeri.

Hotărârile mai importante ale consiliului erau supuse aprobării Consiliului Permanent al județului, sau unei ordonanțe domnești, sau chiar unei legi: bugetul de venituri și cheltuieli, cumpărările, înstrăinările, schimbul de averi nemișcătoare sau de drepturi ale comunei, constituiri de ipoteci, fixarea contribuțiilor comunale, introducerea de taxe și regulamente pentru închirierea locurilor de bălciuri, târguri, piețe, dejugători, fixarea numărului și zonei parohiilor etc. În privința unor chestiuni, cum ar fi unirea de cătune, sate, slobozii într-o comună sau dezlipirea lor, consiliile erau doar consultate. De asemenea, consiliile alcătuiau regulamentul de ordine interioară, pe care-l supuneau Comitetului Permanent, numeau funcționarii plătiți de comună și-i suspenda.

Primarul era ales odată cu toți consilierii și era ajutat în activitate de un consilier, amândoi fiind reînnoiți după un an. Comuna era administrată de către primar, însă putea să delege pe ajutor să răspundă de unele chestiuni. Primarul se afla sub autoritatea guvernului și avea următoarele îndatoriri: publicarea și executarea legilor și regulamentelor generale; executarea măsurilor de siguranță publică; redactarea bugetelor și darea socotelilor de cheltuieli; propunerea către consiliu de creare de noi venituri comunale; înfățișarea drepturilor comunale în fața judecății ca reclamant sau apărător; întocmirea listelor electorale. Toate măsurile luate de primar se numeau dispoziții. Mai adăugăm că documentele de stare civilă (nașteri, căsătorii, decese) cădeau în răspunderea primarului; de asemenea, priveghea asupra școlilor și bisericilor; pe linie financiară primarul era obligat să verifice cel puțin o dată pe lună situația casei comunale; propunea consiliului pedepsirea secretarului (scriitorului) și perceptorului (strângătorul de dări) dacă nu-și făceau datoria.

Dacă primarul sau ajutorul încălca legile țării, putea fi suspendat de către prefect, în localitățile cu sub 3000 de suflete, sau de Ministerul de Interne în localitățile cu peste 3000 de suflete; peste aceștia chiar de către domnitor.

Retribuția primarului era stabilită de către consilieri și se achita din cutia (casa) comunală.

Semnul distinctiv al primarului era o eșarfă, în culorile naționale, fixată la cingătoare.

Legea delimita cheltuielile obligatorii de cele facultative ale primăriilor; cele obligatorii se refereau la întreținerea localului de primărie și a cancelariei, asigurarea abonamentului la gazeta oficială, achiziționarea registrelor de stare civilă, efectuarea recensământului populației, plata retribuției salariaților, plata chiriei și reparațiilor localurilor de școală și a mobilierului necesar, întreținerea săracilor neputincioși și a copiilor găsiți.

Legea comunală a preluat din Regulamentul Organic din 1831 toate elementele din domeniul administrației¹².

Primăria Slănic

Așa cum am arătat la începutul capitoului, în evul mediu, toate așezările sunt menționate în documentele scrise cu denumirea de sate. În catagrafia din anul 1774 Slănicul este menționat ca sat, aparținător de plaiul Nucșoara, împreună cu satele Nucșoara, Corbi, Poenărei, Corbșori, Stănești, Berevoești, Albești.

Distrugerea documentelor scrise create de sfatul sătesc, plai/plasă și județ, ca și în cazul Aninoasei, ne împiedică să prezentăm activitatea de început a instituției. Datele pe care le-am prezentat la începutul capitoului sunt valabile și pentru Aninoasa și pentru Slănic. Bugetele de venituri și cheltuieli ne transmit multe și importante informații despre activitatea primăriei, de aceea ne vom folosi de ele.

---

¹² Teodor Mavrodin, *Istoria Primăriei Pitești*, Editura Pământul, Pitești, 1996, p. 30-35.

Bugetul de venituri pe anul 1865 se ridica la suma de 1770 de lei pentru asigurarea cheltuielilor obligatorii și se constituia din:

„Taxa din ispășile comunale, cuvenite casei comunale	lei 100	
Din taxa biletelor de drum	25	
Din taxa accizelor pe 400 vedre de rachiu, câte 20 parale de vatra vândută la cârciumă	200	
Idem de la 600 vedre de vin, câte 10 parale pentru vatra vândută la cârciumă	150	
Idem de la 200 oca tutun, câte 20 parale de oca	100	
Idem de la un scaun de măcelărie	25	Idem de
la 40 vite mari ce se vând, câte un leu de vită	40	Idem de
la una moară cu o roată	10	Ștreafu
de la culpabili care fac gâlcevi și bățai mai mici	40	Idem
zecimile analoghisite asupra a 96 de locuitori ce intră holtei, nevolnici, și văduve câte 11 lei parale 10 de unul	1080	Total lei
1770“		

Acest venit se consuma cu anumite cheltuieli obligatorii:

„Leafa preotului	200	
Idem cântăreț și paraclisier	150	
Idem primarului	600	Idem
diurna ajutorului de primar	50	
Idem a trei consilieri	48	
Idem a scriitorului comunei după a sa mulțumire	150	
Idem a doi vătășei	200	
Idem a preceptorului	70	
Idem a păzitorului de țarine	50	
Idem pentru condicile cancelariei și stării civile	25	
Cheltuiala cancelariei comunei	100	
Abonament la monitoru	60	
Idem a tipăririi biletelor de drum și de vite ce se dau spre vânzare, în număr 80	2	
Pentru îngrădirea cimitirului	20	
Idem costul cărților necesare elevilor comunei	50	
Total <corect 1775 lei>	1766-prisos patru lei“	

În încheierea bugetului se face mențiunea: „Acest buget s-a întocmit în fața obștii locuitorilor: Niță Zamfira, Alecu Dobre, Iancu Dobre, Ion Dragnea, Iancu Stoica, Radu Dejeanu, Niță Moise, Ion Gh. Nedelcu, Niță Gligore, Ghiță Gh. Nedelcu, Ghiță Moise, Ion Perpelea, Ion Dudu, Dumitru Mușat, Mihai Mușat, Costache Gănescu, Stoica Pulpea“.

Primul primar ales al comunei a fost Nicolae Mavrodin, care a semnat bugetul, împreună cu ajutorul de primar, Ștefan Iacov, și consilierii Radu Chirca, Niță Gănescu, Niță Radu, scriitor fiind Gheorghe D.

La 27 ianuarie 1865, bugetul a fost înaintat la județ pentru aprobare, iar Comitetul Permanent face următoarele modificări: „Se va scădea: trei sute lei din leafa primarului și 50 din cheltuiala cancelariei, precum asemenea se va scădea de la venit taxa tutunului, a morii și văduvelor“. În rezoluție se face precizarea că se va „comunica în extract D-lui Ministru Interne spre aprobare“¹³. După cum se constată, bugetele erau aprobate de către Comitetul Permanent al județului, care-l trimitea, apoi, la Ministerul de Interne, în extras, pentru aprobarea definitivă.

Pe baza legii electorale, în anul 1865, fiecare comună avea dreptul să trimită alegători direcți pentru alegerea membrilor Consiliului Permanent Județean Mușcel. Ca urmare s-a format lista delegaților din plaiul Nușoara; din Slănic a fost delegat Procopie Constantinescu, iar din Aninoasa, Radu Lina și Ion Sminchișe. Procopie Constantinescu a fost ales membru al Consiliului Permanent al județului, alături de alții. Acesta, având proprietate în comuna Berevoiești Pământeni, a intrat în conflict cu locuitorii care nu erau mulțumiți de partea de moșie ce li s-a repartizat pentru a fi împroprietăriți. Consiliul permanent a

¹³ A.N.D.J.A., fond Prefectura Mușcel, dosar 25/1865, f. 41-44.

delegat un „superarbitru“, în persoana lui Ion Topoloveanu, și el membru al Consiliului Permanent, care a dat câștig de cauză lui Procopie Constantinescu¹⁴.

În anul 1868, potrivit legii electorale, care prevedea, la art. 48, ca un număr de 50 alegători primari să aleagă un delegat, din Slănic a fost ales ca delegat al colegiului IV Radu Chirca (Chirculescu); împreună cu ceilalți delegați ai comunelor județului a ales, la 28 ianuarie, membrii și supleanții Comitetului Permanent al Districtului Mușcel¹⁵.

Comuna Slănic era dintre cele mici ca număr de contribuabili, din care cauză bugetul se forma cu dificultate. Din acest motiv funcția de scriitor (secretar) era acceptată greu de cineva, fiindcă salariul oferit era mic. De exemplu, la 15 ianuarie 1866 a fost numit notar (secretar) Constantin Gâdescu din Corbșori, căruia i se oferise salariul de 600 de lei. Însă Consiliul Permanent al județului nu a aprobat acest salariu, cerând „să fie un altul recomandat cu un salariu mai modest“, deoarece era „suportat de contribuabilii comunei“¹⁶.

Unele surse de formare a bugetului erau scoase la licitație pentru a se obține sume cât mai bune în vederea asigurării cheltuielilor obligatorii. La 15 februarie 1867 s-a organizat licitație pentru „ștreaful oborului de vite“ găsite în semănături, livezi etc. La strigarea din 2 februarie, apoi 4 februarie nu s-a prezentat nimeni. Pe 5 februarie s-au prezentat mai mulți și licitația a fost câștigată de Ghiță Postelnicu la suma de 75 de lei, licitația începând de la 50 de lei. S-a stabilit că pentru vita mare să se perceapă amenda de 1 leu și 20 parale, iar pentru vita mică, 1 leu, făcându-se precizarea că de „va călca aceste prețuri, va fi dat judecății“. Documentele încheiate cu ocazia ținerii licitației au fost trimise la Comitetul Permanent al județului pentru aprobare.

Tot prin licitație s-a dat și încasarea „acsizelor de băuturi de vin și rachiu ce se vor vinde în comună“, pe anul 1867 a fost câștigată tot de Ghiță Postelnicu, la suma de 307 lei, strigarea începând de la 200 de lei. S-a hotărât să se încaseze câte un leu și 20 parale pentru vatra de rachiu și câte 20 parale pentru vatra de vin, făcându-se precizarea că de nu se vor respecta aceste sume „se va ștrefui și da judecății“.

La licitația pentru „vânzarea vitelor ce se dau din comună, un scaun de carne, idem bilet de drum, ligoare înscrisuri, bilete de naștere, cununie și ale vitelor mărunte ce se vând din comună“ s-au prezentat șapte persoane: Nicolae Mavrodin, Radu Chirca, Ion Gh. Nedelcu, Niță Moiceanu, Nicolae D. Roman, Nicolae Constantinescu, Gh. Postelnicu, fiind câștigată la suma de 234 de lei tot de către Gh. Postelnicu. Înțelegerea a fost să se încaseze următoarele sume: 1 leu și 10 parale pentru un bilet de identitate, 2 lei și 10 parale pentru un bilet de vânzare, 2 lei și 10 parale pentru o vită vândută, 20 parale pentru legalizarea unui act, 2 lei și 10 parale pentru un bilet de naștere, 9 lei pentru un bilet de cununie¹⁷.

Perceptorul comunal, în această perioadă se alegea pe o perioadă de cinci ani și trebuia să îndeplinească anumite condiții. La 10 noiembrie 1871 s-a făcut alegerea pentru perioada 1872-1876 în persoana lui Ghiță Gh. Nedelcu, om de încredere al primarului Nicolae Mavrodin, pe care îl caracterizează ca fiind „om de bună credință, are cunoștință de carte, știe să scrie și să calcule, are avere mișcătoare de 600 de lei noi, oșebit de cea imobilă, care avere mișcătoare se compune din vite mari și mici [...]: patru boi de jug, trei cai, șase vaci, 20 rămători“¹⁸.

Deoarece mai multe comune își realizau greu veniturile în vederea asigurării cheltuielilor obligatorii, în anul 1871 Ministerul de Interne a cerut prefecturilor propuneri pentru mărirea comunelor prin unificare. Dacă s-ar fi realizat, probabil că ar fi fost mai bine pentru comunele mici, însă interesele locale au fost mai puternice.

În bugetul pe anul 1871 Slănicul a prevăzut la cheltuieli „facerea din nou a casei de primărie cu toate obiectele sale“¹⁹. Clădirea, care adăpostea primăria și școala, se deteriorase, însă bani comuna nu avea decât 416,89 de lei, sumă insuficientă pentru construirea unui local nou care să adăpostească două instituții (primăria și școala). De aceea, la 6 iulie 1872, s-a hotărât să se facă reparații localului existent. Astfel, la încăperea școlii: „1. Tencuitul pereților pe dinafară și pe dinăuntru; 2. Să se cumpere 14 ochiuri de geamuri; 3. Idem una masă, tablă de aritmetică și o bancă; 4. Să se facă două sobe bune, una în școală, mare, și una în camera învățătorului; 5. Una ușă cu broască la școală“.

¹⁴ Idem, dosar 140/1865, f. 2, 75, 133; 12/1866, f. 17.

¹⁵ Idem, dosar 20/1868, f. 296-298.

¹⁶ Idem, dosar 3/1866, f. 198/199.

¹⁷ Idem, dosar 12/1867, f. 79-81.

¹⁸ Idem, dosar 58/1871, f. 5.

¹⁹ Idem, dosar 4/1871, f. 28, 29; 65/1871, f. 11.

La primărie: „1. Învelișul cu șită etc. din nou; 2. Tencuitul pereților și tăvăneala pe sus cu var; 3. Una sobă cu olane; 4. Un dulap pentru păstrarea hărților cu încuietore cu broască; 5. Patru jețuri (scaune); 6. Două uși, una cu încuietore cu broască la primărie”²⁰.

În bugetul pe anul 1873, la venituri, sunt menționate la capitolul „taxe de consumațiuni” sume importante pe băuturi: „De la vatra de vin nou ce se va consuma la cârciumi și stabilimente de comerț, peste 18 bani ce se percep până acum, să se mai perceapă încă 30 de bani, în total 48; de la vatra de vin vechi [...] 48 de bani; de la vatra de spirt sau rachiu de prune, drojdii și tescovină, pentru fiecare grad, 4 bani; de ocaua de rom și cognac adus în orice fel de vas, 48 de bani; de la vatra de bere [...], 98 bani”²¹.

Legea comunală prevedea la art. 126 ca la 2 mai al anului să se facă „regularea provizorie a socotelilor anului trecut”, iar la art. 127 se menționa că socotelile „se depun la casa comunală unde fiecare contribuabil poate lua cunoștință de ele”²².

În anul 1872 Slănicul avea 515 locuitori, fiind una dintre comunele mici ale județului. Pentru scurt timp s-au făcut unificări de comune, astfel că Aninoasa și Slănicul s-au unit cu Vlădeștii, făcând parte din plasa Râurile. După separare urma ca fiecare să-și ia din bugetul întrunit partea care i se cuvenea din suma necheltuită. În martie 1892 primarul comunei Slănic se adresează subprefectului Nucșoarei pentru rezolvarea acestei chestiuni: „Capitalu de lei 60 bani 15, alicit prin procesul-verbal de repartizare la destruirea acestei comuni de comuna Vlădești, plasa Râurile, din anul 1876, pe când comuna a fost întrunită, în baza legii comunale de atunci, care capital este trecut prin toate scriptele de contabilitate de atunci și până astăzi nu s-a putut încasa prin toate stăruințele ce am făcut”. Comitetul Permanent al județului, la intervenția subprefecturii, spune că se va rezolva la întocmirea bugetului pe exercițiul 1893-1894 al comunei Vlădești²³.

La 19 iulie 1883, comuna este inspectată de un membru al Comitetului Permanent care consemnează în procesul-verbal încheiat: localul de școală este ruinat; localul de primărie se află în bune condițiuni; medicul de arondisment a vizitat comuna o dată în 1883, când a constatat că nu apăruse niciun caz de boală molipsitoare; salubritatea publică este satisfăcătoare; populația este în creștere (născuți 12, decedați 5), având o sută de familii; vatra satului este îngrădită, la fel și oborul comunal; comuna este impusă la 111 zile de prestație cu brațele și 105 cu boii; drumul ce leagă Slănicul de Berevoiești este în stare bună, la fel și podiștile; „din punct de vedere al industriei locuitorii se ocupă de ulucă; cultivă porumbul și fasolea; are două cârciumi”²⁴.

Corespondența între comune și instituțiile superioare era transmisă prin vătășei călări. Aceștia erau plătiți de către comunele care erau deservite, sumele respective fiind trecute în bugete. Vătășelul călare și în uniformă avea obligația de „a duce și aduce corespondența” la „telegraful central din Câmpulung”. Nu totdeauna vătășei îi făceau datoria, din care cauză unii notari (secretari) erau pedepsiți fiindcă nu executau lucrările la timp. La 22 februarie 1884 dirigintele Oficiului Telegrafo-Poștal din Câmpulung îi transmite președintelui Comitetului Permanent al județului să ia „din vreme măsurile convenite pentru înlocuirea vătășeilor călări prin pedestri și a se obliga primarii comunelor din localitățile de unde pornesc acei călări să îngrijească a primi de la ei gentele date pentru transportul corespondențelor [...], a dispune și reparațiunea gentelor înapoiate Dvs. spre a se distribui la timp” pedestrilor. Suprimarea vătășeilor călări s-a făcut începând cu 1 aprilie 1884, expedierea corespondenței putându-se face „cu orice alte mijloace”.

Fiecare comună avea în primire șase ștampile: „1 zilnic, 1 ceară, 1 tuși, 1 franco, 1 poștă, 1 recomandat”²⁵.

Despre nivelul de trai și civilizație la care se găseau locuitorii satelor la finele secolului al XIX-lea ne-a lăsat informații importante subprefectul plaiurilor unite Nucșoara-Dâmbovița, într-un raport către Comitetul Permanent al județului, întocmit la 27 septembrie 1884, în urma inspecțiilor efectuate în comune. „Primul lucru ce l-am constatat este că: populația la țeară este în miserie; mai toate satele sau cătunele sunt și astăzi în poziția în care se găseau în trecut”. Acesta arată și cauzele acestei înapoieri: „starea de decadență în care se găsește agricultura, lipsa căilor de comunicație, nepăsarea pentru instrucție [...]. Fiecare locuitor se mulțumește ca să-i fie asigurată hrana pentru sine și ai săi în cursul anului și aceasta în timpii cei mai

²⁰ Idem, dosar 5/1872, f. 426-427.

²¹ Idem, dosar 35/1872, f. 240.

²² Idem, fond Primăria Valea Mare-Podgoria, dosar 10/1/1873, nef.

²³ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 13/1892, f. 417.

²⁴ Idem, dosar 26/1883, f. 263-265.

²⁵ Idem, dosar 8/1884, f. 5, 8, 17, 35.

productivi. Aceia ce se numește prosperitatea națională, bunul traiu le este necunoscut. Nu mai vorbesc despre locuința sătenilor: mai toți trăiesc într-o stare foarte proastă“.

Pentru ameliorarea situației subprefectul face unele propuneri: 1. Autoritățile comunale să oblige pe locuitori să transporte gunoiul care le „infectează“ locuințele pe locurile de cultură; 2. Să se aducă semințe bune în cantitate mai mare, în vederea sporirii producției; 3. Pentru îmbunătățirea rasei animalelor, la fiecare cinci comune să se găsească armăsari și tauri de rasă.

Referindu-se la obligațiile consiliilor comunale cere: „a se lua toate măsurile în ceea ce privește siguranța, comoditatea, salubritatea, liniscea publică, cultul, instrucția și întreținerea căilor de comunicație“, însă toate presupun cheltuieli care nu se pot face, deoarece multe comune sunt alcătuite din 80-100 de familii, lipsite de venituri suficiente. Propune unirea comunelor mici cu altele mai mari. Mai arată că școlile din Aninoasa și Slănic „au case cu chirie [...] departe de a întruni condițiunile igienice“. Despre animale menționează că sunt de rasă proastă, nutrimantul este suficient și de bună calitate²⁶.

La 24 august 1888 Slănicul a fost inspectat de Nicolae Fotino, membru al Consiliului Permanent județean, care consemnează în procesul-verbal că primarul N. Constantinescu n-a prezentat actele pentru verificare, motivând că notarul și casierul erau învoiați a merge la „răvășitul vitelor“ din munte; toate celelalte comune au prezentat actele la control²⁷.

Subprefectura, la 3 ianuarie 1892, cere aprobare Comitetului Permanent a se vărsa suma de 356,18 lei destinați pentru construirea unui local nou de primărie și transformarea celui vechi în local de școală, după ce mai întâi va fi reparat. Comitetul Permanent a cerut să se facă mai întâi devizul, apoi primăria să precizeze în ce parte a comunei se află terenul pe care se va clădi noul local. În același timp cerea ca „Dl. A. Constantinescu, primarul, să dea scris, fiindcă a zis că dă el terenul și va construi pe spesele sale“ localul.

Dar să vedem ce se ascundea în spatele promisiunii primarului că va construi pe cheltuiala sa și pe terenul său noua primărie. Adevărul îl aflăm din petiția adresată Comitetului Permanent al județului de către M. I. Popescu Slăniceanu: „Domnu Anton N. Constantinescu, proprietar din comuna Slănic, acest județ, declară formal că cedează 3 prăjini local pentru Primăria locală, vizavi de casili d-sale și d-ale Preotului M. Proca, zicând că este în centrul comuni, și edificiază Primăria cu cheltuiala sa până în suma de lei 356 bani 18.

Domnule Președinte și Onorabili Membri ai Comitetului Permanent, eu ca consătean și dintre proprietari cei mai impuși din Slănic fac contestație imediat asupra acestor toate ce voește D-nu Declarant. Mai întâi că unde voește susnumitul Proprietar, acum fiind și primar, are de scop avantajios ca să-și petreacă băuturile din cârciuma d-sale mai repede, fiind primăria așezată în față cu cârciuma, distanță de 10 pași; încă în dosu Primăriei mai este o povarnă, tot ca 10 pași, afară că mai este o povarnă în fața Primăriei, în distanță ca 20 pași. Osebit de aceasta trece o vale pe lângă Primărie, în distanță de 4-5 pași.

Localu Primăriei care este acum și care este stabilu mai bine de 40 ani este cu o fațadă foarte frumoasă, are întindere în partea de către răsărit și meazăzi un teren cât se vede cu ochii, poeni, verdețuri etc. Dacă D-nu Proprietar, fiind și primar, are dorința de a face un bine comunei, nu ajutor cârciumi D-sale, să facă reparați Primăriei celei vechi sau să facă școală în comună care și noi îi vom da ajutori cu toți, precum și Dvs. bine știți că școala se găsește într-o fostă cârciumă a lui Ion Nedelcu, cu chirie anuală. Școala are pământu ei cedat de Părinți, moși și strămoși noștri, în întindere ca de 5-6 prăjini, loc și poziție foarte frumoasă, așezată tocmai în centru comuni, unde le vine la toți copiii cu apropiere din toate părțile satului. D-nu Proprietar și Primar au dărmăat școala veche și parte din lemne le-au întrebuințat pentru Primărie și parte de ars la cele două poverne.

Eu cu mai toți consăteni crez și credem că nu este de cuviință de a se pune în aplicare cele proiectate de D-nu Primar și Proprietar, ci dacă sunteți buni, delegați pe cineva din ai Onor Comitet să vie să vază la fața locului, astfel să nu credeți Dv că arăt lucruri neadevărate. Tot Proprietar sunt și eu, da nu ca să mă laod, am făcut și eu multe îmbunătățiri dând lemne de gratis pentru clădiri de școli și punți peste ape și pentru cazărmi etc. după cum bine sânteti și Dv încunoștințați.

Avem local de școală. Avem local de Primărie“.

Prin rezoluția pusă, la 18 februarie 1892, Comitetul Permanent cere subprefectului să cerceteze la fața locului și să raporteze.

---

²⁶ Idem, dosar 46/1884, f. 14-17.

²⁷ Idem, dosar 8/1888, f. 325.

Am redat întregul conținut al petiției fiindcă din ea se desprind informații interesante. În primul rând ne dăm seama că cei ce conduceau comuna și în primul rând primarul, nu se ocupau de instruirea copiilor satului, școala funcționând „într-o fostă cârciumă“. Pe bună dreptate petentul cere ca primarul, dacă vrea să facă o faptă bună, să construiască local de școală pe terenul comunei aflat în centrul satului. În al doilea rând, aflăm că vechea primărie se afla în apropierea celei ce s-a clădit mai târziu, în care a funcționat până în anul 1948, când s-a desființat comuna. În al treilea rând se degajă clar intenția primarului de a trage foloase doar pentru el, nu pentru comunitate. Argumentele petentului de a nu se permite construirea unui local de primărie unde dorea primarul Anton N. Constantinescu sunt susținute chiar de declarația acestuia, dată la 14 februarie 1894, pe care o redăm mai jos: „Subsemnatul Anton N. Constantinescu, proprietar în comuna Slănic, plaiul Nucșoara, județul Mușcel,

Declar prin aceasta că ofer gratis comunei trei prăjini pământ în centrul comunei, viza-vis de casele mele și preotul M. Proca, pe care teren voesc a clădi din nou un local de primărie cu toate spesele mele, cu adăugire însă că, poate cu timpul vreun consiliu comunal ar voi ca să mute primăria într-altă parte, pământul și (primăria) localul vor rămâne pe persoana mea, fără ca Consiliul să fie liber a-l înstrăina prin arendare sau vânzare, rămânând pe persoana mea ca proprietar“.

Prin urmare declarantul nu donează terenul comunei pentru a deveni ea proprietară și să-l folosească așa cum va crede de cuviință, ci doar să-l folosească pe timpul cât interesele personale vor fi satisfăcute.

Sentimentul filantropic îi era străin și departe de a face gestul învățătorului Nicolae Marian din Aninoasa, care, deși străin de localitate, a cumpărat un teren din salariul său pe care l-a donat comunei și pe care s-a construit școala din Broșteni.

Să vedem acum ce a raportat subprefectul, la 21 februarie 1892, ca urmare a ordinului primit de a cerceta la fața locului: „Spre împlinirea adresei Dtră nr. 23 am onoare a trimite anexat de aceasta divizulu format de Consiliul Comunal Slănicu pentru reparația localului și mobilierului de școală, cum și declarațiunea Primarului Anton N. Constantinescu, prin care se oferă a face cu spesele salle un local de primărie pe trei prăjini, pământ care-l cedează gratis vis-a-viz de casele salle din comuna Slănicu.

Acest teren fiind situat în marginea vâlcetului, alături cu coluțul cârciumi salle și în fața unei poverni, unde mirosul este infect,

Vă rog să încuviințați ca localul de primărie să se facă alături cu cel vechiu, unde și aspectul dă o înfrumusețare centrului de populațiune a comunei. Uă descindere locală a unui Dnu Membru vă va face o convingere deplină de modulu cum se găsește situat acel teren și scopul pentru care Dnu Constantinescu se oferă a construi pe dânsul localul de primărie. Mai mult încă, localul fiind deja pus în lucrare și construit până la înveliș din lemnărie veche, are aspectul unei streji și nicidecum pentru primărie, unde comuna este compusă numai din proprietari și moșneni“.

Prin rezoluția pusă pe raport, la 29 aprilie 1892, Comitetul Permanent a interzis continuarea lucrărilor²⁸.

Iată că prin funcția ce o deținea, aceea de primar, a încercat să pună pe slăniceni în fața faptului împlinit, adică să construiască o primărie care ar fi semănat cu o strajă, cum zice subprefectul, adică un fel de șatră în care se adăposteau străjerii (paznicii) comunei, la care folosise lemnărie veche, obținută de la localul vechi al școlii, pe care-l demolase și de la care își însușise o parte din lemnărie. Nu mai punem la socoteală că acel teren se afla pe marginea pârâului Valea Moșului, care pe timpul ploilor producea stricăciuni, modernizarea drumului Câmpulung-Curtea de Argeș făcându-se abia după anul 1980.

Nici consilierii comunali n-au avut o conduită demnă de funcția lor, aceștia fiind de acord cu primarul care le expuse intențiile sale încă din 28 decembrie 1891.

Fiind înlăturate mașinațiile lui Anton Constantinescu, noua conducere a comunei (primar I.G. Dascălu) a hotărât, la 13 iunie 1893, să se construiască primăria și școala „la un loc, tot într-un înveliș și în locul unde este primăria, adică spre răsărit din fereastra casei <primăriei> în sus până unde se va complecta o lungime de metri 24, care este bine situat, în centrul comunei“. Pentru noua clădire comuna avea consemnată suma de lei 282,68 din fondul zecimilor și spera să poată folosi și suma de 697,01 lei, consemnată pentru fructificare, din fondul drumurilor. La aceste sume se mai adăugau sprijinul locuitorilor „prin muncă și ofrande“ și materialul lemnos obținut din pădurea moșnenilor în mod gratuit. Comuna își propusese ca localul să fie gata până la 1 octombrie 1893.

Comitetul Permanent n-a aprobat propunerea și devizul întocmit de consiliul comunal, deoarece ministerul hotărâse a nu se mai construi localurile de școală și primărie sub același acoperiș²⁹.

²⁸ Idem, dosar 7/1892, f. 41-60.

²⁹ Idem, dosar 17/1893, f. 217, 218, 245-247.

Începând cu 21 iunie 1892 s-a făcut altă arondare a comunelor din județ în plaiuri și plase: comuna Slănic a fost arondată la plaiul Nucșoara, cu sediul în comuna Domnești, iar Aninoasa la plasa Râurile³⁰.

Tot în acest an s-a reorganizat serviciul poștal, vătășii însărcinați cu expedierea corespondenței fiind desființați. Comunele mai aveau câte un vătășel „pentru serviciul în comună” și contribuiau la salariul „vătășelului permanent” de la subprefectura de care aparținea fiecare, cu câte o sumă de bani³¹.

Inspectând comunele plaiului Nucșoara în anul 1893, subprefectul a constatat că în Corbșori, Nucșoara, Pietroșani, Slănic și Stănești era nevoie de localuri noi de școală, fiindcă cele existente erau „puțin spațioase, neigienice, vechi și ruinate”. De asemenea era necesar să se construiască localuri de primărie în Corbșori, Nucșoara, Pietroșani, Poinărei și Slănic, fiindcă „cele actuale sunt cu totul vechi și deteriorate”. Propune ca salariul notarilor comunali să fie sporit pentru a fi încadrați oameni capabili³².

Comunele fiind mici, ca număr de populație, nu puteau face față cheltuielilor, deoarece numărul contribuabililor era mic. De aceea s-au făcut dese propuneri de unificare a comunelor mici în vederea sporirii veniturilor necesare asigurării cheltuielilor comunale tot mai numeroase: salariile primarului, ajutorului, notarului, șefului de garnizoană, preotului, cântărețului și paracliserului, vătășelului de serviciu, guarzilor câmpeni, diurna consilierilor, casierului comunal; contribuția la legea veterinară, judecătoria de ocol, pentru medicamente, cărți pentru premiile școlarelor, cumpărarea condicilor civile, monitorul oficial, condici și imprimare pentru primărie, construirea și apoi întreținerea localurilor de primărie și școală, confecționarea și întreținerea mobilierului acestora.

Astfel, în anul 1894, s-a propus unirea comunelor Slănic, Berevoiești Ungureni și Berevoiești Pământeni cu sediul în Ungureni, dar nu s-a realizat. Apoi Slănicul a propus unirea cu Domnești, Pietroșani și Bădești, însă propunerea nu s-a concretizat³³.

În urma inspecției efectuate în anul 1894 subprefectul consemnează în procesul-verbal: „Primăria veche, mobilier n-are. Școala lipsă, ține local cu chirie, mobilierul vechi și insuficient, localul închiriat, mic”. Mai arată că trebuie a „se șoselui drumurile naturale din interiorul său: pe ulița școlii până la podul din balta lui Hipeși, ulița spre Moisești și ulița Colibilor - aceasta din urmă de reparat”.

Referindu-se la „starea” comunelor din plaiul Nucșoara consemnează că „mulți stau în cărciumi cu lăutarii [...] de unde încep fapte de hoții și imorale. Aceasta, cred, este una din cauzele de căpetenie a scăderii populației noastre rurale, a degenerării sale”³⁴.

În anul 1896 s-a făcut o altă organizare administrativă, micșorându-se numărul de plaiuri și plase: comunele Slănic și Aninoasa, alături de alte 31, erau arondate la plaiurile unite Nucșoara-Dâmbovița, cu sediul la Nămăești.

Pentru o mai bună circulație a corespondenței se crease în fiecare comună câte o agenție, iar apoi au fost înzestrate cu „cumpănă de scrisori”, dar nu toate. De aceea, în anul 1896, Direcția Generală a Telegrafelor și Poștelor face cunoscut prefectului că la „agențiile poștale din Leicești, Retevoești, Slănic și Berevoiești Ungureni [...], din cauza lipsei cumpenelor de scrisori [...], serviciul poștal rămâne în suferință”, cerându-i să fie dotate și acestea; i-a mai cerut ca, începând cu anul 1897, comunele să prevadă în buget câte 6% subvenție pentru serviciul poștal. La 27 noiembrie 1896 dirigintele Oficiului Telegraf-Poștă din Câmpulung îi face cunoscut prefectului că „serviciul merge neregulat”, deoarece primăriile nu trimiteau vătășii „regulat a face schimbul corespondenței”, printre exemplele negative era dată și comuna Slănic³⁵.

Diferitele ordine și anunțuri se transmiteau sâtenilor cu ajutorul goarnei (cornului) și tobei, de care primăria trebuia să se îngrijească să fie în bună stare³⁶.

În anul 1899 s-a pus din nou problema construirii unui nou local de primărie, pentru care inginerul județului întocmește un deviz, pe care-l înaintează prefectului. Vechiul local ajunsese „în stare de a se surpa din cauza picăturii și a putreziciunii temeiilor, încât a ajuns de a împuia șerpi și alte insecte vătămătoare”. Primarul Anton Predoiu a fost împuternicit să tocmească pentru construirea noului local „un maestru mai special”. Noul local urma să fie clădit din lemn, până în „luna martie-aprilie 1900 [...] și pe căldură a se face de zidărie”. La finele anului 1899, prefectul a aprobat construirea localului, astfel că, pe 30 ianuarie 1900, s-a făcut licitație, începând de la suma de 1.200 de lei în jos. S-au prezentat șapte concurenți, licitația

³⁰ Idem, dosar 52/1892, f. 47.

³¹ Idem, dosar 55/1892, f. 6; 22/1893, f. 93.

³² Idem, dosar 57/1893, f. 22.

³³ Idem, dosar 51/1896, f. 293.

³⁴ Idem, dosar 55/1894, f. 193, 325.

³⁵ Idem, dosar 31/1896, f. 11, 20, 322, 391.

³⁶ Idem, dosar 18/1898, f. 49.

fiind câștigată de Gh. Iarca din Aninoasa, la suma de 845 de lei. Dar acesta a renunțat, văzând că trebuia să încheie contract, să depună garanție, fiind pus să plătească și patentă. Astfel s-a hotărât ca lucrarea să se efectueze în regie proprie. La 12 aprilie 1900, localul era „terminat de lemnărie și este numai să se înceapă la tencuire“. Se spera ca până la 29 iunie să se termine definitiv³⁷.

Bugetele comunale cuprindeau obligatoriu la cheltuieli, în afară de cele menționate mai sus, și altele noi pentru: subvizor, vaccinări, moașa comunală, alienați și cantonier³⁸.

Prefectura județului a cerut comunelor să întocmească inventarul bunurilor deținute de primării și școli. Slănicul îl înaintează la 2 aprilie 1902. Primăria deținea: portretele regelui, reginei, principelui și principesei, două rafturi mari pentru arhivă, un raft cu „opt arme Piaboda (cu baionete și vergi)“, un dulap pentru medicamentele farmaciei comunale, un dulap în care se păstrează „hârtiile de lucru zilnic“, două mese simple, trei scaune - jețuri noi și alte trei renovate, două scaune lungi, așezate în lungul primăriei, pe ambele margini, pentru „șezut oameni“, două perechi călimări, patru ferestre cu gergelele umblătoare, o tobă cu două ciocane, un corn cu „ciucuru“ lui, un cot Fălcoianu pentru cotit vase, una sobă de tuci, umblătoare, una sobă de cărămidă.

Școala posedă: cinci bănci în stare mediocră, una masă în stare mediocră, un scaun jeț, în stare mediocră, icoană cu sf. Treime, bună, un vas de apă, una tablă pentru lucrări școlare³⁹.

Uneori neînțelegerile dintre locuitori erau rezolvate de autoritățile locale ale altor comune, vecine, făcându-se apel la imparțialitatea lor. De pildă, la 13 iulie 1902, locuitorii Ion Costache Gănescu, Andrei Costache Gănescu, Andrei Popescu, Ion Gh. Dascălu, Ion Șt. Pulpea și Ion I. Popescu reclamă la prefect că sunt deranjați în stăpânirea terenului din punctul Bolovan de către Gh. Stanciu Dudu, Ion N. Drăgoi, Anton Predoiu, Alexandru N. Drăgoi, Neculae Roman, Hera N. Hera, Neculae N. Moise, Niță Herișanu, Din N. Hera și Ion Ștefan Ciocan, deși îl stăpânesc „neîntrerupt de la 1877“. Prefectul, la propunerea reclamanților, dispune ca „Dl. primar al comunei Berevoiești Ungureni, împreună cu juriu comunal, va proceda la localitate la menținerea posesiunii reclamanților în conformitate cu dispozițiunile art. 16 din legea judecătorilor comunale“.

În septembrie 20, șapte moșneni reclamă la prefect că un cetățean din Berevoiești Pământeni și altul din mahalaua Bughea, urbea Câmpulung, „fac scânduri, ulucă etc.“ din pădurea lor aflată în muntele Jupâneasa, care se găsea sub regim silvic. Prefectul delegă pe primarul comunei Berevoiești Pământeni să cerceteze la fața locului și să ia măsuri de încetare a tăierii pădurii⁴⁰.

Neînțelegeri au apărut și după 1900, după desființarea C.A.P.-ului care, în timpul existenței, a abandonat drumuri vechi și a creat altele noi. Drumurile care duc spre mușcele erau trasate prin bună înțelegere între moșneni cu foarte mult timp în urmă. Atunci când s-au împărțit mușcelele (terenurile de cultură) s-au trasat și drumurile de servitute, astfel ca fiecare moșnean să aibă acces la ele. De aceea, fiecare trup de moșie avea forma unei fășii, numită chingă sau funie, care cădea perpendicular pe drumul creat. Unii dintre urmașii moșnenilor au început să închidă drumul pe lățimea chingii lor, prin abuz, producând nemulțumirea celorlalți. Așa a făcut Petre Hera (Petre al Oprinii), înainte de colectivizare, când și-a închis fășia lui din Brej, sugrumând drumul trasat de moșneni din vechime care cobora către sat de la Curățuri-Mesteceni-Tufe-Brej și ieșea în drumul Slănic-Pârâești. După 1900, un alt urmaș de moșnean a făcut același lucru, în zona celui amintit mai sus.

Necunoașterea istoriei satului, ambițiile și chiar lăcomia unora au produs și produc neînțelegeri între săteni, ba chiar dușmăanii care pot degenera. Întinderea mușcelor fiind aceeași, iar numărul proprietarilor crescând, este firesc ca unii să treacă pe proprietățile altora în timpul efectuării lucrărilor agricole și transportului produselor către gospodării. Altfel, se ajunge la reclamații, anchete, timp pierdut, bani cheltuiți în justiție, dușmăanii între familii etc.

O nouă arondare a comunelor pe plase s-a făcut în anul 1904, când Aninoasa și Slănicul au fost repartizate plasei Golești-Râuri⁴¹. În anii următori s-au făcut alte propuneri de unificare a comunelor, astfel ca fiecare să aibă cel puțin 200 de contribuabili⁴². Aceste arondări și rearondări urmăreau găsirea unei formule cât mai potrivite pentru funcționarea administrației locale.

---

³⁷ Idem, dosar 16/1899, f. 48, 616; 8/1900, f. 75, 78.

³⁸ Idem, dosar 21/1902, f. 10.

³⁹ Idem, dosar 49/1902, f. 161.

⁴⁰ Idem, dosar 70/1902, f. 180, 181, 218.

⁴¹ Idem, dosar 69/1904, f. 131.

⁴² Idem, dosar 5/1905, f. 1, 2, 121, 164.

La 21 ianuarie 1905, primăria trimite un raport la prefectură cu următoarele informații: biserica are un preot și doi cântăreți, salariați de stat; serviciul sanitar și starea sanitară a populației sunt satisfăcătoare; paza de zi și noapte se execută de către cetățeni, potrivit legii poliției rurale; poșta rurală se face de către factori rurali și secretar care „îndeplinește serviciul de agent rural și telefon”⁴³.

În urma ordinului prefecturii, comuna Slănic trimite, la 7 martie 1906, tabel cu armele deținute și folosite la „serviciul de strajă în comună”:

„Numirea armelor	Model pe anul	Nr. bucăți
Cu cocoși	1857	2
Krenka	1869	5
Piabody	1869	1 ⁴⁴

Ordinea polițienească era asigurată de Postul de Jandarmi Aninoasa, pentru care Slănicul a prevăzut în bugetul pe anul 1907, la cheltuieli, suma de 40 de lei. Din punct de vedere al instrucției tinerilor, comuna aparținea de Compania a IX-a teritorială⁴⁴.

La 20 martie 1908 s-au întocmit listele cu alegătorii comunei, fiind înscrși 123 de bărbați cu drept de vot, care împliniseră vârsta de 25 de ani. Dintre aceștia unul era învățător, unul preot și doi proprietari, ceilalți 119 având profesia de agricultori; din totalul de 123, doar 65 știau carte, restul fiind analfabeți⁴⁵.

Am arătat mai sus că în ultimii ani s-au căutat soluții pentru îmbunătățirea organizării administrative a teritoriului, deoarece unele comune fiind mici, numărul contribuabililor mic, nu puteau să găsească venituri suficiente pentru a face față cheltuielilor. Prin noua lege de organizare din anul 1908, care s-a aplicat începând cu 1 iulie, comuna Slănic s-a desființat, satul fiind alipit la comuna Domnești. Locuitorii Slănicului nu au fost de acord cu unificarea și au trimis jalbă la prefectură cerând să rămână comună separată, fiindcă se va gospodări singură, deși avea doar 644 de suflete și 132 de contribuabili. Jalba n-a fost luată în seamă, astfel că primarul Ion Dobrescu, din partea Slănicului, face proces-verbal de dare în primire a averii fostei comune către Primăria Domnești, reprezentată prin primarul N.B. Petrică, în luna iunie 1908: localul primăriei, compus din trei camere, construit din bârne și acoperit cu șită; doi ari pământ pe care se află construit și doi ari pe care se află oborul comunal. Mobilier: un dulap pentru conservatul arhivei, un dulăpior pentru medicamentele comunei, o masă cu sertar, două scaune lungi, cinci scaune cu răzămătoare, un cot pentru cotitul vaselor (Fălcoianu), două rafturi pentru conservatul arhivei, o tablă cu inscripția comunei, două tablouri reprezentând pe rege cu regina și prințul Ferdinand cu principesa Maria; opt arme (cinci Krenka, două model vechi cu capsă și unul Piabody) având patru vergi lipsă; o tobă spartă, un corn, un rastel pentru arme, una cumpănă cu brațe egale pentru scrisori și o cutie cu opt greutateți de alamă. La 30 iunie 1908 a predat perceptorului comunei Domnești 607,50 lei „fond comunal” și 469,05 lei „zecimi comunale”.

Într-o situație întocmită după desființarea comunei Slănic, se dau următoarele informații: localul fostei primării a fost construit în anul 1901, a costat 2.000 de lei, iar în anul 1908 era evaluat la 1.500 de lei; despre școală se consemnează că „este sub același acoperământ cu primăria”⁴⁶.

Plasa Nucșoara, din care făcea parte comuna Domnești (cu satul Slănic), mai avea în componență comunele: Nucșoara, Corbi, Stănești, Pietroșani, Retevoiești. Sediul plasei era în Domnești, iar din 1910, plasa se va numi Râul Doamnei, cu sediul tot în Domnești⁴⁷.

Comuna Domnești era condusă de un primar, un ajutor și nouă consilieri. În satul Slănic s-a format un sfat sătesc: un delegat în consiliul comunal (Anton Predoiu) și patru membri (Ion I. Gh. Popescu, Ion Gh. Dascălu, Ion Gh. Moise, Ion Șt. Ciocan); în anul 1912 delegat era Ion Gh. Dascălu, iar membri erau Ion I. A. Dobre, Ion I. R. Chirca, Ion I. Gh. Popescu, Nicolae Dobre, I. Dragnea⁴⁸.

Pentru perioada 1908-1922, când Slănicul a fost unit cu Domnești, informațiile sunt mai puține, acestea fiind raportate la nivelul comunei și nu pe sate. În anul 1922 Slănicul avea 715 locuitori, 184 capi de familie și 238 de contribuabili.

⁴³ Idem, dosar 97/1906, f. 127.

⁴⁴ Idem, dosar 9/1907, f. 3; 43/1907, nef.

⁴⁵ Idem, dosar 4/1908, f. 609-612.

⁴⁶ Idem, dosar 21/1908, f. 6, 7.

⁴⁷ Idem, dosar 14/1908, f. 11, 26, 215-217.

⁴⁸ Idem, dosar 27/1911, nef.; 3/1913, nef.

La 1 octombrie 1922 Comisia Interimară a comunei Domnești se întrunește pentru a delibera în privința cererii Slănicului de separare; în acest moment delegat al satului era Ion Gh. Dascălu. Potrivit legii de organizare a comunelor rurale, la art. 2, se prevedea că o localitate poate deveni comună dacă are 200 de contribuabili, condiție îndeplinită de Slănic (avea 238). În urma cererii slănicenilor Comisia Interimară a județului Mușcel a delegat un membru pentru a o cerceta la fața locului. Raportul a fost favorabil și astfel Ministerul de Interne a aprobat dezlipirea începând cu 1 aprilie 1923, Slănicul redevenind comună⁴⁹.

În anul 1923, administratorul plasei Râul Doamnei inspectează comunele și face raport la prefectură în care consemnează, printre altele, că în toată plasa e „mare neregulă în administrația comunală. Cauza nu poate fi alta [...] decât că, predecesorii noștri nu au stat așa mult aici și deci controlul [...] nu prea a existat [...]. Funcționarii din comuna Domnești sunt puși la grea încercare, aici negăsindu-se nimic din ale mâncării, decât carne, la finalul săptămânii, și pâine. În ce privește zarzavaturile, nu există deloc, astfel că sunt nevoiți a-și procura alimente din altă parte; populația d-aci, trei părți, este mult mai recalitrantă ca restul din plasă, cauza, credem, ar fi necontactul cu cei de la orașe, Domneștii fiind la o mare depărtare de Câmpulung și Pitești, cum și pentru că drumurile sunt foarte grele [...]. În Domnești aprobându-se o farmacie, s-a și înființat și este foarte necesară [...]. Este de dorit [...] să se găsească o sursă pentru aducerea de apă potabilă [...], apa de aici este destul de rea [...], dă loc la diferite boli, cum este în prezent tifosul exantematic și febra tifoidă“ (!!??).

„În comuna Slănic, sat deslăpuit la 1 aprilie de comuna Domnești, în luna mai s-a inaugurat un monument în amintirea eroilor căzuți pentru Patrie“.

Despre Aninoasa spune că „s-a proiectat a se face o școală de agricultură în vechiul local al mănăstirii Aninoasa. Aci localul de primărie are nevoie de reparațiuni“⁵⁰.

Pentru apărarea culturilor de stricători (animale sau oameni) comuna angaja guarzi (paznici) câmpeni, plata lor fiind prevăzută în buget. Pentru anul 1924 s-au prevăzut doi paznici pe timp de șase luni. Toți proprietarii erau impuși la o sumă de bani, în funcție de impozitul fiscal, pentru acoperirea cheltuielilor cu guarzii câmpeni, precum și cu paza de zi și de noapte pentru care erau angajați doi bărbați. Pentru funcționarea pazii, autoritatea comunală a fost obligată să întocmească un regulament: la art. 1 se stipula că, începând cu 1 ianuarie 1924, se înființează două posturi de guarzi comunali; art. 2 preciza că unul dintre ei era permanent la primărie și la dispoziția autorităților comunale, iar celălalt însoțea pe perceptorul fiscal sau alți funcționari comunali cu treburi în comună; art. 3 prevedea că paza de noapte se face în toată comuna de către cei doi guarzi: postul 1 era la primărie și percepție, iar postul 2 circula pe ulițele comunei; art. 4 preciza că paza câmpului și holdelor se făcea de către un guard pe timp de șase luni, adică între 15 aprilie și 15 octombrie. Guarzii angajați, aleși dintre cei ce „au satisfăcut obligațiile legii de recrutare și n-au trecut de 50 ani“, depuneau jurământ în fața primarului și preotului: „Jur că voi păzi cu sfințenie legea poliției rurale întru toate câte privesc îndatoririle puse mie de această lege, cum și regulamentele și ordonanțele. Așa să-mi ajute Dumnezeu“. Aceștia purtau arme, distribuite de către primărie, răspundeau de neregulile din comună, pe care le raportau primarului; numirile și înlocuirile erau aprobate de către prefect (art. 6).

Conducerea primăriei, care a întocmit regulamentul, și-a făcut și ei o înlesnire că doar de aceea l-a făcut. Stabilește, pe bună dreptate, că „invalidii de război și veteranii de la 1877“ sunt scutiți de taxele stabilite de regulament, dar și „membrii comisiei interimare și funcționarii comunali“. Se mai face precizarea că jandarmii, perceptorul, funcționarii comunali de vor folosi pe guarzi în treburi personale, să fie pedepsiți cu amendă între 50 și 1000 de lei, iar recidiva cu închisoare între 15 zile și trei luni. /Ce pedepse ar fi trebuit să primească cei din conducerea Primăriei Aninoasa, și nu numai, care după anul 1990 i-au folosit la treburi personale pe cei ce primeau ajutor social de la statul român?/.

Taxa pentru plata guarzilor o plăteau toți proprietarii „fie că locuiau în Slănic sau nu“. Dintre cei 231 de proprietari care plăteau această taxă 155 locuiau în Slănic, iar ceilalți 76 în sate vecine sau apropiate și orașul Câmpulung, devenind stăpâni de pământ prin cumpărare, ori prin căsătorie.

Pentru animalele găsite de pripas și pentru porci, care erau duse la oborul comunal, s-au fixat următoarele amenzi: 5 lei vita mare, 1 leu vita mică, 10 lei porc, 5 lei capră, 2 lei vitele până la un an. S-au fixat prețuri și pentru îngrijirea acestor animale în cazul când nu erau revendicate de nimeni și se ofereau gospodari din localitate să le hrănească până la sosirea stăpânilor: 2 lei pe zi pentru vită, primăvara, vara și

⁴⁹ Idem, dosar 28/1922, nef.

⁵⁰ Idem, dosar 49/1923, f. 9-11.

toamna, și 15 lei pe zi pe iarnă; 0,50 lei pe zi, primăvara, vara și toamna, și 3 lei pe zi, iarna, pentru o oaie sau capră; pentru porc 6 lei pe zi în toate anotimpurile⁵¹.

În urma inspecției făcute la 19 iunie 1924, administratorul plasei consemnează în procesul-verbal: „comuna nu are secretar din lipsă de fonduri, perceptorul este inactiv din cauza căruia guarzii comunali și funcționarii nu și-au luat salariile; nu s-a instituit comisia pentru alinierea caselor, iar de azi înainte primăria va elibera autorizații pentru construcții noi sau reparații în gospodării, potrivit regulamentului; starea sanitară a locuitorilor este satisfăcătoare, la fel și cea sanitar-veterinară a animalelor; puțurile sunt rău întreținute, ghizdurile fiind stricate, iar apa bălțește în jurul lor; școala are o singură sală și doi învățători (al doilea post învață într-o încăpere de la primărie și este necorespunzătoare); biserica are nevoie de învelitoare nouă; starea drumurilor destul de rea“. A cerut să se pună în vedere posesorilor de cazane pentru fabricat țuică (Mihai Proca, Filofteia Constantinescu, Ion I. Dascălu) să nu mai deverseze borhotul rămas pe pâraie, ci să-l depoziteze în gropi adânci de doi metri⁵². Anterior inspectase cârciuma lui Nicolae I. Dobre, când a găsit mai multe nereguli: niciun produs aflat spre vânzare nu avea factură; n-avea cântar, măsurile nu erau reglementare, balanța de cântărit foarte murdară, un tas mai greu decât celălalt „înșelând peste 100-200 grame“, măsuri mai mici de 200 grame nu are. Le-a ridicat pe toate pentru a le verifica la primărie cu „măsurile etalon“, însă acestea lipseau⁵³.

Consiliul Comunal, în anul 1924, a pus în discuție necesitatea adăugării unei săli de clasă la localul de școală existent, repararea localului de primărie și construirea sau repararea unor diguri pe dreapta pâraului Slănic.

În darea de seamă a primăriei, întocmită la 30 iunie 1924, se spune că nu a fost angajat secretar din lipsă de fonduri, din același motiv nu are nici post de jandarmi, nici garnizoană și nici lucrări edilitare nu s-au făcut. Totuși pe linie gospodărească se arată că s-au desfundat șanțurile, s-au luat măsuri de sleire și introducere de var în fântâni, de întreținere a curățeniei în gospodării. Se mai consemnează că „Banca Populară și frunțașii comunei, ajutați de administrația comunală, au luat măsuri pentru înființarea unei biblioteci populare⁵⁴“.

După promulgarea Legii unificării administrative în anul 1925, preotul și învățătorul (dacă erau mai mulți, atunci cei mai în vârstă) făceau parte „de drept“ din consiliul comunal; pe baza prevederilor acestei legi, Slănicul avea nouă consilieri, plus cei doi de drept. Bugetul pe anul 1927, la capitolul cheltuieli, afară de cele cunoscute (salarii, cancelarie, întreținerea localurilor comunale, abonamente la monitorul oficial, ziare etc.) a prevăzut plata echipamentului și armamentului pentru serviciul de pază, chiria localului ocupat de Postul de jandarmi Aninoasa (de care depindea și comuna Slănic) și Secția de jandarmi Domnești, achiziționarea unui tricolor pentru primărie, contribuție pentru ridicarea Palatului Administrativ al județului Mușcel, plata telefonului și cumpărarea unei tobe sau goarne⁵⁵.

Cu ordinul prefecturii nr. 7413 și al preturii nr. 776 din 1928 s-a cerut primăriei să întocmească planul de sistematizare a comunei, conform art. 69 din Legea de unificare administrativă, și astfel s-a propus următorul plan:

- „1. Secarea bălții lui Hipeș din ulița Colibilor;
2. Trasarea unei șosele noi prin proprietatea moștenitorilor Constantinescu din ulița Colibilor în șoseaua primăriei-biserică;
3. Amenajarea pieței existente din locurile unde se face târgul din ambele părți ale șoselei prin înconjurarea cu salcâmi și nuci;
4. Alinierea șoselelor existente din comună;
5. Iluminatul comun;
6. Procurarea unei camionete pentru transportarea locuitorilor la Câmpulung și alte direcții“.

Tot la 8 septembrie 1928 s-a întocmit „un program care va cuprinde lucrările ce consiliul comunal își propune a le executa în timp de 8 ani:

1. Acoperirea zidului împrejmuitor de la biserică din fondul cârciumilor și venitul celor 75 ha ce are biserica în Jupâneasa;
2. Întreținerea și plantarea șoselei primărie-biserică;
3. Întreținerea și chiar facerea din nou a podețului peste pâraul Fântânilor;

⁵¹ Idem, fond Primăria Slănic, dosar 5/1923, f. 1, 3.

⁵² Idem, dosar 8/1923, f. 4, 5; 8/1924, f. 8-10, 23.

⁵³ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 63/1925, nef.

⁵⁴ Idem, fond Primăria Slănic, dosar 1/1924, f. 122, 128; 1/1924, f. 70.

⁵⁵ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 2/1927, nef.

4. Punte dublă pe piloți peste râul Slănic la gura Văii Țigăncii.
Lucrările de la punctele 2-4 se vor face din fondul cârciumilor, din prestații obligatorii și benevole.
  5. Întreținerea șoselelor comunale cu prestații obligatorii;
  6. Întreținerea fântânilor și puțurilor cu apă de băut de către locuitori;
  7. Întreținerea digului de apărare de la școală-biserică-Valea Turbată din prestații benevole și obligatorii;
  8. Două gherete de pază pentru guarzii comunali: una la încrucișarea șoselelor Colibi, Moisești, Pulpești; a doua pe locul târgului, lângă primărie (acestea din fondul guarzilor comunali);
  9. Șetre pe locul târgului comunei (din fondul comunal și din taxa pe comercianți și producătorii care vin în târg cu mărfuri de vânzare);
  10. Crearea unui fond pentru localul primăriei;
  11. Procurarea unei pompe pentru stins incendiul (ambele din fondurile comunei și cotizații benevole);
  12. Construirea unui abator comunal (din fondul comunei și întreținut din taxa pentru tăierea vitelor)⁵⁶.
- După cum se vede, consiliul comunal și-a propus obiective foarte utile comunei, însă greu de realizat, având în vedere că veniturile erau mici.

Puțina proprietate imobiliară pe care o avea comuna era atacată de lăcomia unora, iar primăria nu era capabilă să o apere. La 26 aprilie 1931, Primăria Slănic „a deliberat asupra faptului că maiorul Leonida Constantinescu și Andrei I. Dobre au închis terenuri ale primăriei care au fost plantate cu salcâmi și alți arbori cari apără contra inundațiilor [...] și întrucât satul nu dispune de sume pentru acționarea în judecată, hotărâm a nu se mai acționa în judecată sus numiții locuitori, iar poiana primăriei din fața cârciumei Ion I. Dobre și până în grădina lui Nicolae Răducu, dintre Valea Moșului și apa Slănic, nu va putea fi închisă de nimeni, întrucât acest teren este proprietatea comunei pentru ținerea bălciului anual de la 14 septembrie”⁵⁶.

La 17 aprilie 1932, primăria a hotărât să se planteze salcâmi pe marginea râului Slănic, în dreptul Poienii Târgului din fața hanului Ion Dobrescu, pomi roditori (nuci și duzi) în poiana pe care se ține târgul anual, salcâmi și tei pe zona șoselei de la primărie-școală-biserică. Acum a fost întocmit și un regulament privind prevenirea și stingerea incendiilor, inundațiilor și altor calamități. La nivelul localității se constituiau echipe de câte 10 oameni, cu vârsta între 18-60 de ani, conduse de către un șef, care urmau să acționeze în caz de calamitate. Se făceau mari eforturi pentru strângerea de fonduri pentru construirea digului care să apere biserica, școala, primăria și o parte a satului. Serviciul Tehnic al județului a întocmit un proiect care se ridica la suma de 40.000 lei. S-a hotărât ca suma să se ia din venitul drumurilor, o treime din venitul cârciumilor și banii depuși de comună la Banca Populară locală. Având în vedere că Slănicul avea multe terenuri degradate, prefectura a cerut înființarea unei pepiniere pentru puieti, mai ales de salcâmi. Apoi s-a hotărât plantarea acestora în Poiana Strejii (Poiana Târgului), în partea de răsărit a primăriei, dar și pe marginea dinspre râu a șoselei primărie-biserică⁵⁷.

În anul 1929 s-au făcut din nou modificări în organizarea administrativă a localităților, prin crearea unor comune „de centru”. Acum s-a înființat comuna Râul Doamnei de care aparțineau satele: Bădești, Corbi, Corbșori, Domnești, Nucșoara, Pietroșani, Poenărei, Retevoiești, Slănic, Stănești, iar plasa se numea Negru Vodă. Comuna era condusă de un primar și un notar care inspectau primăriile satești, conduse, la rândul lor, de câte un primar și secretar sateesc. Primar al Primăriei Sătești Slănic era Gh. Hera, iar secretar N. Roman; primar al Comunei de Centru Râul Doamnei era V. Belizarie și notar N. Samoilescu.

La 30 august 1930, primarul comunei de centru a inspectat cârciuma lui Ion I. Dobre din Slănic când a găsit o mare neregulă, semnalată și în trecut: o greutate de un kg falsă, care a fost confiscată⁵⁸.

Această organizare greoaie a durat până la 31 iulie 1931, când, pe baza instrucțiunilor Ministerului de Interne - Diviziunea Administrației Locale - nr. 12192, din 15 iulie 1931, s-a făcut o nouă grupare a satelor pe comune, în cadrul celor două plase (Negru Vodă și Podgoria). Satele Slănic și Aninoasa formau o comună cu sediul în ultima.

În urma mai multor întâmpinări ale autorităților locale și locuitorilor, prefectul face raport la Ministerul de Interne prin care cere ca Slănicul să fie comună separată, argumentând astfel: se află la depărtare de 5 km de orice comună limitrofă și prin urmare o bună gospodărire a satului nu se poate face; are un buget de 65.000 de lei, plus 18.000 de lei ce vor reveni de la fosta comună de centru desființată prin noua lege; venitul se va mări prin vânzarea depozitelor de țuică ce se găsesc în sat; a existat și în 1925 comună tot

⁵⁶ Idem, fond Primăria Slănic, registru 8/1927, f. 14-16, 42.

⁵⁷ Idem, dosar 2/1932, f. 2, 7-9, 19; 6/1924, f. 53.

⁵⁸ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 9 și 14/1930, nef.

pentru aceste considerente. La 16 august 1931 prefectul primește răspuns că se aprobă, astfel că Slănicul rămâne comună separată. S-a format comisia interimară a comunei, având ca președinte pe Ion Dobrescu și notar pe Nicolae Dudu. În urma reorganizării plaselor, din ianuarie 1932, Slănicul ține de plasa Râul Doamnei⁵⁹.

La 14 ianuarie 1936 prim-pretorul plasei Râul Doamnei a inspectat comuna și a consemnat în procesul-verbal: localul primăriei este bine îngrijit, școala funcționează în mod regulat, cu frecvență mulțumitoare și este aprovizionată cu lemne pentru încălzit; populația este liniștită; actele primăriei se află în ordine.

Prin Decretul regal 549/1935 s-a dispus ca primarul, ajutorul și consilierii să poarte o insignă ca semn distinctiv⁶⁰.

Pentru anul 1936, consiliul comunal a hotărât să fie executate următoarele lucrări: dig la Valea Țigăncii și să-l prelungească pe cel de la Valea Turbată; punți peste apa Slănic; să se mențină pepiniera de salcâmi sau să fie transformată pentru puiți de pomi fructiferi. La 14 iulie 1936 consiliul comunal a hotărât să se „construiască de urgență“ local nou de primărie în locul celui vechi. După două săptămâni s-a organizat licitație pentru furnizarea a 20000 bucăți de cărămidă și alte materiale necesare temeliei; s-a stabilit și prețul de vânzare a materialului ce ar rezulta din demolarea localului vechi. Toate materialele trebuincioase zidirii localului au fost procurate prin licitație, dar și lucrările de realizare a imobilului. Demararea lucrărilor a început în anul 1936, la 15 martie 1937 s-a făcut licitație pentru executarea învelișului, la 7 iunie pentru tencuiele, pardoseli și tâmplărie.

La 2 mai 1938 s-a încheiat proces-verbal de recepție a localului de primărie și a unui pod de picior peste Slănic“, care au costat 104.082 de lei; s-au mai cheltuit 1631 de lei cu împrejmuitul localului, 5.000 de lei pentru construirea unei magazii, 2.053 de lei pentru o sobă de teracotă, 800 de lei pentru digul de la Valea Țigăncii și 3.294 de lei pentru transportarea pietrișului pe șoselele comunale.

Comuna a primit de la prefectură, eșalonat, mai mulți bani, ca ajutor pentru ridicarea localului de primărie: 55.000 de lei, apoi 15.000, apoi 10.000 și 5.000 de lei, în total 85.000 de lei⁶¹. Și astfel Slănicul a intrat în posesia unui local de primărie foarte bun, încăpător, așezat într-un loc potrivit. În momentul de față, cea mai mare parte a clădirii adăpostește o cârciumă, o încăpere este folosită de personalul medical de la Dispensarul Medical Aninoasa, alta folosită de către Poștă și alta folosită de către Primăria Aninoasa.

La 29 noiembrie 1938, la ordinul prefectului, comuna întocmește o situație cu proprietățile sale, pe care o înaintează la județ:

„- Terenul de la Coasta Bisericii, 3487 mp, se învecinează la R. cu Dumitru Avram și șoseaua comună Colibași; A. și N. cu Ion Dascălu și pâraiele Olarului și Fântânelor; N. cu

Dumitru Avram și Dragomir Răducu; este posedat de comună de la 23 iulie 1938. Terenul este format din locurile virane din comună, fără acte de proprietate, identificat ca proprietate a comunei de comisia formată conform ordinului 6142/1938 al Prefecturii Mușcel; este plantat cu salcâmi de către Obștea Moșnenilor Slăniceni; valoarea este de 10.500 lei, iar valoarea locativă de 250 lei, anual; nu este grevat de vreo sarcină și este înscris în registrul inventar al comunei la nr. 7;

⁵⁹ Idem, dosar 110/1931, nef.; 62/1932, f. 2; 76/1933, f. 2, 3.

⁶⁰ Idem, dosar 182/1935, f. 11.

⁶¹ Idem, dosar 76/1936, f. 8, 9, 16, 59, 79; 120/1936, nef.; 182/1936, nef.; 76/1937, f. 18, 39; 77/1938, nef.

- Terenul de la podețul de peste pâraul Fântânelor, 95 mp, se învecinează la R. cu pâraul Fântânelor și șoseaua Stâlpeni-Stănești, la A. cu șoseaua comunală Colibași, S. cu șoseaua Stâlpeni-Stănești și N. cu pâraul Fântânelor; intrat în administrarea comunei la 23 iulie 1938, a provenit din locurile virane ale comunei, fără acte de proprietate, identificat de comisie; pe el se află șapte salcâmi; valoarea 300 de lei, nu este grevat de vreo sarcină și este trecut în inventar la nr. 6;

- Terenul pe care este primăria, 370 mp, se învecinează la R. cu șoseaua primărie-biserică, la A. cu moștenitorii Ghiță Ungureanu, la S. cu șoseaua județeană Câmpulung-Curtea de Argeș, la N. cu Mihai Proca, Gh. Ungureanu și moștenitorii Ghiță Ungureanu; 169 mp ocupați de localul primăriei;

- Localul de primărie, cu temelie de bolovani, din cărămidă, cu 6 camere, 1 sobă, 2 culoare; 3 camere servesc pentru primărie, arhivă și camera guarzilor comunali, o cameră pentru agentul fiscal și două camere neocupate. Este construit între anii 1936-1938 și intrat în administrarea primăriei la 20 iulie 1938; valoarea localului 214.000 de lei și a terenului de 370 mp de 217.700 de lei. Este proprietate veche a comunei, fără acte, aici a fost mereu primărie; inventar nr. 1 și 2;

- Terenul Poiana Târgului, 3.737 mp, se învecinează la R. cu râul Slănic, la A. cu șoseaua primărie-biserică, la S. cu șoseaua Câmpulung-Curtea de Argeș, la N. cu moștenitorii Ion A. Dobre; îl posedă din timpuri vechi, provine din locuri virane, fără acte de proprietate. Pe el sunt plantați de primărie salcâmi, duzi, tei și nuci; aici se ține târgul anual de la 14 septembrie; valoarea 15.000 de lei, număr inventar 4;

- Terenul cu salcâmi de lângă plantația veche, 594 mp., se învecinează la R. cu râul Slănic, la A. cu șoseaua primărie-biserică, la S. cu drumul din dreptul lui Gh. Gh. Scarlat, la N. cu plantația de salcâmi făcută de Obștea Moșnenilor Slăniceni. Este posedat din 1932, din locurile virane, fără acte de proprietate, valoarea este de 2.970 lei, inventar nr. 5;

- Terenul cu plantația de meri și zarzări, 409 mp, se învecinează la R. cu râul Slănic, la A. cu Valea Moșului, la S. cu moștenitorii Nicolae Răducu, la N. cu șoseaua Câmpulung-Curtea de Argeș; s-a format din locurile virane, fără acte de proprietate; pe el se află pepiniera de meri și pruni a comunei; posedat din anul 1932, are valoarea de 1.620 lei și trecut la nr. 3 în inventar⁶².

În urma alegerilor parlamentare din 20 decembrie 1937, niciunul dintre partidele principale n-a obținut necesarul de voturi pentru a forma singur guvernul și astfel i s-a creat regelui Carol al II-lea posibilitatea instaurării unui regim personal, înlăturând toate partidele politice din viața politică și concentrând în mână sa întreaga putere. După guvernarea trecătoare de 44 de zile a lui Octavian Goga, a fost instalat de către rege, la 11 februarie 1938, guvernul condus de patriarhul Miron Cristea, care „pe plan intern instaura dictatura regală”. Regele a format un partid unic, numit Frontul Renașterii Naționale, celelalte toate fiind desființate printr-un decret-lege⁶³.

La nivelul administrației locale, la ordinul prefectului, s-a întocmit tabel cu „gradații demobilizați din războiul 1916-1918” din fiecare comună, din care urma să fie numit primarul. Slănicul a trimis următorul tabel la 16 februarie 1938:

„Nr crt.	Numele și prenumele	Gradul	Vârsta	Ocupația	Politica ce face	Purtarea	Situația militară	Funcția avută
1.	Ion Dobrescu	serg.	57	comerciant	liberală	bună	fost prizonier	fost primar
2.	Gh. I. Popescu	"	58	agric.	"	"	demobilizat	n-a avut
3.	Ion I. Dascălu	"	46	"	fără	"	fost prizonier	"
4.	N. Dudu	"	57	"	"	"	"	notar
5.	Petre Dudu	"	45	"	"	"	demobilizat	n-a avut
6.	Nicolae Dobrescu	"	45	"	liberal-georgist	"	"	"
7.	Nicolae Nedeleu	"	47	"	liberal	"	"	consilier comunal
8.	Ion C. Hera	"	54	"	"	"	"	ajutor de primar
9.	Ion H. Hera	"	54	"	țărănist	"	"	preș. comisiei interimare
10.	Gh. H. Hera	"	51	"	"	"	"	fost primar
11.	Andrei Popescu	"	41	"	iorghist	mijlocie	"	fost consilier comunal
12.	Nic I.I. Popescu	caporal	40	tâmplar	liberal	bună	"	"
13.	Gh. A. Răducu	"	39	agric.	țărănist	"	"	"
14.	Ion B. Stoica	"	42	"	"	"	"	"
15.	Bucur Popescu	"	54	cojocar	cuzist	"	"	"

⁶² Idem, dosar 126/1938, nef.

⁶³ Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, *Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi*, Editura Albatros, București, 1971, p. 627-628.

16.	Grigore Chivereanu	"	48	croitor	Frontul Românesc	"	"	fost consilier comunal ⁶⁴
-----	--------------------	---	----	---------	---------------------	---	---	---

Dintre acești 16 gradați, prefectul a numit primar pe liberalul Nicolae Nedelcu.

Pentru evitarea incendiilor, comunele au fost obligate să-și întocmească un Regulament privind serviciul de măturatul coșurilor și curățatul sobelor de foc, care să funcționeze pe perioada 1 octombrie-1 mai. Toți locuitorii erau obligați să pună la dispoziția celor însărcinați cu această operațiune scară pentru a se urca pe acoperiș și să plătească fiecare câte 6 lei pe lună. De asemenea, erau obligați să scoată coșurile deasupra acoperișului; coșarul era plătit de către comună. La 30 ianuarie 1939, regulamentul a fost înaintat la prefectură pentru aprobare.

Tot în ianuarie 1939, comuna a întocmit un Regulament pentru serviciul de cotit vasele cu care se cumpără și se transportă borhot de prune în afara comunei. Prin acest regulament se percepea un leu la decaltru de borhot, iar „cotarul” primea 10% din taxa încasată. Apoi s-a întocmit Regulament pentru înființarea serviciului de pază în comună, prin care fiecare locuitor plătea după venitul ce-l avea și după puterea de muncă. Serviciul de pază se compunea din doi guarzi: unul făcea pază la primărie, o săptămână, prin rotație, iar noaptea, amândoi; duminica „dacă nu e treabă la primărie, vor merge pe rând la biserică”. Salariul paznicilor (guarzilor) era prevăzut în buget. De asemenea, s-a făcut Regulament pentru prestația în natură: fiecare cetățean era obligat să presteze două zile în natură pentru repararea drumurilor, în afară de prestația obișnuită. Cât privește brutarul, acesta era „obligat a-și procura etichete cu numele brutăriei, localitatea, care se vor viza de primărie și aplica pe pâine și pentru care va plăti comunei o taxă de lei 0,10 de fiecare pâine în greutate între 500 gr.-1 kg, iar pentru pâinea în greutate până la 500 gr., taxa va fi pe jumătate”. Pâinea găsită fără greutatea anunțată, se va confisca, iar brutarul sau comerciantul va fi dat în judecată, fiind contravenient⁶⁵.

La 5 martie 1940, notarul Nicolae Dudu informează prefectura că puțul din fața primăriei va avea tub de beton la suprafață, făcând precizarea că Slănicul nu are fonduri pentru modernizarea comunei. În bugetul pe anul 1938-1939 comuna a prevăzut suma de 200 de lei pentru crearea fondului destinat planului de sistematizare a comunei⁶⁶.

Prefectul, trecând prin comună, a observat că nu s-a făcut alinierea gardurilor proprietăților, așa cum se cerea. De aceea, pe 30 martie 1940, îi trimite preotului o adresă arătându-și nemulțumirea „că factorii luminați ai satului nu au lămurit cetățenii” să-și retragă gardurile. Îi cere ca, împreună cu învățătorii, primarul, autoritățile comunale, să-i determine pe locuitori să facă acest lucru. La 12 aprilie, preotul răspunde prefectului că a convocat Comitetul Comunal de Salubritate și apoi li s-a explicat locuitorilor „necesitatea retragerii gardului pentru estetică”. A promis că, până la 20 aprilie, în toată comuna se va face alinierea⁶⁷.

Pretorul plasei Râul Doamnei a inspectat comuna la 5 februarie 1940 și a constatat că, încasarea impozitelor merge slab. A cerut primăriei să se facă terasamentul șoselei pe distanța primărie-școală-biserică și trotuare pe ambele părți, iar puțul din fața primăriei să fie modernizat, să fie desfundate șanțurile și să se pună piatră pe drum. I-a dat termen ca până la 5 martie să raporteze de executare. / Oare a exagerat pretorul plasei ? Sau delăsarea administrației locale, de-a lungul timpului, a fost mai puternică. Nici astăzi această porțiune de drum din sat, care este cea mai importantă, nu are terasament, șanțuri și trotuare pe ambele părți, deși au trecut de atunci aproape 70 de ani /.

Redăm în continuare constatările pretorului înserate în raportul său înaintat prefecturii: „Primăria curată și foarte bine întreținută; starea de spirit a populației, liniștită; ordinea publică și siguranța generală a statului în bune condițiuni, populația se plânge împotriva primarului; locuințele - o parte - întreținute în stare de curățenie; la școală, d-na Maria Antonescu și Preot P. Dragomirescu, care suplinește pe V. Moiescu - concentrat; P. Antonescu, deși concentrat, nu are suplinitor; sălile de clasă în stare foarte bună, curate și încălzite; elevii sănătoși și curați; la cantină au servit masa 30 de elevi (pâine și brânză de puțină), cantina dispune de 3.000 lei de la cetățeni prin donație și 1.000 de lei din fondul Asistență Sanitară al Prefecturii Mușcel; biserica bine întreținută - împrėjmuirea încă nu s-a completat, pentru că ajutorul de 6.000 lei de la prefectură, nu a ajuns - ar mai trebui 10.000 lei; lucrările de cancelarie la zi și bine întreținute de notar”.

⁶⁴ A.N.D.J.A., fond Prefectura Mușcel, dosar 167/1938, nef.

⁶⁵ Idem, fond Primăria Slănic, dosar 3/1939, f. 36.

⁶⁶ Idem, dosar 76/1939, f. 8, 9, 13, 26, 33, 74.

⁶⁷ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 62/1940, nef.

Despre situația financiară menționează că „mersul încasărilor este slab - 64%“. Recomandă ca „toate economiile vor fi îndreptate spre cantina școlară, întreținerea drumurilor și podurilor, ajutorul concentraților“.

Cât privește starea sanitară, arată că în comună este epidemie de scarlatină (5 cazuri); vitele sunt sănătoase. Raportul este semnat de pretorul B. Comănescu, primarul N. Nedelcu, notarul N. Dudu și secretarul M. Pulpea.

La 11 mai 1940, comuna a fost inspectată și de către prefect, însoțit de pretorul plasei, consemnându-se în procesul-verbal că administrația locală „n-a dat nimic pentru ajutorarea familiilor concentraților“, țărșii de pe marginea șoselei Câmpulung-Curtea de Argeș trebuiau schimbați, iar rigolele și trotuarul în centrul comunei nu s-au făcut; prefectura donase comunei 1.000 kg porumb care s-au distribuit la 39 de familii de concentrați și săraci, iar statul a dat la 30 de familii de concentrați 9.900 de lei.

La 23 mai 1940, pretorul o inspectează din nou și menționează în procesul-verbal că nu s-au îndeplinit cele stabilite anterior. Constată că drumurile comunale se află în stare rea, starea puțurilor este mediocră (din 28 de puțuri și o fântână, numai cinci se aflau în condiții igienice, dar și acestea fără capace), de aceea cere ca ghizdurile de lemn să fie înlocuite cu beton și să se facă platformă de beton în jur pentru a nu mai intra murdărie în puțuri, punându-se capac la toate. De asemenea a cerut să se închidă „terenul de 0,5 ha din fața primăriei“ și să pună tutori la cei 547 de pomi plantați pe șoseaua Câmpulung-Curtea de Argeș. În privința lucrărilor agricole, precizează că s-au arat 107 ha, care s-au însămânțat cu porumb, fasole, cartofi, furaje, diferite zarzavaturi. Timpul fiind rece și ploios, recolta de prune, mere și pere este compromisă. Mai menționează că de sărbători au fost ajutate 30 de familii de concentrați cu câte 300 de lei de la Ținutul Bucegi și 22 de familii de concentrați și săraci au primit 1000 kg porumb, însă comuna nu a contribuit cu nimic.

Comuna avea 984 de suflete, constituite în 206 gospodării; în localitate erau șapte cazuri de concubinaj, dintre care șase rudari și ursari nomazi (pretorul a dat ordin „a se căsători legitim, cheltuielile fiind suportate de Societatea Femeilor Ortodoxe Române“).

La 24 iunie 1940, Slănicul a fost inspectat de către prefectul col. D. Voinescu, făcând mai multe aprecieri. „Administrativ. Personalul prezent; notarul plecat la comisia de rechiziții.

Atribuțiuni. Nu le au scrise așa cum s-a ordonat și nici nu sunt sistematizate în mintea funcționarilor.

Drumurile mediocre. Pentru făcerea digului care să apere o parte a comunei și șoseaua județeană se va cere Serviciului Tehnic deviz, iar de la Ocolul Silvic, materialul necesar și mâna de lucru se va da de comună.

Nu are islaz: fiind moșneni sunt asigurate pășunile. Să fie lămurii locuitorii să semene lucernă, trifoi, sfeclă de zahăr, diferite plante furajere pentru o hrană mult mai bună și mai abundentă pentru animale. Comuna să-și pună în plan construirea unui grajd pentru reproducătorul ce are.

Directorul școlii V. Moiescu, acum concentrat, se află în rele relațiuni cu ceilalți învățători și nu a dat nimic în primire; plantele medicinale strânse, puține câte sunt, se vor strica fiindcă cheile sunt la el. Cu grădina de zarzavat stau destul de rău; nu este gospodărie, cu toate că școala are posibilitate, din cauza discordiei între învățători.

Căminul Cultural există numai pe hârtie, nu activează deloc. Există în comună o veche asociație de cultură zisă «Propășirea Satului» care a activat cu apreciable începuturi. Comitetul județean să intervină pentru a fuziona acestea și a se îndruma.

Nu există planul agricol ordonat: suprafețe și culturi pe fiecare gospodărie, inventarul viu și mort existent.

În legătură cu poliția, în comună nu sunt cunoscute instrucțiunile scrise ce am dat; jandarmul era de față, însă nu știa nimic⁶⁸.

Inspekția pretorului din 30 iulie 1940, scoate în evidență lipsa brațelor de muncă din cauza mobilizării bărbaților și lipsa porumbului; „locuitorii se aprovizionau cu mălai de la Câmpulung, cu porumb de la căruțele ce veneau în sat sau de la depozitul din Domnești, când avea“. Articolele de primă necesitate erau foarte puține cu care se aprovizionau de la Câmpulung sau Domnești. Deoarece secretarul M. Pulpea era mobilizat, a cerut „să fie rechiziționat Ion Dobrescu pentru lucrări de primărie“. Mai menționează că starea sanitară era bună, iar populația liniștită.

În fine, la inspekția din septembrie, pretorul consemnează: primăria este curată, Postul de jandarmi Aninoasa a fost instalat în localul primăriei; „lipsă completă de activitate la primar“; s-a reparat numai

---

⁶⁸ Idem, dosar 5/1941, f. 18.

drumul județean Câmpulung-Curtea de Argeș cu premilitarii; s-au săpat pomii de pe marginea drumului, dar nu s-au pus tutori și trebuie văruți pomii „cu var amestecat cu baligă de vită și sânge de animal“. Despre școală și biserică vorbește de bine, doar că zidul împrejmuitor de la biserică nu s-a terminat.

Bugetul pe anul 1941 a fost modificat de prefectură în scopul efectuării de economii, având în vedere că țara se afla în pragul războiului. Cu decizia 157 din 7 ianuarie 1941, prefectura comunică modificările: alocă Slănicului 80.000 de lei ca ajutor pentru concentrați, primiți de la Ținutul Bucegi și Ministerul de Interne, și se adaugă 1.000 de lei pentru paza comunei; se scad următoarele: 100 de lei plata „cotarului“, 150 de lei măturatul coșurilor, 500 de lei pentru medicamentele farmaciei comunale, 200 de lei ajutor pentru cei mușcați de animale turbate, 1.000 de lei pentru chiria postului de jandarmi⁶⁹.

Postul de jandarmi Aninoasa a fost instalat în localul Primăriei Slănic și trebuia să plătească 1.000 de lei chirie anual, dar comuna Aninoasa refuza, motivând „că postul nu trebuie să fie la Slănic, ci la Aninoasa“. Prefectura, la 14 noiembrie 1941, îi ordonă să plătească suma de lei stabilită, fiindcă postul era pentru ambele comune⁷⁰.

În perioada 1 aprilie 1942 și 1 aprilie 1945 comuna Slănic a fost desființată, satul fiind alipit la comuna Aninoasa. La 27 mai 1945 a avut loc ședința de constituire a sfatului comunal: Andrei Dobre este ales primar, Constantin Iancu este numit notar, Andrei A. Popescu devine agent agricol, Ion B. Stoica, Mihai A. Popescu, Vasile A. Răducu și Petre State, membri, toți fiind „reprezentanți ai partidelor politice de la guvernare“; la aceștia s-a adăugat Panait Antonescu, învățător, ca reprezentant al comitetului sătesc⁷¹.

Deoarece plantația de salcâmi aflată pe terenul comunei din punctul Coasta Bisericii a început să fie distrusă de către locuitorii vecini, s-a hotărât să fie împrejmuită. Tot acum s-a înființat Comitetul I.O.V.R. Slănic și s-a hotărât ajutorarea familiilor concentraților⁷².

După plecarea regelui Carol al II-lea și luarea conducerii țării de către generalul Ion Antonescu, se observă introducerea unei anume conduite și rigurozității în administrație și nu numai. Consiliul de Miniștri, ministerele și prefecturile trimiteau ordine la primării pentru tot ce ținea de muncile agricole, lucrările edilitar-gospodărești, școală, biserică etc. Primăriile stabileau programul lucrărilor pentru două săptămâni, iar după expirarea termenului încheiau din nou proces-verbal în care se consemnau realizările, dar și neîmplinirile. Prin urmare, întocmeau „planuri de activități“, pentru a fi executate în intervalul de două săptămâni, după care prezentau „dare de seamă“ de modul cum au fost îndeplinite cele stabilite. La 16 aprilie 1941 „Sfatul sătesc al comunei Slănic“, format din primar (N.I. Popescu), directorul școlii (V. Moisescu), preot (P. Dragomirescu), secretarul-casier și agentul agricol (Cristache Pulpea), a întocmit proces-verbal în care s-au stabilit, după instrucțiuni, „sarcinile pentru viitor“: propagandă pentru arături și semănături cât mai multe, fără nicio palmă nemuncită; vitele să fie vaccinate; să se facă în gospodăria curățenie; săpatul și curățitul pomilor de pe marginea drumurilor; astupatul gropilor de pe drumurile comunale și județene; organizarea unei serbări pentru majorarea sumei necesare cantinei școlare; aprovizionarea populației cu alimente, mai ales porumb de sfintele sărbători ale Paștelui; propagandă pentru creșterea albinelor; industrializarea fructelor prin majunuri și marmelade pentru a nu mai cădea în mâna speculanților; asanarea Lacului Hipeș, repararea podului peste râul Slănic și a celui peste pâraul Fântânelor; terminarea podului de beton de pe șoseaua Stâlpeni-Stănești; executarea digurilor la Valea Turbată, Valea Țigăncii și la „isvorul de apă sărată“; terminarea zidului împrejmuitor la cimitirul bisericii; reparații radicale la clădirea școlii; plantarea coastelor și îndiguirea văilor din raza comunei; îmbunătățirea rasei animalelor și îngrijirea lor mai bună; săpatul, copcitul, legatul și strângerea omizilor cu elevii școlii la pomii de pe marginea drumurilor⁷³.

Sfatul sătesc acționa în paralel cu administrația locală și-și propunea să rezolve chestiuni ale comunei, sprijinind consiliul comunal. La întrunirea din 13 august 1941 s-au discutat probleme legate de: starea drumurilor, colectarea de bani pentru cantina școlară, lipsa banilor pentru terminarea împrejmuirii cimitirului, persistența epidemiei de tuse convulsivă, neefectuarea prașilei a III-a din cauza cultivării printre porumbi a cartofilor, fasolei și dovlecilor, aprovizionarea populației cu porumb, mălai și zahăr. Tot acum s-a hotărât înființarea „cantinei obștești“, potrivit prevederilor Decretului-Lege nr. 1803 și Regulamentului de aplicare, alegându-se și comitetul de conducere.

---

⁶⁹ Idem, dosar 62/1940, nef.

⁷⁰ Idem, dosar 65/1941, f. 35, 37.

⁷¹ Idem, dosar 198/1945, f. 54.

⁷² Idem, fond Primăria Slănic, dosar 2/1945, f. 1.

⁷³ Idem, dosar 7/1941, f. 9.

La întrunirea din 27 decembrie 1941, s-a discutat faptul că alinierea mormintelor din cimitir nu s-a terminat și trebuie să continue⁷⁴.

După constituirea guvernului Petru Groza, la 6 martie 1945, au apărut noi orientări în viața politică și economică a țării. La nivelul comunelor s-au creat comitete consultative în scopul aplicării acestor orientări. Cel din Slănic s-a înființat la 25 noiembrie 1945 și era compus din următoarele persoane: Victor Moiescu - învățător, Ion Dascălu - brigadier silvic, Nicolae Dudu - pensionar, Ștefan Șt. Chirca - învățător, Gh. Gh. Nica - agricultor, Ion Gh. Hera - cântăreț bisericesc, toți declarându-se ca neapartenând vreunui partid politic, ci independenți⁷⁵.

Factorul politic începe să-și facă prezența tot mai des și mai adânc în viața localităților. În procesul-verbal din 25 august 1946 se consemnează: „Subsemnații membri ai Consiliului Politic din comuna Slănic am fost convocați de către primarul comunei Berevoiești să formăm consiliul politic din localitate“, fiind propuși: Ion B. Stoica (Voicu) - președinte, din partea Partidului Comunist, Mihai Popescu - vicepreședinte, din partea Frontului Plugarilor, Constantin Iancu - secretar, din partea Partidului Comunist, Mihail Proca (Lache), din partea P.N.L. (Tătărescu), Panait Antonescu, din partea Partidului Social-Democrat - amândoi membri. Aceștia au hotărât să găsească „o casă de Sfat al Blocului Partidelor Democratice, unde să dezbată și să hotărască „toate problemele locale cu caracter politic, administrativ, economic, financiar, cultural etc.“⁷⁶.

Deoarece zilele de prestație în natură pentru repararea drumurilor nu dădeau rezultate bune, pe plan național s-a hotărât ca acestea să fie răscumpărate în bani; la fel s-a procedat și cu zilele stabilite pentru înlăturarea incendiilor, inundațiilor, înzăpezirii etc. Toți cei ce voiau să plătească o puteau face, iar cei ce nu prestau zilele, nici nu plăteau, erau impuși „la plata îndoită“. Pentru înlăturarea urmărilor calamităților, toți locuitorii erau obligați să presteze în natură, când era cazul, câte două zile pe an.

Începând cu 1 aprilie 1946 s-a înființat și organizat straja în natură pentru serviciul de noapte, astfel că toți bărbații valizi, între 18-50 de ani, „care nu au suferit pedepse famante“, erau obligați să presteze serviciul de pază de noapte pentru a se preveni furturile și alte pagube locuitorilor din comună. Funcționarii publici puteau plăti pe unul care se afla pe tabelul întocmit de primărie dacă nu doreau să presteze serviciul⁷⁷.

Pretorul plasei Domnești a transmis dispoziția prin care „orice locuitor ce va fi aflat în cuprinsul plășii, fără a putea dovedi că a făcut prestația, va fi imediat rechiziționat la lucrări de prestație în comuna unde a fost găsit“⁷⁸.

Problema electrificării comunei s-a pus cu toată seriozitatea, aceasta fiind un deziderat al tuturor locuitorilor. La 2 august 1947 s-au stabilit măsuri pentru „planul de electrificare“; la această dată deja fuseseră transportați în Slănic 18 stâlpi de stejar din totalul de 53. S-a hotărât să fie lămurii cetățenii cu vite trăgătoare să transporte, fiecare, câte doi stâlpi, iar cei cu brațele să iasă „spre a se putea accelera lucrările de pârilit și plantatul stâlpilor în cel mai scurt timp“.

În ședința din 4 martie 1948, Comisia Interimară a consimțit „a concesiona Societății de gaz și electricitate București dreptul de a aduce, transporta și distribui energia electrică în comună, în condițiunile caietului de sarcini tip întocmit de Direcțiunea Locală a Exploataților Comunale și aprobat de Ministerul Afacerilor Interne, referitor la electrificarea comunelor rurale“.

Punerea în practică a politicii noului regim era asigurată de către primari (Ion B. Stoica, 1946-1947, Emilian Dobrescu, 1947-1948, Ana Șt. Nica, 1948-1950), ajutați de Ion I. Popa, secretarul organizației de bază P.M.R., și Mihai Popescu, președintele organizației de masă.

Nimic nu se făcea în comună fără știrea și aprobarea reprezentanților noii puteri. Pentru orice acțiune preconizată a se face se constituia un comitet sau comisie. De exemplu, la 7 iulie 1948, s-a constituit comisia comunală pentru „colectarea cerealelor recolta 1948“; la 19 iulie s-a format „comitetul pentru stimularea și dirijarea muncilor voluntare pentru folosul obștesc“; la 25 iulie s-au stabilit sectoarele comunei pentru munca voluntară; sau la 25 iunie 1948, inginerul agronom al Ocolului Agricol Domnești a venit la Slănic pentru numirea unui responsabil (administrator) agricol, iar în procesul verbal încheiat s-a

---

⁷⁴ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 229/1941, f. 7, 21-22, 35.

⁷⁵ Idem, dosar 3/1945, f. 111.

⁷⁶ Idem, dosar 6/1945, f. 32.

⁷⁷ Idem, registru 8/1945, f. 39.

⁷⁸ Idem, registru 9/1945, f. 3.

consemnat: „Organizațiile politice locale, dimpreună cu sindicatul agricol, au propus să fie numit Gh. I. N. Popescu”⁷⁹.

În februarie 1949, în satul Petrești, de pe râul Doamnei, a avut loc un mare incendiu, în urma căruia au rămas 436 de sinistrați. La 28 februarie Pretura Domnești trimite notă telefonică primarilor și notarilor pentru a lua măsuri de ajutorare a sinistraților. În Slănic s-a constituit o comisie în vederea strângerii de ofrande pentru sinistrați, la 1 martie 1949, din următoarele persoane: Ion I. Rusănescu - notar, Moiceanu C. Vasile - brigadier silvic, Ion Dascălu - funcționar, Ion I. Roman - secretar comunal, Ion I. N. Moise - administrator agricol, preot Ion Dejanu, Ion Ilie Popa și Gh. Bodea - membri în Comisia Interimară a comunei, Mihai A. Popescu - președintele organizației de masă și Andrei I. Popescu - membru al Frontului Plugarilor - agricultori.

În urma acțiunii acestei comisii s-au strâns: 169 kg cartofi, 254 kg porumb boabe, 65 kg fasole boabe, 70 kg prune uscate, 0,5 kg pastramă uscată, 1,5 kg ceapă, 0,5 kg caș verde, 2 pachete șită, 1 preș de lână, 2 căruțe de fân și puțini coceni în greutate de circa 500 kg. Procesul-verbal de predare a acestor bunuri a fost semnat de către Ana Șt. Nica - primarul comunei Slănic, și Nicolae Dima, delegat din partea sinistraților⁸⁰.

Activitățile economice și comerciale încep să fie tot mai mult dirijate și controlate de către stat. La 11 martie 1949, Direcția Comercială a județului Mușcel difuzează o publicație tipărită prin care anunța că „toți crescătorii de oi de pe cuprinsul județului, care au miei de vânzare, vor vinde miei numai Societății Comcar din Câmpulung, strada Piața Republicei, cunoscând că vânzarea mieilor către particulari este strict oprită”. De asemenea, posesorii de piei de miel le vor vinde numai Societății D.A.C. (fostă O.R.A.P.) din Câmpulung, strada Henri Ricard. Cei ce nu se vor supune, „vor suporta rigorile Legii sabotajului economic”. Trebuie să facem precizarea că factorul politic începe tot mai mult să domine viața economică, socială și culturală a localităților.

La începutul anului 1949 au fost propuse ca asesori populari trei persoane care se identificau cu politica noului regim, tabelul fiind înaintat la județ:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Originea socială	Politica în trecut și astăzi
1.	Nicolae Gh. Roman - muncitor	mijlociu	Țărănist, acum Frontul Plugarilor; bun activist în cadrul Frontului Plugarilor.
2.	Maria Dejanu - pensionar I.O.V.R.	săracă	N-a făcut în trecut, acum P.M.R.; e cea mai indicată femeie din comună.
3.	Ion Avram - dulgher	mijlocie	Țărănist, acum P.M.R.; bun activist în cadrul partidului ⁸¹

În anul 1948 s-a pus problema alipirii comunelor mici la altele mai mari pentru a se putea gospodări mai bine. La 9 aprilie prefectul a convocat Comisia Interimară a județului Mușcel pentru a se discuta rearondarea comunelor. Șeful Inspectoratului General Administrativ al Regiunii a IX-a Pitești, Anton Botoșineanu, prezent la această întrunire, arată că în curând Marea Adunare a Republicii Populare Române va da o lege care va pune „pe baze democratice întreaga administrație a țării”, deci se va face o reformă administrativă. Până la apariția legii trebuia făcută rearondarea localităților „pe baze economice viabile”. Astfel s-a propus ca Slănicul, care avea 1057 locuitori, 170 contribuabili și o întindere de 2,5 km să fie alipit la Domnești. La motivație se arată: „Situția economică constă în pomicultură și exploatarea forestieră, iar veniturile ordinare se cifrează la suma de lei 89.102. Fiind o comună mică nu are posibilitatea ca să-și pună în valorificare sursele de venituri, bugetul fiind numai de consumație, este necesar să fie alipită la o comună mai mare care să aibă aceleași elemente economice. Fiind în apropierea comunei Domnești se alipește la aceasta”.

Apoi s-a trecut la propuneri de arondare a comunelor pe plase, astfel ca fiecare plasă să aibă în jurul a 40000 de locuitori. De aceea s-a desființat plasa Boteni, iar plasele Ștefănești și Topoloveni s-au contopit, rămânând doar plasele Câmpulung, Domnești, Stâlpeni și Ștefănești. S-au făcut și alte propuneri: 16 comune din plasa Ștefănești să treacă la județul Argeș, iar comunele Malu cu Flori și Pucheni la județul Dâmbovița; în schimb comunele Brădet, Brătieni, Galeșu, Mușătești, Vălsănești, Costești-Vălsan și Stroești, din județul Argeș, să treacă la plasa Domnești, din județul Mușcel.

⁷⁹ Idem, dosar 2/1947, f. 2, 28, 39, 41, 47; 2/1948, f. 9.

⁸⁰ Idem, fond Primăria Slănic, dosar 8/1949, f. 9, 14.

⁸¹ Idem, dosar 8/1939, f. 18, 65.

Apoi, Anton Botoșineanu a cerut propuneri de modul cum să se împartă județul Mușcel în cazul desființării. Toți participanții la întrunire au cerut să rămână județul așa cum s-a propus, iar în ultimă instanță se poate accepta și varianta schimbului de comune între județe; au respins categoric desființarea județului Mușcel.

La 9 martie 1948 Pretura plasei Domnești a făcut raport la prefectură cerând să rămână comune în continuare Slănicul și Berevoieștii Ungureni argumentând că „au venituri suficiente pentru a putea face față cheltuielilor strict obligatorii ce se cer unei comune“, adăugând că acestea „au fost și sunt exemplu de muncă și administrație gospodărească comunală, astfel că prin o eventuală arondare a susnumitelor comune li s-ar aduce mari prejudicii materiale și, mai ales, morale populației“.

Prefectura județului Mușcel, la 26 aprilie 1948, a răspuns la intervențiile ce s-au făcut de a rămâne comună Slănicul: „rearondarea s-a făcut de către Comisiunea Interimară județeană de acord cu toți factorii de răspundere politică și autorități, astfel că Prefectura nu poate reveni la aceste propuneri“⁸².

Schimbarea rearondării a constat doar în faptul că Slănicul a fost alipit la comuna Aninoasa și nu la Domnești.

Primari și secretari/notari ai comunei Slănic

Primari		Secretari / notari	
1864-1865	Nicolae Mavrodin	1864-1865	Gheorghe D.
1866	Iancu Stoica	1866	Nicolae Mavrodin
1867	Ștefan Iacov	1867	Ion R. Chirca
1868	Iancu Stoica	1868-1908	Gh. Furescu
1869	Ion Gh. Nedelcu		
1870	N. Achim		
1871-1872*	Nicolae Mavrodin		
1877	Alecu Dobre		
1880	Ion R. Chirca		
1881	N. Constantinescu		
1883	N. Constantinescu		
1885	Iancu Stoica		
1887-1889	N. Constantinescu		
1891-1892	Anton Constantinescu		
1893-1896	Ion Gh. Dascălu		
1897-1901	Anton Predoiu		
1902	Anton Constantinescu		
1903	Gh. N. Roman		
1904-1907	D. Nedelcu		
1908	Anton Constantinescu		
1908*	Ion Dobrescu		
1923-1925	Ion Gh. Dascălu	1923	Nicolae Dudu
1926-1929	Gh. H. Hera	1926	Gh. I. Popescu
1932	Ion Dobrescu	1928-1931	N. Roman
1933	Gh. Hera	1932-1934	N. Dudu
1934-1937	Ion Dobrescu	1935-1936	M. Pulpea
1938-1939	N. D. Nedelcu	1938-1940	N. Dudu
1940	Ștefan Moise	1940	Mihai Pulpea
1941	I. C. Hera - demisionează		
1941*	N. I. Popescu	1941	I. M. Rizescu
1945	Andrei Dobre		
1946	Cristache Pulpea - revocat de prefect		
1946-1947	Ion B. Stoica	1947	Mihai Pulpea
1948	Emilian I. Dobrescu	1948	Ion Rusalim

⁸² Idem, dosar 64/1948, f. 71, 93, 164.

* Între 1872-1876 a fost unită cu Aninoasa și Vlădești.

* Între 1908-1922, unită cu Domnești; între 1929-1931 a fost unită cu mai multe comune; între 1942-1945 unită cu Aninoasa.

1949-1950	Ana Șt. Nica	1949-1950	Ion I. Roman
-----------	--------------	-----------	--------------

Primăria Aninoasa

Satul Aninoasa și cătunul Valea Siliștii au format împreună comuna Aninoasa. În anul 1861, împreună aveau 184 de case în care locuiau tot atâtea familii⁸³, făcând parte din plaiul Nucșoara, care avea sediul în Câmpulung. Deoarece sediul plaiului era departe de unele sate, prefectul a intervenit la Ministerul de Interne cu propunerea ca acesta să fie la Aninoasa. Această propunere s-a făcut nu atât pentru așezarea potrivită a acestei localități față de celelalte, ci pentru faptul că la mănăstire se găsea spațiul necesar adăpostirii acestei instituții. La 22 iunie 1865, prefectul face cunoscut Comitetului Permanent al județului Mușcel că „a găsit de cuviință ca tactul aceluia plai (Nucșoara) să se mute la comuna Aninoasa“ după ce va obține aprobarea ministerului⁸⁴.

La solicitarea prefecturii comuna Aninoasa, la 14 februarie 1867, a întocmit o situație cu privire la mijloacele de existență pe care le avea fiecare familie, clasificându-le în patru categorii:

1. În categoria celor „lipsiți cu desăvârșire atât de produse, cât și de mijloacele necesare spre a și le procura“ erau 30;
2. În categoria celor „lipsiți numai de produse, nu însă și de mijloacele de a și le procura“ erau 82;
3. Cei ce „posed produse îndestulătoare până la noua recoltă“ erau 89 de capi de familie;
4. Iar dintre cei „care au peste cele trebuincioase familiilor“ lor s-a răspuns că „de această categorie nu se află în comună“⁸⁵.

Am arătat mai sus că una dintre îndatoririle primarului era alcătuirea bugetului de venituri și cheltuieli. Pe anul 1867 veniturile s-au constituit din:

- „capitalul rămas din anul precedent	lei 497
- contribuția către stat și comună, socotit câte 9 lei pe an pentru 170 de contribuabili	1530
- taxa pentru bilete de identitate, a 1 leu și 20 parale	180
- bilete pentru animale, a 1 leu bou, 20 parale vaca	130
- acsizu băuturii: 10 parale pentru vin, 20 pentru rachiu	500
- legalizarea actelor	15
- taxa pentru prune fabricate	225
- oborul	110
- un scaun de măcelărie	75
- de la cazanele ce se dau cu chirie pentru fabricarea țuicii	96
- bilete de naștere, câte 2 lei și parale 10	67,20
- bilete cununie, câte 9 lei	45
Total venituri	3470,20^c.
La cheltuieli se prevedeau următoarele:	
- „întreținerea primăriei, cancelaria	100
- Monitorul Oficial	51
- registre stare civilă, tabele statistice	10
- leafa primarului	400
- leafa ajutorului de primar	150
- leafa receptorului	200
- cheltuieli de chirie și reparația judecătorii de plasă și întreținerea mobilierului cu analogie pe numărul comunelor	200
- întreținere școală și cărți pentru copii	50
- doi preoți neavând leafă, nici pogoane	200
- cântăreților de la Valea Siliștii	150
- învățătorului	126
- întreținerea bisericii Valea Siliștii	100
- leafa notarului	750
- leafa vătășilor	450

⁸³ Indicele comunelor orășiane și rurale din Muntenia, publicat de Oficiul Statisticu, București, 1861.

⁸⁴ A.N.D.J.A., fond Prefectura Mușcel, dosar 137/1865, f. 3-4.

⁸⁵ Idem, dosar 31/1867, f. 44-46.

- întreținerea semnului*	80
- cheltuieli câte 3 lei 25 parale la sută de la venitul bugetului pentru judecătoria de plasă	125,5
- recompensa a trei consilieri	250
<hr/> Total cheltuieli	<hr/> 3417,50 ⁸⁶ .

Veniturile comunale nu erau încasate de către primărie de la fiecare locuitor în parte, ci erau scoase la licitație. La 3 februarie 1867 s-a ținut licitație pentru vânzarea următoarelor venituri: taxa pentru vitele ce urmau a se vinde în comună, acciza băuturilor, bilete de vite, legalizarea de acte, taxa pentru prunele ce se vor vinde în comună, taxa oborului, scaunul de măcelărie, taxa de la cazanele de fabricat țuică. Au participat la licitație: Costache Popoff, N. Popescu, Toma Toader, Radu Lina, Niță Popescu și a fost câștigată de primul⁸⁷.

Pentru scaunul comunei („tăierea de vite în comună“) s-a organizat licitație la 13 februarie, la care au participat: Costache Popoff, Radu Lina, Toma Toader, Neculae Șimon, Neculae Chivescu, Gh. Bănuță. Licitația a fost adjudecată de ultimul cu suma de 30 de lei⁸⁸. La 13 aprilie 1867 s-a organizat licitație pentru băuturile spirtoase, la care au participat: Costache Popoff, Radu Lina, Vasile Dumitrescu, N. Popescu, N. Tăbuși, N. Șimon; câștigător a fost Costache Popoff, la suma de 296,29 lei.

În urma definitivării reformei monetare din anul 1868 a fost introdus leul nou, care avea o valoare mai mare. Ca să vedem diferența dintre leul vechi și cel nou vom da câteva exemple: în 1869 leafa primarului era de 148,10 lei, față de 400 de lei în 1867; leafa notarului era de 269 de lei, față de 750 de lei în 1867; abonamentul la Monitorul Oficial era de 23,70 lei, față de 51 de lei; „indemnizația învățătorului drept produse“ era de 48,14 lei, față de 126 de lei.

Bugetul pe anul 1869 aduce câteva noutăți față de cel anterior: s-a introdus, „țaxa poduri și șosele“, în sumă de 150,41 de lei; s-a hotărât ca și cei 18 nevolnici (neputincioși) să plătească, anual, câte 4,44 lei; s-a prevăzut o sumă de lei ca amendă „după legea instrucțiunii obligatorii“ pentru părinții ai căror copii lipseau de la școală.

La 18 martie 1869 s-a încheiat proces-verbal de înființare a „guarzilor pândari“ (câmpeni), în număr de trei, care aveau obligația să păzească recoltele și terenurile locuitorilor de animale domestice și sălbătice, dar și de răufăcători. Aceștia se aflau în funcție primăvara, vara și toamna, salariul lor fiind prevăzut în bugetul de cheltuieli al comunei. Pândarii trebuia să fie „oameni cu stare și cu cunoștință și în care avemu bune încrederi“. După alegere, aceștia depuneau jurământ în fața primarului și preotului.

Aceste noutăți se regăseau în toate bugetele comunelor, deci și în al Slănicului, doar cifrele erau deosebite⁸⁹.

În anul 1872 satul Aninoasa forma o „comună cu cătunul Siliștei (Valea Siliștei)“, având o populație de 910 locuitori⁹⁰.

Pentru câțiva ani s-au format comune mari, Aninoasa, ca și Slănicul, făcând parte din comuna Vlădești, plasa Râurile, separându-se în anul 1876.

La primăria Aninoasei, în anul 1885, s-a produs un lucru mai rar întâlnit: delapidarea unei sume de bani din casa comunală, acuzați fiind V. Dumitrescu, Gh. Ilinescu și N. Popescu; aceștia, în anii anteriori, ocupaseră funcția de casier sau perceptor⁹¹.

Despre această chestiune va face referire și Nicolae Fotino, membru al Comitetului Permanent al județului, în urma inspectării comunei. În procesul-verbal, încheiat la 16 iunie 1886, acesta consemnează mai multe aspecte ale administrației: „1. Toate registrele de comptabilitate pe anul trecut le-am găsit în cea mai mare neregulă și chiar neînchise la finele exerciciului (31 martie) de către fostul notar și casier comunal Gheorghe Sminchișescu. Iară cauza neînchiderii acelor registre, ne-a arătat Dl. Primar, a fost din lipsa celui Sminchișescu asupra căruia se afla mai multe din acte pe când ellu se afla deținut în arestul preventiv al județului. 2. Actele de cancelarie și arhiva pe acel an am găsit-o asemenea în cea mai mare desordine [...]. 3. Amenzile după legea Instrucțiunii Publice pe anul trecut încă neîmplinite, care după

* Băieții făceau exerciții de „dare la țintă“.

⁸⁶ Idem, dosar 69/1867, f. 173.

⁸⁷ Idem, dosar 12/1867, f. 68-69.

⁸⁸ Idem, dosar 3/1869, f. 27, 29.

⁸⁹ Idem, dosar 55/1868, f. 97-99; 27/1869, f. 8.

⁹⁰ Dimitrie Funzescu, *Dicționarului Topografic și Statisticu alu României*, București, 1872.

⁹¹ A.N.D.J.A., fond Prefectura Mușcel, dosar 1/1885, f. 157.

adresele învățătorului nr. 12 din 24 mai 1885 și nr. 2 și 3 din 12 și 18 octombrie acel an s-a dat liste pe numărul de 465 absențe, chiar constatate de către consiliu comunal și pentru care urma să împlinescă amenzile în suma totală de lei 46 bani 50 [...]. Asemenea s-a văzut în dosarul respectiv mai multe adrese ale învățătorului prin care cere concursul D-lui Primar, chiar anul corect, Vasile Dogăreci, ba încă chiar îl amenință că va fi nevoit Dl. învățător a merge mai departe pentru a se putea îndeplini cele prescrise de lege [...]. Din acestea se constată până la evidență că Dl. Primar Vasile Dogăreci este departe de a-și înțelege datoriile de serviciu [...]. 4. Registrele de contabilitate pe anul curent le-am găsit în regulă [...]. 5. În arhiva pe anul curent am găsit asemenea câteva neregularități [...] pentru care am chemat la datorie pe Notarul I. Moldoveanu. 6. Actele stării civile le-am găsit în regulă și înscrierile la zi [...]. 7. Serviciul sanitar se găsește îndeplinit de către Dl. Medic Primar în locul celui de arondisment [...]. 8. [...]. 9. Inventariu de zestrea comunei nu există și obiectele mobile ce compun averea comunei reu îngrijite. 10. Starea sanitară a locuitorilor și vitelor satisfăcătoare. 11. Legea drumurilor, deși pusă în aplicare, căci traseul este format și dat de către inginerul județului în primirea actualului Primar încă de la 8 Martie [...], însă locuitorii nu sunt chemați la autoritate a-și face datoria, decât în modu foarte lăncezitu.

În privința [...] conturilor și capitalurilor comunei devenite din ascendenții anilor trecuți găsindu-se un haos de încurcături, iar banii nu numai că în considerabile sume se găsesc neîncasați, dar aproape nu se cunosc [...].⁹²

Observând cu atenție conținutul acestui proces-verbal ne putem explica și frauda produsă în anul 1885, de care am amintit mai sus⁹².

Vânzarea animalelor și aprovizionarea populației cu unele produse alimentare și gospodărești se făceau în târgurile și bâlciurile care funcționau în unele comune. Printre cele care nu aveau târguri se număra și Aninoasa. La 17 aprilie 1889 subprefectul face cunoscut Comitetului Permanent dorința comunei de a organiza trei târguri în zilele: Duminica Tomii (prima duminică după Paști), Schimbarea la față (6 august) și Sfinții mucenici (9 martie). Pe 10 octombrie 1892 primăria intervine din nou, însă la 13 octombrie Comitetul Permanent îi face cunoscut că Ministerul de Interne interzice înființarea de noi târguri⁹³.

În anul 1892 s-a făcut o nouă arondare a comunelor în patru plase și două plaiuri, care la 21 iunie era definitivată: plaiul Nucșoara, din care făcea parte Slănicul, avea sediul la Domnești, plasa Râurile din care făcea parte Aninoasa, avea sediul la Mihăești, plaiul Dâmbovița la Nămăiești, plasa Argeșel la Lucieni (comuna Hârtiești), plasa Podgoria la Topoloveni și plasa Râul Doamnei la Piscani⁹⁴.

Căile de comunicație constituiau o problemă importantă pentru administrația țării, de aceea se cerea administrațiilor locale să fie bine întreținute și să se dezvolte. Deoarece satul Aninoasa nu avea drum circulabil către Slănic, legătura dintre satele plasei Râurile făcându-se pe drumul Vlădești-Valea Siliștii-Slănic, s-a pus problema construirii unui astfel de drum. Într-un raport al subprefectului plasei Râurile către prefectură, din 25 septembrie 1895, se arată necesitatea facerii „unei șosele între Aninoasa și Slănic“.

Bugetele comunale nu aveau prea multe surse pentru constituirea veniturilor în vederea susținerii cel puțin a cheltuielilor obligatorii, fără să mai vorbim de dezvoltarea localităților pe linia modernizării. Mărimea sumei veniturilor era în raport direct cu numărul contribuabililor unei localități și deci cheltuielile depindeau de mărimea unei localități ca populație. Prezentăm mai jos, pentru comparație, bugetele de venituri și cheltuieli, pe anul 1892-1893, ale comunelor Aninoasa și Slănic⁹⁵.

Venituri

Surse	Aninoasa	Slănic
Capital existent	10	83,20
Zecimea dărilor	1000	–
Taxa pe consumul băuturilor spirtoase	500	500
Taxa pentru patru scaune (măcelării)	35	–
Taxa oborului de vite	60	60
Taxa pe cazanele de fabricat țuică	64	80
Taxa pentru marcatul unităților de măsură	12,30	4,80
Taxa pentru vânzarea de vite	40	16
Taxa pentru bilete de identitate	10	10
Taxa pentru bilete de naștere	20	10
Taxa pentru bilete de căsătorie	19,80	10
Taxa sentințe judecătorești	20	–

⁹² Idem, dosar 10/1886, f. 165, 166, 181.

⁹³ Idem, dosar 16/1889, f. 16, 24, 26; 52/1892, f. 70.

⁹⁴ Idem, dosar 55/1892, f. 47.

⁹⁵ Idem, dosar 51/1896, f. 81.

Taxa pentru dal gaz vândut	10	10
Amenzi poliție	20	10
Amenzi la instrucția publică	20	5
Căi de comunicație, foncere	-	377,26
Total venituri	1841,10	1176,26

Cheltuieli

Surse	Aninoasa	Slănic
Salariu primar	380	200
Salariu ajutor de primar	50	50
Salariu notar	480	280
Salariu doi vătășei	100	50
Imprimare și condici	50	50
Medicamente	40	-
Casier comunal	70	-
Doi guarzi câmpeni	60	40
Șef garnizoană	30	40
Speze de cancelarie	60	50
Monitorul Oficial	36	36
Reparația primăriei	20	25
Întreținere arme	-	2
Marcat mășuri	12,30	20
Încălzit primărie și întreținerea armelor	15	-
Salariu preot (Valea Siliștii, afară de 200 lei prevăzuți în bugetul bisericii)	40	50
Salariu a doi cântăreți, afară de 120 lei prevăzuți în bugetul bisericii	40	20
Întreținerea bisericii Valea Siliștii	20	-
Cărți pentru copii săraci și premii	15	25
Chirie și reparatul școlii	40	25
Încălzit școală	30	-
Terminarea noului local de școală	90	-
Pentru serviciul veterinar	18,86	36
Întreținere farmacie	30	-
Chirie, judecătorie de ocol	14,60	14,60
Extraordinare	20	20
Din oficiu pentru taxa de 6% din venitul comunal pentru înființarea serviciului poștal rural (de nu se va înființa, se va plăti vătășelul de expediție și cheltuieli extraordinare)	113,16	68,14
Un vătășel se suprimă din trei pentru expediție ⁹⁶		
Total cheltuieli	1774,92	1101,74

La venituri s-a trecut taxa pentru marcatul unităților de măsură, această operațiune făcându-se la Câmpulung pentru toate măsurile și greutățile care se foloseau în comune. În vremea sfaturilor sătești „toți speculanții“ (negustorii) erau obligați să se prezinte „cu măsurile și cântarele“ la Ghiță tinichigiul din Câmpulung pentru a fi verificate, încercându-se pe această cale să înlăture înșelăciunea la vânzarea diferitelor produse. Cei ce nu se supuneau erau puși la „plata de ștreaf“ (amendă). Marcarea „măsurilor și trăsurilor“ cârciumilor se făcea anual, de care operație răspundeau consilierii satului care, dacă nu se supuneau, erau „dojeniți la spate ca niște neînțelegători ai ordinelor“ (adică bătuți) de către subocârmitorul de plasă⁹⁷. Fiecare comună era obligată să-și procure mășuri și greutăți: decimal, balanță, greutate de tuci, cutii cu greutate de la 1 la 10 kg, mășuri de capacitate, decaltru, lanț de măsurătoare de 10 m, metru de lemn, care erau verificate la același meșter din Câmpulung. La diferite inspecții ce se făceau în comune, măsurile și greutățile folosite de către cârciumari erau verificate cu cele ale primăriilor, pentru a se constata dacă erau false. Însă nu toate comunele și le-au procurat din lipsă de fonduri. Aninoasa și Slănicul nu aveau „niciun fel de mășuri și greutăți“, servindu-se „de ale comunelor vecine“⁹⁸.

Permanent se căutau soluții mai bune pentru îmbunătățirea administrației rurale prin arondări și rearondări de comune, sporirea sau micșorarea numărului de plase și plaiuri. În anul 1896, comuna Aninoasa revine la plaiul Nucșoara-Dâmbovița (între timp plaiurile se uniseră sub această denumire) care-și avea sediul la Nămăști.

Am arătat mai sus că s-a îmbunătățit sistemul de primire și expediere a corespondenței prin înființarea serviciului rural poștal, desființându-se de la fiecare comună vătășelul călare care avea această misiune. De

⁹⁶ Idem, dosar 13/1892, f. 261, 322.

⁹⁷ Idem, fond Primăria Valea Mare-Podogoria, dosar 1/1856, nef.; 4/1861, nef.

⁹⁸ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 21/1900, f. 15.

aceea se trecea în bugetul fiecărei comune, din oficiu, taxa de 6% din venitul comunal. La 1 aprilie 1897 s-au înființat circumscripții poștale, toate ținând de Oficiul Poștal Câmpulung, care organiza acest serviciu la nivelul județului, în fiecare comună existând o agenție. Tabelul care urmează descrie modul cum funcționa serviciul poștal în zona comunelor noastre:

Locul de unde pleacă	Comunele în ordinea deservirii lor	Nr. curselor săptămânale	Nr. factorilor rurali	Nr. agențiilor rurale
1. Nucșoara	Corbi Poenărei Corbșori Stănești Domnești Retur pe aceeași cale	3	1	6
2. Câmpulung	Berevoiești Pământeni Berevoiești Ungureni Slănic Domnești Retur pe aceeași cale	3	1	4
15. Stâlpeni	Bălilești Golești Vlădești Aninoasa ⁹⁹	3	1	4

În acest fel corespondența ajungea mai ușor la destinație, iar ordinele superiorilor erau puse în aplicare în timp corespunzător. După cum se observă din tabel, Slănicul făcea parte din circumscripția nr. 2 Câmpulung, iar Aninoasa din circumscripția nr. 15 Stâlpeni. Corespondența pleca și sosea în fiecare comună (agenție) de trei ori pe săptămână, iar cel ce îndeplinea această activitate se numea factor poștal rural. Anunțurile pentru informarea sătenilor se făceau în continuare cu ajutorul goarnei (cornului) și tobei. Aninoasa avea la această dată o goarnă și o tobă „în stare mediocră”, dar s-au luat măsuri „a se repara”.

Alte măsuri s-au luat la nivel de județ care se regăseau din oficiu în bugetele de venituri și cheltuieli ale comunelor. Începând cu bugetul pe anul 1897-1898 nu s-a mai trecut la venituri taxa pe cazanele de țuică, aceasta „fiind contra legii”. La cheltuieli s-a trecut suma de 54 de lei pentru „agenți sanitari pentru vaccinare” și zece lei pentru „cheltuieli mărunte” necesare școlii (mături, târnuri, cârpe de praf, spălat pe jos, instrumente uzuale pentru îngrijitul curții)¹⁰⁰.

În anul 1898 școala și primăria încă mai funcționau în același local, spre deosebire de comunele vecine care rezolvaseră problema spațiului pentru fiecare instituție. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice transmite ordinul 3812/1898 la prefecuri să ia măsuri ca aceste instituții să nu mai funcționeze în același local. La 27 aprilie 1898 a fost întrunit Consiliul Comunal Aninoasa când i s-a pus în vedere să lase localul pentru școală și să se ia măsuri de a construi local de primărie separat, fiindcă cel vechi se degradase. Comuna dispunea de un fond de 792,43 lei la „depuneri zecimi”, dar nu ajungea pentru a construi local cu trei camere și un arest. Consiliul Comunal a hotărât următoarele: 1. „Să se puie în vânzare vechiul local de primărie, care se va ridica de aici, lăsând locul liber; 2. Să se puie în vânzare una din cele două prăjini pământ de care dispune comuna, iar pe rest și pe micul spațiu pe care se află vechiul local de primărie să se construiască noul local de primărie. Banii s-ar aduna din cei consemnați, plus ce se va încasa pe prăjina ce se va vinde”¹⁰¹.

Au mai trecut trei ani și lucrurile erau la fel. La 10 iunie 1901, primăria face raport la prefectură în care arată că „actualul local de primărie fiind vechi, mic, degradat și infect cu desăvârșire, după cum s-a arătat de d-nii medici, cât și de d-nii subprefecți prin procesele verbale dresate cu ocazia inspecțiunilor ce au făcut acestei comuni”, urmează să fie înlocuit cu altul nou „căci altfel nici cel puțin arhiva nu se mai poate păstra”. Se mai arăta în raport că dispunea de suma de 974,40 lei, consemnați la depuneri din fondul ordinar, iar locuitorii promisese că vor da ajutor cu materiale, lucru și transport „așa cum ni s-a dat și la construirea localului de școală în anul 1892”.

La 18 martie 1902 s-a pus din nou în consiliu problema localului de primărie, făcându-se câteva precizări: pe materialul ce ar rezulta din vechiul local, dacă s-ar vinde, s-ar obține doar 12 lei, lemnăria fiind putrezită; comuna avea o sumă de bani consemnată din anii anteriori, dar insuficientă pentru a se face

⁹⁹ Idem, dosar 31/1896, f. 322, 425.

¹⁰⁰ Idem, dosar 33/1897, f. 9; 18/1898, f. 49.

¹⁰¹ Idem, dosar 36/1898, f. 49.

licitație, astfel că localul trebuia executat în regie proprie și nu după planuri tip; dispunea de teren în locul oborului comunal, în centrul comunei¹⁰².

Pe 15 iulie 1902 primăria face altă propunere prefecturii în legătură cu localul ce ar trebui să se construiască: în vederea obținerii de economii, dar și pentru asigurarea pazei întregii comune și a Ocolului Silvic, precum și a bisericii mănăstirii Aninoasa „care are mai multe icoane prețioase, cum: icoane de aur și argint, cruci etc.“, să se cheltuiască numai „ofrandele de la locuitori“ în vederea reparării localului în care funcționase Compania a X-a de soldați. Aceasta fusese instalată în opt camere ale mănăstirii, iar acum era nevoie de înlocuirea „ușilor care lipseau, ferestrele, sobele și a se pune geamurile“. Iar cu „suma depusă, cum și excedentele de la 31 martie a.c. să se construiască la caz de nevoie un nou local de școală în cătunul Valea Siliștii“. Expresia folosită „un nou local“ nu însemna că în acest cătun, Valea Siliștii, ar fi fost deja local de școală veche, ci sensul era ca să se facă și în acest cătun local de școală, pentru a nu mai merge copiii tocmai la școala din Aninoasa.

Cele opt camere în care se dorea instalarea primăriei aveau nevoie de reparații, fiindcă de la mutarea companiei din Aninoasa începuse să se fure: „ferestrele toate, geamuri nu mai sunt, patru uși le-a stricat și a furat cărămida și ceva mai mult, chiar din zidurile mănăstirii a furat cărămidă și acum 2, 3 ani a spart ușa bisericii și a furat o icoană de aur și alte obiecte pe care le-a găsit d-l subprefect al plasei Podogoria, după acel timp, la Pitești“.

În final s-a construit local de primărie nou, în anii 1902-1903, în care timp a funcționat tot în localul de școală; clădirea a costat suma de 2.250 de lei¹⁰³.

La 30 iunie 1903 s-a întocmit inventarul „de tot mobilierul primăriei și casieriei comunale, aflat astăzi în ființă“, din care prezentăm pe cele mai importante: o masă mare cu încuietoare, două mici, din care una pentru șeful garnizoanei; două dulapuri cu încuietori pentru arhiva primăriei; un dulap cu încuietoare pentru medicamentele farmaciei comunale; „*un buștean scobit în întru, ținător de loc de casă de bani pentru casieria comunală, cu două încuietori cu lacăte*“; telefon cu accesoriile lui; un orologiu de perete; zece arme, din care cinci sistem vechi „cu cocoș și țilindră și cinci creanga, cu cocoș și cameră (din ultimele una fără pedică, alta lipsă varga de la gură și brățarea)“, în stare bună; un grătar de fier pentru cernut piatră pentru șosea, ruinat; trei scaune, o cruce pentru judecătoria comunală, un cot Fălcoianu; un stânjen Șerban Vodă; o pereche călimări marmură; patru tocure de lemn pentru scris, un „craion“, o linie mare, o lampă cu accesoriile ei¹⁰⁴.

Cu cât numărul contribuabililor era mai mare, cu atât veniturile comunale erau mai mari și deci posibilitatea de a acoperi cheltuielile, sporea. La 1900, comuna Aninoasa avea 414 contribuabili: 196 în Valea Siliștii, 178 în Aninoasa și 40 în Broșteni. În bugetul pe anul 1899-1900 s-au prevăzut 200 de lei pentru serviciul poștal, 70 de lei pentru vaccinat și 60 de lei pentru moașă. La Slănic sumele erau: 60, 35 și 25 de lei, deoarece populația era mai mică. Începând cu acest an, s-a prevăzut suma de trei lei pentru buletinul oficial al județului, în afară de 36 de lei pentru Monitorul Oficial. De asemenea, s-a prevăzut taxa de 1% din venituri pentru a se constitui fondul de epizootie, iar la venituri s-a suprimat taxa de la vitele tăiate pentru consumație, fiind contrară „legii maximumului“¹⁰⁵.

În bugetul pe 1902 apar câteva noutăți: taxa de la limonade gazoase = 3 lei; de la zahăr rafinat în căpățâni sau în bucăți = 8 lei; de la roșcove, smochine în păpuși și stafide negre mici = 2 lei; de la lumânări de spermanțet de ceară = 5 lei - la venituri, iar la cheltuieli s-au prevăzut 50 de lei pentru scriitorii de plasă; 20 de lei fond de ajutor pentru persoane lipsite și înmormântarea celor săraci¹⁰⁶.

Uneori Consiliul Comunal exagera în ceea ce privește participarea locuitorilor la paza de noapte. În noiembrie 1900, medicul spitalului Câmpulung face intervenție la prefect în favoarea unui salariat al spitalului: „Infirmierul clasa I de la acest spital, Nicolae preotul Petre, de fel din comuna Aninoasa, îmi reclamă că consiliul comunal îi pretinde a face strajă de noapte în acea comună și cum acest infirmier nu poate lipsi nici un moment de la spital, vă rog a interveni pentru a fi scutit“. Dacă paza s-ar fi putut achita în bani, lucrurile s-ar fi simplificat, așa însă apăreau și astfel de situații. Comuna avea dreptate, fiindcă Nicolae, fiul preotului Petre, locuia în localitate, însă și medicul avea dreptate, fiindcă serviciul la infirmeria spitalului nu putea fi întrerupt¹⁰⁷.

¹⁰² Idem, fond Primăria Aninoasa, dosar 1/1900, f. 12, 29.

¹⁰³ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 26/1902, f. 472; 21/1908, f. 6-7.

¹⁰⁴ Idem, dosar 49/1902, f. 4, 5.

¹⁰⁵ Idem, dosar 13/1899, f. 2; 14/1899, f. 4.

¹⁰⁶ Idem, dosar 21/1900, f. 83-84; 21/1902, f. 34.

¹⁰⁷ Idem, dosar 1/1900, f. 194.

Administrația locală se confrunta cu tot felul de probleme care se iveau în sânul colectivității, pe care trebuia să le rezolve.

Trecerea locuitorilor către câmp pentru efectuarea lucrărilor agricole și transportarea produselor către gospodăria se făcea pe drumuri stabilite de către obște, atunci când s-a împărțit pământul de cultură și sătenii au ieșit din indiviziune (cazul Slănicului) sau după împroprietărirea din 1864 (cazul Aninoasei și Văii Siliștii).

În anul 1899, Man Manole, Nicolae D. Popescu, Petre Tăbuși, Nicolae Ungureanu și Nicolae Spănu se plâng inginerului șef al Serviciului Tehnic al județului că „drumul lor spre case, pentru unii, spre proprietăți, pentru alții, din vechime era pe un izlaz al unui locuitor, Iosif Iarca, și acesta nu ne mai permite a trece. Micul spațiu ce servește ca drum, nu permite carului cu fân sau cu coceni a trece, așa că veșnic sântem în ceartă“. Aceștia cer să se lărgească drumul sau să se facă altul „conform legii și regulamentului aliniilor“. Ca urmare este trimis la fața locului un conductor de la Serviciul Tehnic al județului, la 5 mai 1899, care încheie un proces-verbal, în care arată că Iosif Iarca, prin sentința nr. 24 din 1898 aprilie 12, a primit dreptul de a închide drumul ce trecea pe proprietatea sa pe o lungime de 60 m „cu condițiunea ca pe acel drum să se dea scurgere unui pârâu ce trece pe la capul proprietății sale, iar pe matca pârâului, să se construiască drumul“ necesar. Conductorul însă arată că drumul propus prin sentință nu se poate face, fiindcă matca era „strâmtă și plantată cu sălcii“. Propune a se menține drumul existent, punct de vedere împărțit și de inginerul șef care transmite prefectului opinia sa¹⁰⁸.

În anul 1902, Gh. Cojocărel se plânge prefectului că i-a fost tulburată proprietatea din punctul Gura Văii Rugeanca de către Barbu Grămadă. A trebuit să fie trimis revizorul comunal pentru a face dreptate pârâtului, fiindcă primăria nu se implica.

Bucur Manole reclamă la prefectură, la 18 iulie 1902, că a vrut să-și închidă terenul pe care-l cumpărase în anul 1884 din moșia statului Aninoasa, pentru a nu mai fi deranjat de vitele celorlalți (mai cumpăraseră încă 52 de locuitori), însă materialul adus la fața locului pentru gard i-a fost incendiat de ajutorul de primar, Mihail M. Bufneru. Apoi a fost „acționat în judecată“ de câțiva vecini pe motiv că nu s-ar fi făcut împărțeala definitivă între ei. Judecătoria de pace comunală era condusă de ajutorul de primar, în lipsa primarului, și s-a hotărât în lipsa reclamantului, să i se strice gardul, pe care-l făcuse între timp. Întrebat de către prefect despre neînțelegerea dintre locuitori, primarul dă dreptate ajutorului de primar¹⁰⁹.

Deși primăria dispunea de clădire nouă, spațiul era insuficient. În anul 1904, în una din cele patru camere, se instalase jandarmeria, dar solicita spațiu și Banca Populară «Lumina». Pentru aceasta este convocat Consiliul Comunal, la 27 februarie 1905, când primarul îi pune în vedere că jandarmeria trebuie mutată din primărie „în camerele mănăstirii sau în alte case cu chirie“, deoarece din patru camere „câte compune primăria a rămas numai cu o singură cameră din cele mici, astfel nu avem unde ține nici arhiva și nici ședința judecătoriei comunale. Apoi îi comunică dorința Băncii «Lumina» de a primi o încăpere pentru a ține arhiva și mobilierul cu toate actele de valoare. Și prefectul aprobase repararea camerelor de la mănăstire pentru mutarea jandarmeriei și nu a școlii așa cum ceruse comuna. În final Consiliul Comunal a luat următoarea decizie: „localul de primărie să fie întrebuințat în scopul care s-a făcut, adică: o cameră să fie [...] pentru perceptorul fiscal, una să se dea băncii populare, una să fie pentru cancelaria d-lui inspector comunal și telefon și cea mai mare cameră să fie pentru cancelaria primăriei și ședințele judecătoriei comunale, iar geandarmeria să se mute în local cu chirie“.

Prefectura însă nu este de acord cu decizia consiliului pentru a se cheltui bani cu repararea camerelor de la mănăstire, iar banca populară „nu poate avea nevoie de o cameră separată la afacerile ce face și arhiva putându-se restrânge în localul primăriei“¹¹⁰. Până la urmă jandarmeria a fost scoasă din primărie, plătind chirie 60 de lei. Postul de jandarmi era condus de un brigadier și avea în subordine un sergent și doi majori, sediul fiind la mănăstire, de el aparținând comunele: Aninoasa, Slănic, Vlădești, Berevoiești Pământeni și Berevoiești Ungureni; șeful postului era brigadierul Gh. Rachieru¹¹¹.

În bugetul pe 1905-1906 comuna a fost obligată să prevadă bani pentru „construirea de infirmerii și băi populare“¹¹².

Într-un raport al primăriei din anul 1905, înaintat subprefectului, sunt prezentate următoarele informații: comuna are 1462 de locuitori (738 bărbați, 724 femei) și 268 de contribuabili, din care 688 de suflete

¹⁰⁸ Idem, dosar 5/1899, f. 321-322.

¹⁰⁹ Idem, dosar 70/1902, f. 17.

¹¹⁰ Idem, dosar 1/1905, f. 125, 126, 131.

¹¹¹ Idem, dosar 77/1907, f. 27-28.

¹¹² Idem, dosar 56/1904, f. 115.

locuiau în Valea Siliștii (350 bărbați, 338 femei), cu 127 de contribuabili; paza comunei se făcea de către locuitori, poliția câmpenească de doi guarzi câmpeni comunali și doi particulari; șoselele și podiștile erau bine întreținute, însă podul peste apa Bratia era neterminat¹¹³.

În acești ani s-au făcut noi arondări de comune, modificări de plase, căutându-se îmbunătățirea administrației comunale; condiția principală pentru înființarea unei comune era numărul contribuabililor care nu trebuia să fie mai mic de 200. S-a făcut propunerea ca Slănicul să se unifice cu Aninoasa, amândouă având 360 de contribuabili. Prin Legea de reorganizare administrativă din 1 aprilie 1905 s-a creat plasa Golești-Râuri, din 15 comune, având sediul la Aninoasa, din care făceau parte și Aninoasa și Slănicul.

Tot pentru îmbunătățirea administrației comunale s-a înființat un inspectorat care avea în subordine două, trei plase. Cel de care depindea plasa Golești-Râuri avea sediul în Aninoasa. Din anul 1906 se înființase Sfatul Sătesc Valea Siliștii, reprezentat de Gh. Ioan Stoica în consiliul comunal¹¹⁴.

Începând cu 1 iulie 1908 s-a aplicat altă organizare administrativă a județului: Slănicul trece la comuna Domnești, în plaiul Nucșoarei, iar Aninoasa trece la plasa Bratia, împreună cu Berevoiești și Vlădești; acum satul Vlădeștii de Sus este încorporat la comuna Aninoasa. Plasa Bratia avea sediul tot în Aninoasa, în camere de la mănăstire, administrator fiind A. Micescu, care s-a instalat cu familia tot în camerele disponibile de la mănăstire. În primul raport pe care-l face către prefect, administratorul arată nevoia de a se construi pod peste apa Slănic „care vine furios” și împiedică trecerea populației către Aninoasa, mai ales a școlărilor. Iar pe apa Bratia era necesar să se construiască diguri de apărare pentru a feri satul Aninoasa de inundații¹¹⁵.

Nici această organizare administrativă nu a fost definitivă. În anul 1910 și Aninoasa a fost arondată la plasa râul Doamnei, cu sediul în Domnești; în satele Valea Siliștii și Vlădeștii de Sus se înființase sfaturi sătești, fiecare având câte un delegat în Consiliul Comunal Aninoasa, la fel și în Slănic care ținea de comuna Domnești¹¹⁶.

La 9 decembrie 1912 s-a instalat Sfatul Sătesc în Valea Siliștii, compus din: Ion N. Manole, delegat în Consiliul Comunal Aninoasa, și patru membri: Nae Tomescu, Dumitru I. Șimon, Petre N. Bufneru, Nicolae Gh. P. Ilinescu. Cel din Vlădeștii de Sus se compunea din: Ion N. Pavelescu, delegat în Consiliul Comunal Aninoasa și C.C. Mateescu, Ion D. Niculescu, Petre D. Șerb, Ion S. Gh. Pavel, membri¹¹⁷.

Pentru a veni în sprijinul administrației locale s-a luat hotărârea ca toate casele din județ să poarte o tăbliță cu un număr; tăblițele au fost confecționate de Carniol Fiul din București. În anul 1912 comuna Aninoasa avea 482 de case: Aninoasa 134, Valea Siliștii 155, Vlădeștii de Sus 150 și cătunul Broșteni 43 de case¹¹⁸.

În bugetele pe anii 1911-1912 și 1912-1913 primăria Aninoasa a prevăzut la cheltuieli: șapte sergenți rurali, salarizați pe tot anul, și trei sergenți pentru paza holdelor și livezilor, plătiți pe câte opt luni fiecare; punte peste apa Slănic, în satul Valea Siliștii, în capul șoselei de la Ghică Manole, dig în capul satului Aninoasa și puț betonat în Vlădeștii de Sus¹¹⁹. Satul Vlădeștii de Sus a fost arondat la comuna Aninoasa pe perioada 1908-1921.

În anul 1915 situația populației comunei Aninoasa, pe sate și cătune, era următoarea: 2230 de suflete (Aninoasa 746, Valea Siliștii 754, Vlădeștii de Sus 575 și cătunul Broșteni 155), 500 capi de familie (144 Aninoasa, 167 Valea Siliștii, 142 Vlădeștii de Sus și 47 Broșteni) și 529 contribuabili (154 Aninoasa, Valea Siliștii 174, Vlădeștii de Sus 163 și 38 Broșteni)¹²⁰.

Sergenții comunali consumau o sumă importantă din bugetul comunei, așa cum s-a arătat mai sus. De aceea, la 23 septembrie 1917, în condiții de război, primăria a stabilit ca fiecare familie să plătească anual câte 5 lei pentru cei trei sergenți rurali care vor fi angajați. A fost întocmit și un regulament privind organizarea pazei, făcându-se precizarea ca viitorii sergenți să fie recrutați dintre „cei mai destoinici și cinstiți locuitori ai comunei”¹²¹.

---

¹¹³ Idem, dosar 5/1905, nef.

¹¹⁴ Idem, dosar 9/1906, f. 150; 42/1907, f. 20, 21.

¹¹⁵ Idem, dosar 14/1908, f. 304; 37/1908, f. 50.

¹¹⁶ Idem, dosar 6/1910, nef.

¹¹⁷ Idem, dosar 3/1913, nef.

¹¹⁸ Idem, dosar 34/1912, nef.

¹¹⁹ Idem, dosar 17/1912, nef.

¹²⁰ Idem, dosar 8/1915, nef.

¹²¹ Idem, dosar 13/1917, nef.

Am arătat mai sus că Primăria Aninoasa a făcut intervenții la prefectură pentru a înființa cel puțin un târg anual, însă nici până în anul 1921 nu reușise să obțină aprobarea. Un impediment a fost că satele din jur aveau astfel de târguri. La 25 aprilie 1917 primarul Aninoasei a fost anunțat de către prefect ca să oprească 20 de vite mari dintre cele aduse la târgul din Vlădeștii de Sus pentru a fi cumpărate de autoritățile militare pentru „hrana detașamentului Bran“. Pentru că primarul N. Bica n-a executat ordinul a fost suspendat o lună de zile cu reținerea salariului. Acesta s-a apărat că autoritățile militare, până la ora 18.00, nu se prezentaseră și proprietarii au plecat cu animalele; pedeapsa i-a fost redusă la o săptămână¹²².

În comuna Aninoasa, în anul 1923, existau următoarele „autorități“: ocol silvic, post de jandarmi, dispensar, percepție, școală mixtă¹²³.

Comuna deținea în anul 1925 următoarele terenuri:¹²⁴ suprafața pe care se afla localul primăriei și curtea din fața clădirii, închis cu ulucă; terenul din fața primăriei și noului local de bancă populară, peste șosea, până în iaz, închis cu ulucă și plantat cu meri și peri, cam patru ari; circa 10 ari pământ viran, numit „la Melcerie“, obor comunal, pe lângă iaz, până la Ion N. Bucă; circa 1,5 ha pământ izlaz, cu crâng pe el, numit „la Coțofană“ (topliță); circa 28 ari pământ rezervă, cu arini pe el, numit „Între grădini și topliță“.

Față de inventarul din anul 1903 nu s-au adăugat multe obiecte mobile, de aceea le menționăm pe cele mai importante: cinci dulapuri pentru conservat arhiva, patru măsuri de lemn pentru cereale, o firmă a primăriei, trei tablouri antialcoolice, o măsură cu pâlnie pentru grăunțe, o linie pentru trasul suprafeței la dublu decaltru, un dublu decaltru de fier, patru gherete din blăni și învelite cu șită, servind pentru paza comunei, actul cu titlul definitiv de vânzare a moșiei statului, numită Vatra Mănăstirii Aninoasa, și cumpărată de locuitori, planul delimitării locurilor de la 1864 și o copie a procesului-verbal, patru puțuri betonate, nouă fiare pentru înfierat vitele, un metru de oțel, o cumpănă pentru scrisori, o cutie cu greutate de 1 gr, 10 gr, 100 gr, 200 gr, 500 gr; încă se mai păstra în primărie un obiect care la 1903 era folosit: „un buștean de lemn scobit și legat cu fier ce a servit în vechime ca casă comunală“, adică predecesorul casei de bani de fier.

Construcțiile pe care le deținea comuna erau: localul primăriei, cu patru camere, școala din cărămidă, cu șase săli, biserica Aninoasa, dependințe ale mănăstirii (șapte camere), construite din cărămidă și acoperite cu șită „pentru școala de meserii sau agricultură“, biserica din Valea Siliștii, construită din bărne și acoperită cu șită.

Comuna avea și mai multe petece de teren: 6 ha fânețe în Erja, 1,20 ha pe Valea Țigăncii (Ghemeleică), 50 ari la Sârbu, 38 ari în Coasta Rugencii, 25 ari în Zăvoi, 25 ari curtea și cimitirul mănăstirii, stăpânite de preotul bisericii Aninoasa; 2 ha izlaz la Gorgan, 50 ari în Muchea Erjii, 60 ari la Stână, 5,25 ha în Erja, 12 ari cămin de casă în Vatra Satului (Valea Siliștii), toate stăpânite de preot și cântăreț, plus 25 ari curtea și cimitirul bisericii din Valea Siliștii.

Comuna a intrat în conflict cu două societăți care i-au adus prejudicii: Societatea Cooperativă «Bratia» a exploatat pădure aflată pe raza comunei și a împiedicat pășunatul vitelor, acolo aflându-se izlazul comunal. Conflictul s-a aplanat după ce societatea a plătit 4.000 de lei despăgubiri comunei, iar aceasta i-a prelungit termenul de exploatare cu încă șase luni. A mai primit despăgubiri pentru 439 de ani tăiați în zona Coțofana de către Societatea de exploatare păduri «Plăișorul», cu ocazia trasării liniei ferate înguste care urma să se construiască pe traseul Stâlpeni-Plaiul Bisericii¹²⁵. Călea ferată forestieră a fost construită între anii 1933-1935 de către Casa Pădurilor Statului. Terasamentele căii ferate au ocupat 1.325 mp teren al comunei pentru care n-a primit nici o despăgubire, deși se stabilise să se plătească 5,35 lei pe mp¹²⁶.

Conducătorii comunei, necunoscând bine legile țării, au înstrăinat, în anul 1912, un teren de 800 mp, proprietatea comunei, vânzându-l Băncii Populare «Lumina», împreună cu vechiul local al școlii. În anul 1928 Consiliul Permanent al județului Mușcel a anulat tranzacția făcută, legile „nepermițând înstrăinări“.

În acest an aninoșenii au fost martorii unui eveniment interesant: E.M. Merdingher, căpitan din Cernăuți, „turist autorizat a face pedestru ocolul pământului“ a trecut prin Aninoasa pe 24 octombrie, iar comuna i-a dat un ajutor de 300 de lei¹²⁷.

Pretorul plasei Râul Doamnei inspectează comuna la 30 martie 1928 și încheie proces-verbal de cele constatate. Mai întâi își arată nemulțumirea pentru faptul că, deși toți funcționarii erau prezenți, încăperea

¹²² Idem, dosar 50/1916, nef.

¹²³ Idem, dosar 43/1924, nef.

¹²⁴ Idem, dosar 3/1926, nef.

¹²⁵ Idem, dosar 2/1925, nef.

¹²⁶ Idem, dosar 127/1936, f. 29.

¹²⁷ Idem, dosar 4/1928, nef.

era neîncălzită, ei fiind anunțați despre această inspecție, de aceea erau toți la serviciu. În al doilea rând era nemulțumit pentru faptul că nu i-a ieșit în întâmpinare nici măcar un gardist. În procesul-verbal mai consemnează: clădirea primăriei nevăruită, podul peste râul Bratia șubred, drumurile în Valea Siliștii și Broșteni lasă de dorit, șanțurile nedesfundate și „totul îmi pare părăsit”¹²⁸.

Pentru constituirea bugetului pe anul financiar 1929-1930 prefectul cere primăriei să scoată de la venituri taxa pe câini „care nemulțumește populația”, procedând în felul următor: să scutească la fiecare gospodărie câte un câine, precum și „câinii turmelor pentru paza vitelor”; cei ce trebuia să plătească, să achite câte 5 lei de fiecare câine, iar pentru câinii de lux taxa să fie 300 de lei de fiecare. Îi mai transmite că animalele de pripas nerevendicate puteau fi vândute la licitație în folosul comunei¹²⁹.

În anul 1929 a început criza economică și pe linie administrativă s-a încercat obținerea de economii prin crearea de comune mari. Comuna Aninoasa ținea de comuna Valea Bratia, împreună cu Vlădeștii de Sus, Poenița Grigoreni, Băliilești, Băjești, Berevoiești Pământeni, Berevoiești Ungureni, sediul fixându-se în Vlădești, iar plasa se numea Radu Negru (cealaltă fiind Podgoria; prin urmare județul era împărțit în două plase). Fostele comune erau conduse în mod direct de către un primar și un secretar sătesc, dar erau controlați de primarul și notarul comunei de centru. Această organizare administrativă greoaie a durat până la 31 iulie 1931, când s-a revenit la comunele de dinaintea unificării. În timpul comunei Valea Bratiei, primar a fost D. Duțoiu, iar secretar Manolescu; primar sătesc a fost N.I. Rachieru și secretar sătesc Ion Popescu (pentru satul Aninoasa).

Administrația centrală (Ministerul de Interne) a constatat, pe baza informărilor județelor, că această organizare administrativă nu este potrivită. Prefectul județului Mușcel, la 22 mai 1931, a vizitat satul Aninoasa și în procesul-verbal a menționat, printre altele: drumurile trebuie refăcute; podul cel mare este în construcție; școala și biserica au nevoie de reparații; sănătatea oamenilor și animalelor bună; medicii vizitează regulat satul; satul nu dispune de fonduri, fiindcă 75% din venituri s-au dat la comuna de centru (Valea Bratiei, cu sediul la Vlădești); nu are izlaz suficient și propune să se intervină pentru a se da locuitorilor cătunelor satului Aninoasa izlazul Platoul Cozma, 10 ha, Valea Siliștii, 10 ha, Poiana Bratului, 8 ha, și Valea Bărbosu, 5 ha, din Ocolul Aninoasa; e nevoie a se da comunei 100 ha din pădurea Bratia, Valea Siliștii și Aninoasa, care să fie exploatate de către locuitori după Codul Silvic, pe 10 ani¹³⁰.

Ploile abundente din vara anului 1931 au provocat mari inundații pe valea Bratiei și Râușor, producând pierderi localităților de la Berevoiești până la Băjești.

Prim-pretorul plasei Râul Doamnei, inspectând comuna Aninoasa în anul 1938, constată că localul de primărie este din bârne, vechi și este necesar a se construi altul. Prefectul județului, în rezoluția pusă pe raportul prim-pretorului, cere să se consemneze anual o sumă de bani până se va ajunge la cea necesară ridicării altuia nou. Pentru repararea șoselelor din comună s-a hotărât ca toți locuitorii să efectueze în natură zilele de prestație, inclusiv funcționarii¹³¹. În urma inspecției pe care o face în Aninoasa, la 27 aprilie 1940, prim-pretorul plasei încheie proces-verbal în care consemnează mai multe aspecte: primăria este curată și bine întreținută, ordinea publică este bună, starea de spirit liniștită, baie populară nu există, starea puțurilor și fântânilor lasă de dorit (din 112 puțuri, doar 28 aveau ghizde de beton, toate fără capace), s-au făcut plantații de pomi numai pe șoseaua Aninoasa-Berevoiești și Aninoasa-Slănic, brazi pe șoseaua comunală Broșteni și nuci pe izlazul comunal; școala din Broșteni era foarte murdară, cantinele ambelor școli erau deschise, în comună era epidemie de scarlatină (două cazuri fuseseră trimise la spitalul din Câmpulung); locuitorii erau ortodocși, doar cinci erau tadoriști și un adventist; vitele erau sănătoase; situația agricolă era bună: se arase suprafața de 194 ha din totalul din 294 ha, se însămânțase numai ovăzul din cauza timpului rece; familiile concentraților, mai ales cele sărace, au fost sprijinite cu 1.422 lei „donații benevole” din comună, cu banii s-au cumpărat 252 kg porumb care s-au împărțit la 12 familii sărace; prefectura a dat 1000 kg porumb pentru 43 familii, iar statul a dat 8.700 lei pentru 29 familii sărace.

Prim-pretorul a cerut să fie îngrijite mai bine drumurile, să se termine trotuarele începute, Gh. I. Bugheanu să-și retragă gardul de la șosea, iar brutarul Gh. N. Marta să respecte ordinul de a se fabrica și vinde pâinea doar de un kilogram și nu de 750 grame cum a fost găsită la control, fiindcă în felul acesta apare specula¹³².

¹²⁸ Idem, dosar 111/1928, nef.

¹²⁹ Idem, dosar 2/1929, nef.

¹³⁰ Idem, dosar 2/1931, nef.

¹³¹ Idem, dosar 127/1936, f. 29; 3/1938, nef.

¹³² Idem, dosar 91/1940, f. 121.

Postul de jandarmi Aninoasa avea în supraveghere și comuna Slănic. Pentru că Aninoasa nu i-a mai putut asigura un sediu, Legiunea de Jandarmi Mușcel a mutat postul la Slănic, unde i s-a asigurat spațiul necesar în localul primăriei, iar Aninoasa trebuia să plătească 1.000 de lei chirie pentru post în fiecare an¹³³.

La 27 noiembrie 1938 primăria a întocmit o situație privind bunurile imobile ale comunei, pe care a înaintat-o prefecturii:

- căminul primăriei, în suprafață de 291,75 mp, primit la împrumutarea din anul 1864, pe care se află sediul acesteia, având următorii vecini: N. și E. - Gh. I. Bugheanu, S. - proprietatea Băncii Populare «Lumina», V. - șoseaua comunală, evaluat, împreună cu primăria, la 15.000 de lei;

- terenul numit „Lângă Iaz“, în fața primăriei, de 210 mp, primit la împrumutarea din 1864, învecinat la N. cu Gh. I. Bugheanu, la S. cu drumul lui Florian Sminchișe, la E. cu șoseaua comunală și la V. cu iazul morii, evaluat la 10.000 lei;

- terenul „La Toplița“ în zăvoi, cătunul Broșteni, de 4.445 mp, cu anini pe el, intrat în posesia comunei în anul 1914, fiind viran de la împrumutarea din 1864, a servit pentru pășunatul vitelor și are vecini: N. - proprietatea locuitorilor, S. - moștenitorii Pantelimon Găbrian, E. - izlazul comunal, V. - drumul Broșteni-Vlădești; este evaluat la 5.000 lei;

- terenul numit „Zăvoiu Coțofană“, de 14.042 mp, cu tufe de anini pe el, îl posedă comuna din anul 1908, fiind rămas viran de la împrumutarea din 1864, „pe care se certau cetățenii riverani“, se află pe ambele părți ale căii ferate și este evaluat la 15.000 lei;

- terenul numit „Melcerie“, până la Bucă, în suprafață de 630 mp, posedat de la împrumutarea din 1864, servește de „obor comunal de gloabă“ (188 mp), iar restul de „piață comunei“, pe el aflându-se un puț de beton pentru apă; se învecinează la N. cu terenul noului local de școală, la S. cu Valea Țigăncii, la E. cu șoseaua comunală, la V. cu iazul morii; evaluat la 5.000 lei;

- terenul „Lunca Slănicului“, de 2,525 ha, este viran, fiind prund, rămas de la împrumutarea din 1864, evaluat la 12.000 de lei, se învecinează: la N. și S. cu prundul Slănicului și delimitarea locuitorilor, la E. cu apa Slănic și V. delimitarea locuitorilor;

- terenul „Sub Râpă“, în satul Valea Siliștii de 5400 mp, este viran, rămas de la împrumutarea din 1864, are vecini la N. - Andrei Stoica Manole, la S. - Pavel Bănică, la E. - viroagă, la V. - drumul pe Valea Slănicului; pe jumătate din el se găsesc tufe de anin, iar pe cealaltă jumătate se pot planta sălcii; „cetățenii se certau pe el“, iar din 1930, trecut în posesia comunei; este evaluat la 5.000 lei;

- terenul „Căminul Spânoaica“, de 230 mp, aflat în centrul satului Valea Siliștii, provine de la împrumutarea din 1864, de bună calitate, jumătate este obor comunal, iar pe cealaltă jumătate se află monumentul eroilor din acest sat, rămas comunei din anul 1930 „ca succesiune vacantă, deschisă pe urma defunctei Maria Spânoaica“; se învecinează la N. cu Iacob Țicu, la S. cu șoseaua comunală, la E. cu șoseaua Stâlpeni-Stănești, la V. cu Gh. Busuioc; evaluat la 20.000 lei;

- terenul „La Monument“, de 64 mp, aflat în centrul satului Aninoasa, împrejmuit, pentru monumentul eroilor din acest sat; donat în 1922 de defunctul Ion B. Bugheanu; învecinat la N. cu șoseaua județeană Berevoiești-Stâlpeni, la S. și V. cu moștenitorii Ion B. Bugheanu, la E. cu șoseaua principală; evaluat la 9.000 lei.

La ordinul prefecturii comuna a întocmit un proces-verbal, la 28 noiembrie 1938, privind suprafețele terenurilor destinate izlazului comunal, care se aflau în posesia comunei:

„1. Trupul Zăvoiu Slănic	13,2428 ha	evaluat la lei 9.554
2. Trupul Poiana Perișu	10,4419 ha	evaluat la 7.518
3. Bărbosu-Gorgan	17,8171 ha	evaluat la 12.871
4. Prelungirea Gorgan	2,9792 ha	evaluat la 1.653
5. Podu lui Vlădău	22,3099 ha	evaluat la 16.849
6. Prelungirea Lacul Cozma	2,9485 ha	evaluat la 2.064
7. Zăvoiu Bratia I (de jos)	24,8594 ha	evaluat la 26.532
8. Zăvoiu Bratia II (de sus)	12,3250 ha	evaluat la 13.227
9. Podu Mare, Goarga, Gâcitori	20,8438 ha	evaluat la 22.883
10. Podu Crucii	4,4602 ha	evaluat la 3.212
11. Drumul Podu Mare-Podu Crucii	0,2527 ha	evaluat la 1.750
12. Rugeanca	11,4125 ha	evaluat la 8.117
13. Drumul Goarga Rugeanca	1,2172 ha	evaluat la 900“.

¹³³ Idem, dosar 65/1941, f. 35, 37.

Izlazul comunal era și este o problemă importantă pentru fiecare comunitate rurală, mărimea și calitatea acestuia influențând numărul de animale crescute de gospodari.

În procesul-verbal încheiat de comună se dau și alte informații: izlazul se învecinează „mai mult cu pădurea statului și mai puțin cu delimitările locuitorilor“; provine de la stat prin expropriere „prin aplicarea legii agrare pentru pășuni comunale și luat în primire de comună în ziua de 14 aprilie 1924“; s-a luat în primire suprafața de 145,1112 ha, deși Comisia județeană le expropriase 228 ha pentru izlaz, însă la măsurătoarea făcută de Cadastru, la 11 noiembrie 1935, s-au găsit doar 145,1112 ha; comuna a cerut prefecturii să i se dea și diferența, mai ales că locuitorii achitaseră „aproape complet costul izlazului“ pe suprafața de 228 ha¹³⁴. În ceea ce privește obiectele mobile deținute de primărie, în inventarul întocmit în anul 1941, s-au mai adăugat, față de 1925: o casă de fier, aparat telefonic, ceas pendulă, aparat de stropit Calimax, dublu dal de zinc, metru tip de oțel, terezii pentru scrisori cu greutate, goarnă de alamă, dulapuri, mese, scaune, eșarfă pentru ceremonii, joagăr de tăiat lemne, tub de fier pentru păstrat documentele importante ale comunei, mașină-batoză de mână pentru treierat¹³⁵.

Schimbările politice pe plan intern, determinate de dictatura regală, instaurată în anul 1938, au produs modificări până la nivelul comunelor. Desființarea partidelor politice și înființarea partidului Frontul Renașterii Naționale în decembrie 1938, transformat în Partidul Națiunii în iunie 1940, au făcut ca primarii comunelor să nu mai fie aleși, ci numiți de către prefect. Pentru aceasta s-a cerut de la comună să se trimită un tabel cu gradații demobilizați din războiul 1916-1918, dându-se despre fiecare câteva informații, cele mai interesante fiind cele care privesc viața politică:

„1. Vasile Gh. Lina - sergent, 57 ani, agricultor, n-a făcut politică, a făcut războiul în bune condițiuni, purtare exemplară, pensionar geandarm;

2. Marta Nicolae, sergent, 52 ani, agricultor, a făcut politică țărănistă, a făcut războiul în bună regulă, are purtare bună;

3. Popescu Gheorghe, sergent, 52 de ani, agricultor, a făcut politică legionară, fost prizonier, purtare mediocră;

4. Nicolae Floroiu, sergent, 52 de ani, agricultor, a făcut politică țărănistă, a făcut războiul în bune condițiuni, purtare mediocră, este comerciant de țuică;

5. Nistor Damaschin, sergent, 52 de ani, agricultor, n-a făcut politică, a făcut războiul în bune condițiuni, purtare bună, comerciant de țuică;

6. Dragnea Nicolae, sergent, 51 de ani, agricultor, a făcut politică țărănistă, a făcut războiul în bune condițiuni, purtare mediocră;

7. Ghică I. Ion, sergent, 48 de ani, cântăreț bisericesc, a făcut politică țărănistă, a făcut războiul în bune condițiuni, purtare mediocră;

8. Sima Nicolae, sergent, 47 de ani, agricultor, a făcut politică liberală, a făcut războiul în bune condițiuni, are purtare bună;

9. Iarca Gheorghe, caporal, 47 de ani, agricultor, a făcut politică voidistă, a făcut războiul în bune condițiuni, are purtare bună;

10. Micu Ion, sergent, 47 de ani, agricultor, a făcut politică țărănistă, război nu prea a făcut, are purtare mediocră“.

Dintre cei cuprinși în tabel prefectul a ales și a numit ca primar pe Vasile Lina¹³⁶. Desigur și alți locuitori ai satelor comunei Aninoasa au fost înscriși în diferite partide politice, însă prefectul a cerut tabel doar cu gradații din Primul Război Mondial. După înființarea Partidului Frontului Renașterii Naționale au fost înscriși în el toți bărbații majori, tabelele fiind constituite de către primărie, chiar din decembrie 1938, nefiind întrebat niciunul dacă dorește sau nu¹³⁷.

Unii primari nu-și făceau datoria față de comunitatea care i-a ales, având, uneori, chiar comportament abuziv, așa cum a fost cazul lui Nicolae Floroiu. Prefectura a fost sezisată de către notarul comunei că primarul face nereguli și abuzuri cu ocazia împărțirii ajutoarelor de porumb la familiile concentraților. Prefectul i-a cerut pretorului, la începutul anului 1942, să-l urmărească pe primar. Rezultatul a fost că N. Floroiu a fost înlăturat din funcție în noiembrie 1942. Acest lucru era foarte grav, fiindcă unii bărbați erau

¹³⁴ Idem, dosar 126/1938, nef.

¹³⁵ Idem, dosar 124/1941, nef.

¹³⁶ Idem, dosar 167/1938, nef.

¹³⁷ Teodor Mavrodin, *Considerații privind fondarea și cronologia documentelor create de Partidul Frontul Renașterii Naționale din județul Mușcel*, în Revista Arhivelor, nr. 2 /1997, București, p. 239-246.

concentrați și făceau pregătiri pentru apărarea țării, iar cei chemați să sprijine familiile sărace ale acestora se țineau de potlogării¹³⁸.

La 24 septembrie 1942 prefectul județului, generalul Teodor Nicolau, a trecut prin Aninoasa, în drum către Vlădești pentru a verifica mersul lucrărilor la podul peste râul Bratia. Trecând peste podul de lemn din Aninoasa, construit peste același râu Bratia, a constatat că este rău întreținut, menționând în procesul-verbal de inspecție mai multe observații. „Podul solid ca piloți, cu urși și supraurși sănătoși, trecut prin examenul rezistenței, prin faptul că nu a cedat potopului din anul trecut, a devenit neutilizabil numai din vina primarului și a cantonierului Baboescu“. Podul avea lipsă 5-6 podele și primarul N. Floroiu, în loc să le schimbe, a blocat trecerea peste el. „În loc să le înlocuiască, a tăeat un anin în aripa dreaptă a podului, spre a opri circulația, iar la cea din stânga a lăsat-o liberă“, căraușii nefiind atenționați în niciun fel. Și aceasta „din cauza unui primar leneș și nepriceput [...]. Pentru această totală incurie, neglijență și lipsă de interes pentru binele public și pentru binele comunei, al cărei primar este, îl destitui imediat. Serviciul Administrativ va da cuvenita decizie“.

Pe 15 octombrie 1942 prefectul face din nou inspecție în Aninoasa și constată: „Jeandarmul agricol lipsă; jeandarmii lipsă; notarul în primărie și puțin afumat. Am destituit pe primar cu două săptămâni mai înainte pentru complectă nepăsare în a se ocupa de nevoile comunei. Serviciul Administrativ va muta și pe notar pentru a curăți primăria de bălării“. Mai departe arată că pe „18 octombrie, duminică, voi merge în această comună pentru a numi un nou primar“, ceea ce s-a și întâmplat când a ales „pe cel care avea gospodăria mai orânduită și mai complectă, pe Ion Crețu“.

Pe data de 3 decembrie 1942 comuna este inspectată de pretor care consemnează în registrul de control tot ceea ce a constatat: „Tablourile familiei regale, al Conducătorului și vicepreședintelui Consiliului de Miniștri - Dl. Prof. Mihai Antonescu - sunt așezate la locul lor de cinste și onoare, potrivit instrucțiunilor date“, „Cuvântul Mareșalului s-a constatat că se afișează în mod regulat în cinci locuri ale comunei pe table de lemn speciale“, „Cutia reclamațiilor s-a înlocuit cu alta în condițiuni și este așezată la văzul tuturor“, „Cultul eroilor există doar la clasa învățătoarei Aritina Popescu de la Școala Broșteni; [...] la Școala Aninoasa tot numai într-o clasă. Ne face impresia că D-nii învățători și Directori de școală sunt prea puțin păsători în această direcțiune“, „Cantina școlară - este numai una cu două bucătării: una la Aninoasa, una la Broșteni pentru 30 elevi“, „Căminul cultural - la fel ca înainte este dezinteres din partea învățătorilor“, „Cooperarea - în comună există Banca Populară Lumina și Cooperativa de muncă Valea Bratiei [...]. Ambele au încetat de a mai face aprovizionări cu porumb, deși o parte din populațiune - cei mai săraci - suferă din cauza lipsei acestui aliment“, „Locuințele țărănești nu tocmai curate - comitetul de salubritate nu a mai acționat“, „Drumuri - starea mediocră, a început construcția podului de picior peste apa Slănic, în lungime de 84 m“, „Pregătirea premilitară - Subcentrul P.P. are reședința în localitate; tinerii prezenți în comună urmează regulat la ședințe; instrucția se face pe terenul stadion dat de comună pe islazul comunal zăvoiu Bratia“, „Ajutorarea familiilor concentraților se face prin plata ajutoarelor concentraților și mobilizaților de către perceptor, potrivit normelor“.

Pe data de 26 februarie 1942 pretorul inspectează satul Slănic și consemnează în procesul-verbal încheiat următoarele: școala găsită bine, cantina funcționa pentru 12 elevi nevoiași, bordeiul pentru păstrarea zarzavaturilor, ca și la Aninoasa lipsea; atelierul care funcționa pe lângă școală, condus de Panait Antonescu, lucra în „mod sistematic, estetic și interesant împletitul de coșuri din richită“, avea nevoie de fonduri bănești; populația simte lipsa porumbului, deși în comună s-au adus două vagoane „prin sistemul schimbului cu fructe“ și se mai afla un reprezentant al satului în Basarabia pentru a mai aduce porumb¹³⁹.

Prefectul județului Mușcel, generalul Teodor Nicolau, inspectează comuna la 18 martie 1943, când consemnează următoarele: „școlile se prezintă cât se poate de bine, cantina funcționează în condițiuni bune; pătutul este în curs de executare; muncile agricole [...] se execută în cele mai frumoase condițiuni. Socotim că la aceasta contribuie și faptul că în localitate este sediul unei pepiniere aparținând Camerei de Agricultură“, mai arată prefectul că s-au curățit 15000 de pomi fructiferi, că drumurile publice se aflau în stare mulțumitoare și se construia punte peste apa Slănic. De scurtă vreme pătutul (magazia) a fost terminat și a costat suma de 230.000 de lei¹⁴⁰.

În fiecare localitate s-a înființat câte un comitet „pentru executarea obligațiilor ce decurg din Convenția de armistițiu cu U.R.S.S.“ La Aninoasa comitetul s-a format la 26 august 1945 din următoarele persoane:

¹³⁸ A.N.D.J.A., fond Prefectura Mușcel, dosar 3/1942, f. 75-76.

¹³⁹ Idem, fond Primăria Aninoasa, dosar 6/1942, f. 2-27.

¹⁴⁰ Idem, dosar 7/1943, f. 37, 319.

Bucur Sminchișe (primar) - președinte, Ion Sminchișescu (notar), Neculae Rachieru (administrator agricol), Neculae Floroiu (agricultor), Stelian Stoica (agricultor), Haralambie Bețianu (șeful postului de jandarmi) - toți membri¹⁴¹.

În perioada 1949-1950 comunele, orașele, ca și plasele și județele, au fost conduse de comitete executive provizorii, în care timp s-au făcut pregătiri pentru aplicarea unei reforme administrative sub influența sovietică. Legea de reorganizare administrativă a țării din 3 decembrie 1950 a desființat plasele și județele și a înființat raioanele și regiunile: comuna Aninoasa, la care a fost arondată fosta comună Slănic, a aparținut de raionul Mușcel, regiunea numindu-se Pitești. Comunele, orașele, raioanele și regiunile erau conduse de comitete executive ale sfaturilor populare, având în frunte câte un președinte.

În anul 1948, când se discuta despre viitoarea reformă administrativă, Aninoasa avea 826 locuitori, iar satul Valea Siliștii și cătunul Broșteni 1301 suflete; „starea economică - două mori, o piuă, o mașină de dărăcit lână, un ferăstrău; venituri ordinare lei 200.000 (100.000 Aninoasa, 100.000 Valea Siliștii cu Broștenii)“¹⁴².

La 6 martie 1945, sovieticii au impus guvernul Petru Groza, după care, propaganda comunistă a cuprins toate domeniile activităților umane: alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1946, fiind falsificate, au dat câștig de cauză comuniștilor; în 1947 partidele politice (P.N.L. și P.N.Ț.) au fost desființate și liderii închiși; la 30 decembrie 1947 regele forțat să demisioneze; la 11 iunie 1948 unitățile economice au fost naționalizate; prin Decretul 197 din 13 august 1948 toate instituțiile de credit au fost naționalizate; pădurile au fost trecute în proprietatea statului; s-a introdus impozit pe țărani, cu denumirea „cote“ în natură, în funcție de suprafața de pământ și numărul de animale; au fost desființate instituțiile statului: parchetul, poliția, jandarmeria, primăria, fiind înlocuite cu miliția, securitatea, procuratura, sfatul popular.

Uneori, la conducerea acestor instituții au fost promovați oameni fără calitățile necesare, ba chiar cu vicii, fiind suficient faptul că se declarau atașați Partidului Comunist și respectau „linia partidului“.

Legea pentru „raionarea administrativ-economică a teritoriului R.P.R.“ a fost adoptată de Marea Adunare Națională la 6 septembrie 1950. Primele alegeri pentru constituirea sfaturilor populare locale au fost organizate la 3 decembrie 1950, când s-au ales deputații comunali și comitetele executive ale sfaturilor. În Aninoasa a fost ales președinte al comitetului executiv Ion Sima. La 22 decembrie 1951 membrii comitetului executiv al Sfatului Popular al comunei Aninoasa s-au întrunit „ca să aleagă un președinte, un vicepreședinte și un secretar“. Cei aleși „în unanimitate“ au fost: Ion Roman, membru P.M.R., președinte, Nicolae Rachieru, membru P.M.R., vicepreședinte, și Ion Rusalim, membru al Frontului Plugarilor, secretar. Acum au fost aleși 22 de deputați, dintre care cinci erau din satul Slănic¹⁴³.

În țară se instaurase dictatura proletariatului, iar administrația se conducea după „Instrucțiunile Comisiunii de Stat pentru aplicarea Legii Sfaturilor Populare“. Printre altele în aceste instrucțiuni se afirmă: „Noul nostru aparat de Stat, aparatul de Stat al dictaturii proletariatului, este și trebuie să fie un aparat puternic, instrument al dominației de clasă și al construirii socialismului, în mâna celor mai largi mase ale poporului muncitor condus de Partid. Aparatul acesta se dezvoltă și se întărește în condițiile ascutirii permanente a luptei de clasă, când fiecare realizare și fiecare pas al nostru spre socialism face ca burghezia de la orașe și chiaburimea de la sate, împreună cu codițele și uneltele lor să folosească în luptă mijloace din ce în ce mai mârșave și ticăloase, de la lansarea svonurilor, atitudine pasivă și neglijarea regulată a sarcinilor de către funcționarii dușmănoși cari mai există în aparatul de Stat, până la incendieri, sabotaje, crimă și jaf [...]. În același timp cercurile imperialiste în frunte cu cel american, se pregătesc de un nou război [...], denigreză U.R.S.S. și democrațiile populare [...], vor să distrugă lagărul păcii, democrației și socialismului condus de U.R.S.S.“.

Apoi se arată ce rol important trebuie să aibă „Serviciul Cadre“ din orice colectivitate. Reprezentanții acestui serviciu se ocupau de întocmirea „dosarului de cadre“ al fiecărui salariat al statului. Cine avea dosar „sănătos“ putea ocupa funcții importante. Odată cu dosarele de cadre au apărut și delațiunile. Când cineva era chemat la „CADRE“ trebuia să se aștepte la ceva de rău și mai rar la ceva de bine.

Aceste instrucțiuni au fost semnate de „Directorul adjunct - I. Vaida, și Instructorul de cadre, Solomon Dezideriu“.

Din cauza politicii de forță a Partidului Muncitoresc (Comunist) Român, de anihilare a oricărui opozant politic, de supunere necondiționată a populației, la care s-au adăugat delațiunile, mulți cetățeni ai

¹⁴¹ Idem, fond Prefectura Mușcel, dosar 198/1945, f. 54.

¹⁴² Idem, dosar 64/1948, f. 22.

¹⁴³ Idem, fond Sfatul Popular al raionului Mușcel, dosar 21/1951, f. 15.

Mușcelului au avut de suferit. Printre aceștia s-au aflat și locuitori din comuna Aninoasa care au plătit cu închisoarea faptul de a fi avut legătură în vreun fel cu gruparea de rezistență anticomunistă Ion Șerban-Ion Voican din Capu-Piscului.

În rechizitoriul întocmit de Procuratura Militară se arată că în „ziua de 16 aprilie 1950, la căminul cultural din localitatea Capu-Piscului [...] activistul de Partid Crețu Ioan, de la fosta județeană P.M.R. Mușcel, a vorbit locuitorilor adunați la cămin despre importanța luptei pentru pace și despre alte probleme actuale la acea dată“, însă a fost împiedicat să vorbească de către Șerban Ion. Acesta „s-a dedat fâțiș la atacuri calomnioase și injurioase la adresa Partidului Muncitoresc Român, a regimului democrat popular din țara noastră, a Uniunii Sovietice etc. El a ațâțat parte din elementele reacționare aflate în sală și personal l-a bruscat și amenințat cu moartea [...]. Șerban Ioan care trebuia să răspundă în fața legilor pentru atacul său terorist, a devenit din acel moment fugar“. Apoi alții „l-au ajutat să săvârșească în continuare alte acțiuni contrarevoluționare, fie că l-au favorizat prin găzduire și alimentare, fie că nu l-au denunțat autorităților“.

Unul dintre cei care l-a găzduit a fost Voican Ioan, tot din Capu-Piscului, care fiind bănuțit de „organele de stat“ a fugit cu Șerban Ioan care și-a zis „partizan“.

În perioada 16 aprilie 1950 și 27 noiembrie 1957 (când au fost prinși) cei doi au intrat în legătură cu multe persoane din localitățile apropiate, însă noi ne vom referi doar la cele din Aninoasa.

După arestare, celor doi „partizani“ li s-a intentat proces, în care au fost implicați mai mulți locuitori din zonă, dezbaterile având loc „în deplasare la Pitești“. Apoi, la 5 iunie 1958, s-au pronunțat sentințele nr. 59, 60, 61, 62 și 63 prin care inculpații au primit diferite condamnări. Cei doi „partizani“, Șerban Ion și Voican Ion, au fost condamnați: primul la moarte, secundul la muncă silnică pe viață, confiscându-li-se averea.

Cei din Aninoasa, învinuiți că i-au găzduit pe fugari sau le-au dat alimente, bani și îmbrăcăminte, ori că nu i-au denunțat autorităților, au suferit diferite condamnări și confiscarea averii: *Constantinescu Ion*, născut la 23 martie 1922, mecanic, la muncă silnică pe viață; *Anania Ion*, născut la 4 februarie 1924, agricultor, la 20 de ani muncă silnică și 10 ani degradare civică; *Sima Nicolae*, născut la 21 iulie 1929, agricultor, la 15 ani muncă silnică și 7 ani degradare civică; *Giurculete Ion*, născut la 22 februarie 1911, agricultor, membru P.N.Ț. din anul 1936, la 18 ani muncă silnică și 8 ani degradare civică; *Popescu Virgil*, născut la 8 decembrie 1921, funcționar, la 8 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Marta Gheorghe*, născut la 2 decembrie 1902, brutar, la 10 ani muncă silnică și 4 ani degradare civică; *Marta Constantin*, fiul celui dinainte, născut la 17 mai 1938, la 8 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Micu Grigore*, născut la 20 decembrie 1930, la 7 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Damaschin Petre*, născut la 11 martie 1890, agricultor, la 12 ani temniță grea și 4 ani degradare civică; *Sminchișe Gheorghe*, născut la 4 iunie 1909, agricultor, la 7 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Busuioc Ion*, născut la 20 februarie 1910, agricultor, la 8 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Sima Floarea*, născută la 4 aprilie 1931, casnică, la 7 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Sima Elena*, născută la 17 mai 1935, soră cu Floarea și Nicolae Sima, casnică, la 5 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Micu Elisabeta*, născută la 24 august 1899, la 5 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Sminchișe Florea*, născut la 13 martie 1921, agricultor, la 5 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; Șerban Maria, născută în Aninoasa, domiciliată în Capu-Piscului, mama „teroristului“, născută la 2 august 1892, arestată la 10 aprilie 1956, la 6 ani temniță grea și 3 ani degradare civică; *Sima Sofia*, născută la 24 octombrie 1894, casnică, văduvă, mama fraților Nicolae, Floarea și Elena, la 5 ani temniță grea și 3 ani degradare civică; *Constantinescu Maria*, soția condamnatului Constantinescu Ion, născută la 4 februarie 1921, la 6 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Sminchișe Ion*, cioban la oi, frate cu Floarea Sminchișe, la 7 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică; *Sminchișe Ana*, soția lui Ion Sminchișe, născută la 26 februarie 1908, casnică, la 5 ani muncă silnică și 3 ani degradare civică.

După câțiva ani Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. a emis diferite decrete de grațiere. Cu Decretul 406/9.11.1960 a fost grațiată Sima Sofia; cu 5/1963 au fost grațiați Sminchișe Ion, Sima Floarea, Sima Elena, Micu Elisabeta, Sminchișe Florea, Constantinescu Maria, Sminchișe Ana; cu 767/13.12.1963 a fost grațiat Damaschin Petre; cu 176/09.04.1964 au fost grațiați Marta Gheorghe, Anania Ion și Sminchișe Gheorghe; cu 310/15.06.1964 au fost grațiați Marta Constantin, Micu Grigore, Giurculete Ion, Sima Nicolae și Busuioc Ion; cu 411/24.07.1964 au fost grațiați Constantinescu Ion și Popescu Virgil¹⁴⁴.

---

¹⁴⁴ Arhivele Ministerului Apărării Naționale, fond Tribunalul Militar al Regiunii a II-a, sentințele penale 295, 310, 327-335.

Trebuie să facem precizarea că s-au făcut și se fac aprecieri corecte, dar și exagerate și eronate despre perioada interbelică. S-au făcut și se fac aprecieri despre ultimele patru decenii ale secolului al XX-lea numai negative, exagerându-se unele aspecte sau ignorându-se altele. Istoria le va așeza pe toate la locul lor.

Pentru alegerile de deputați în sfaturile populare locale din toamna anului 1952 s-au făcut liste cu cei ce aveau drept de vot, dar și cu cei ce nu aveau acest drept, fiind socotiți „nedemni“ (chiaburi, fii de chiaburi, învățători, popi, doctori, condamnați):

1. Bugheanu Mihai, născut în 1902	8. Floroiu N. Maria, născută în 1882
2. Bugheanu Floarea, născută în 1910	9. Schiteanu Petre, născut în 1898
3. Bugheanu Gheorghe, născut în 1906	10. Schiteanu Veroana, născută în 1906
4. Bugheanu Elena, născută în 1909	11. Schiteanu Marian, născut în 1927
5. Spănu Ion, născut în 1887	12. Sminchișe Florian, născut în 1900
6. Spănu I. Maria, născută în 1893	13. Sminchișe Fl. Maria, născută în 1908
7. Floroiu Nicolae, născut în 1888	14. Sminchișe Fl. Gheorghe, născut în 1932.

Aceștia erau din Aninoasa, iar din satul Slănic au fost „nedemni“ următorii:

1. Proca Mihai, născut în 1888	10. Bănățeanu Ion, născut în 1889
2. Proca M. Maria, născută în 1892	11. Bănățeanu Lelia, născută în 1900
3. Constantinescu Leonida, născut în 1891	12. Hera P. Petre, născut în 1900
4. Constantinescu Silvia, născută în 1900	13. Hera P. Maria, născută în 1904
5. Constantinescu Nicolae, născut în 1902	14. Dascălu Ion, născut în 1891
6. Constantinescu Nicoleta, născută în 1914	15. Dascălu Elena, născută în 1897
7. Drăgănescu Maria, născută în 1908	16. Dudu Neculae, născut în 1880
8. Panaitescu Ion, născut în 1900	17. Dudu Margareta, născută în 1895
9. Panaitescu Stela, născută în 1912	18. Hera Filofteia, născută în 1889.

La 12 noiembrie 1952 raionul a trimis la comună listă cu cei „nedemni“ care au drept de vot fiindcă „au fii în armată, activi“: Proca Mihai și Proca Maria au „băiat ofițer în armata R.P.R.“; Bănățeanu Ion și Bănățeanu Lelia au „băiat ofițer - medic veterinar“.

Lista „nedemnilor“ a fost completată cu alte 13 nume care suferiseră condamnări pentru diferite motive:

1. Busuioc D. Vasile, născut în 1914, furt și sabotaj
2. Bela Constantin, născut în 1915, dezertor
3. Costache D. Dumitru, născut în 1915, furt
4. Damaschin Octavian, născut 1915, furt și înșelăciune
5. Marin D. Mihai, născut în 1904, furt
6. Tăbuș P. Ion, născut în 1896, furt
7. Diacon V. Ion, născut în 1927, furt
8. Fica I. Ion, născut în 1926, speculă ilicită
9. Ciobanu N. Ion, născut în 1924, speculă ilicită
10. Ungureanu I. Ion, născut în 1926, dezertor
11. Anghel Ion, sabotaj
12. Diaconu D. Dumitru, născut în 1925, sabotaj
13. Popescu A. Constantin, născut în 1915, sabotaj¹⁴⁵

Pentru alegerile din 1963 s-a întocmit din nou listă cu cei „nedemni“ a alege, deși fuseseră grațiați cu Decretul 5/1963, dar își pierduseră „dreptul de alegător, având degradare civică“:

1. Sima Sofia	5. Sima Elena
2. Constantinescu Maria	6. Micu Elisabeta
3. Sminchișe Ana	7. Sminchișe N. Floarea
4. Sima Floarea	8. Sminchișe N. Ion ¹⁴⁶ .

¹⁴⁵ A.N.D.J.A., fond Sfatul Popular al raionului Mușcel, dosar 6/1952, nef.

¹⁴⁶ Idem, dosar 14/1963, f. 3.

Modul cum regimul comunist își înlătura de la alegeri posibili adversari este concludent. Cei ce puneau în aplicare politica regimului comunist, abuziv și obtuz, nu puteau fi caracterizați decât la fel. Cititorii care vor crede că această afirmație este lipsită de acoperire, le sugerăm să-și pună o singură întrebare: Dacă după schimbarea din decembrie 1989 noul regim politic ar fi procedat la fel, ar fi fost corect?

Familiile și rudele celor condamnați politic au avut de suferit de-a lungul anilor mai ales din partea celor care se aflau la conducerea administrației locale și a delatorilor.

De exemplu, în anul 1962, Facultatea de Medicină și Farmacie din București cere relații la Sfatul Popular al comunei Aninoasa despre Bugheanu Elisabeta, studentă în anul al IV-lea la Stomatologie. S-a răspuns că Mihai Bugheanu, tatăl, este chiabur, fost învățător „condamnat 9 ani pentru tulburarea ordinii sociale a statului“, a făcut politică liberală; Gheorghe Bugheanu, frate cu Mihai Bugheanu, a fost condamnat 7 ani pentru același motiv, a făcut politică liberală, ambii cu averea confiscată; Floarea Bugheanu, mama studentei, a fost exclusă din învățământ; despre studentă se arată că „se cunoaște că a fost căsătorită cu inginerul Costescu Ion din Vlădești“.

Finalul răspunsului este supărător și condamtabil, arătându-ne că oamenii la nevoie nu totdeauna se ajută, dimpotrivă își fac rău: „apreciem că studenta Bugheanu Elisabeta nu ar merita să fie promovată ca viitor medic, ținând cont de cele de mai sus“.

Un alt exemplu îl constituie autorul acestei cărți, care a fost exmatriculat din facultate în iunie anul 1958, pentru „atitudine antipatriotică, antipartinică și antistatală“*.

Ministerul Finanțelor - Direcția Cadre și Învățământ, la 19 ianuarie 1962, cere referințe despre părinții lui Gheorghe Ghiculete (Alexandru și Elisabeta), salariat în minister. Finalul răspunsului întărește afirmațiile noastre de mai sus: „Vă rugăm, totodată, a trimite acasă acest salariat al dumneavoastră pentru a lămuri părinții să se înscrie în gospodăria agricolă colectivă, deoarece ne aduce greutate și în prezent în procesul de colectivizare și prin abținerea sa de a se înscrie în G.A.C., deși au fost întrebuințate toate metodele posibile de a-l convinge“¹⁴⁷.

Ministerul Muncii și Prevederilor Sociale - Oficiul de Repartizare a Forțelor de Muncă, la 24 mai 1950, cere Comitetului Provizoriu al județului Mușcel să se preocupe de forțele de muncă necesare economiei, ținând cont că mediul rural este preponderent în țara noastră. „Dezvoltarea continuă a economiei naționale în toate sectoarele de activitate a dus, la sfârșitul anului 1949, în mediul urban la o accentuată lipsă de forță de muncă [...].Oficiul de Repartizare a Forțelor de Muncă pentru a putea face față sarcinilor puse prin Planul de Stat pe 1950 și-a extins activitatea în mediul rural, singura sursă importantă de unde se pot recruta forțele de muncă necesare industriilor noastre“.

Dezvoltarea economică a țării s-a făcut centralizat, prin hotărâri ale partidului unic (P.M.R., apoi P.C.R.), fondurile financiare fiind centralizate, apoi distribuite în țară. Totul era dirijat de la centru, proprietate privată nemaexistând. Micii producători de la sate au fost tot mai mult îngrădiți, fiind obligați să vândă statului produsele lor, la un preț mic. De exemplu H.C.M. 1186/1950 și 1064/1951 stabileau prețurile la vin, țuică și rachiuri naturale pe care le vindeau statului, producătorilor lăsându-li-se o cantitate mică pentru consum propriu sub formă de „tain“. Cei ce nu se supuneau suportau prevederile Decretului Lege 183/1949, refuzul fiind socotit infrafracțiune economică¹⁴⁸.

Locuitorii satelor au fost obligați să predea statului produse agricole, animale și produse animaliere sub numele de cotă, fapt greu de realizat și de suportat.

Toate activitățile economice, sociale și culturale erau politizate, indiferent la ce nivel se desfășurau, îmbrăcând, uneori, haină hazlie. De exemplu la 15 septembrie 1955 Sfatul Popular al raionului Mușcel trimite la Sfatul Popular al regiunii Pitești „planul angajamentelor luate [...] în cinstea alegerilor de deputați ai sfaturilor populare care vor avea loc în cursul acestui an“. În ceea ce privește comuna Aninoasa se prevedea executarea, până la 10 decembrie, a mai multor lucrări: pod în Aninoasa; împrejmuirea cu gard a școlii din satul Aninoasa; terminarea digului din Aninoasa; terminarea reparațiilor la podurile din Aninoasa; construirea de poduri din beton armat în Aninoasa. Cu mijloace locale urmau să se repare 5 km drumuri între Aninoasa și Slănic, iar din fonduri centralizate să se construiască grajduri comunale în Slănic și Aninoasa¹⁴⁹. Oare se puteau realiza?.

O problemă foarte importantă și urgentă pentru lumea satelor era introducerea curentului electric. La 16 iunie 1956 Sfatul Popular al comunei Aninoasa s-a adresat Ministerului Energiei Electrice și Industriei

---

* Decizia nr. 109/13 iunie 1958 a Institutului Pedagogic «Maxim Gorki» din București.

¹⁴⁷ Idem, fond Primăria Aninoasa, dosar 26/1962, nef.

¹⁴⁸ Idem, fond Sfatul Popular al raionului Mușcel, dosar 2/1951, f. 321.

¹⁴⁹ Idem, dosar 255/1955, f. 5, 25.

Electrotehnice cu rugămintea de a fi planificată pentru electrificare și Aninoasa, în anul 1956 sau 1957. Comuna își lua „angajamentul și răspunderea a asigura tot materialul lemnos“. Se mai face precizarea că lucrarea „deja este începută în satul Slănic, din acest an, trimestru II“. Este cazul să arătăm că obținerea aprobărilor pentru Slănic s-a datorat profesorului Dumitru Tutunaru de la Institutul Politehnic din București, a cărui soție se trăgea din acest sat¹⁵⁰.

Proiectul pentru „construirea rețelei de electrificare joasă tensiune luminat public și particular“ s-a întocmit în anul 1956. Devizul estimativ prevedea:

211 stâlpi, simplu, brad impregnat, de 8 m.

280 stâlpi format A.C., brad, de 8 m.

25 stâlpi format A.C., brad, de 12 m.

40 proptea, brad impregnat, de 8 m.

Aceste materiale erau necesare pentru cele trei sate: Aninoasa, cu 279 gospodării, Broșteni 108 și Valea Siliștii 295. Se stipula în deviz obligativitatea comunei de a executa prin muncă voluntară „tăierile de copaci și defrișările, eventual necesare“¹⁵¹.

Cele mai multe construcții edilitare (școli, cămine culturale, magazine sătești etc.) s-au realizat cu fonduri de la autoimpunere (contribuția obligatorie a sătenilor cu anumite sume, anual). Comuna neavând local propriu, Sfatul Popular a funcționat într-un imobil particular, naționalizat. Actualul local a fost construit în perioada 2000-2004, fiind inaugurat în luna august 2004, acesta adăpostind și biblioteca comunală.

Primari și secretari/notari ai comunei Aninoasa:

	Primari		Secretari/Notari
1865	N. Popescu	1865-1866	V. Dumitrescu
1866-1867	Radu Lina	1867-1869	N. Bufneru
1868-1869	Ion Sminchișe	1870-1871	V. Dumitrescu
1870-1871	Radu Lina	1884	Gh. Stănescu
1884-1885	Gh. Povarnagiu	1886	I. Moldoveanu
1886	Vasile Dogăreți	1887	Gh. Sminchișe
1887	Niță Bucura	1892-1900	Gh. Stănescu
1890-1897	Niță Bucura	1902-1904	Gh. Abramescu
1898	Nic. M. Damaschin	1905-1906	N. Georgian
1899-1900	Niță Bucura	1907-1908	I. Bulacu
1902-1904	Ion Popescu	1911-1913	N. Georgian (notar)
1905-1906	Mihail Bufneru	1914	I. Gh. Sminchișescu (notar)
1907	Ion Popescu	1912-1916	Gh. Stănescu (secretar)
1908-1912	Gh. Gh. Sminchișe	1922-1924	Ion Popescu (secretar)
1913-1915	N. Ghică Bica	1925-1928	N. Iordăchescu
1917	I.B. Bugheanu	1929	N. Dudu (notar)
1922-1925	Gh. Gh. Sminchișe	1930-1933	Ion Popescu (secretar)
1925-1929	I. Davidescu	1934	Ion Șt. Vuță
1930-1933	N.I. Rachieru	1935	N. Georgian
1934	N. Gh. Bica	1936	V. Diaconescu (notar)
1935-1936	Gh. M. Popescu	1936-1942	Ion Sminchișescu (notar)
1937	D. Crețu	1942-1943	Tudor Sminchișescu (secretar)
1938-1939	Vasile Lina	1944-1945	Ion Sminchișescu (notar)
1940	Ion Popescu	1947	C. Vlădescu (notar)
1941	Gh. Popescu	1947	Alex Diaconescu
1942	N. Floroiu	1950	Ion Dumitrescu
1943	Ion D. Crețu	1952-1955	I. Rusalim
1944	N. Iarca	1955-1956	Ion Popa
1945	Bucur Sminchișe	1956-1957	Iosif Răducu
1947	Ion N. Marta	1958-1991	Ion Șimon

¹⁵⁰ Idem, fond Primăria Aninoasa, dosar 1/1956, f. 36.

¹⁵¹ Idem, dosar 9/1956, nef.

1950	Ion Sima	1991-2008	Nicolae Diaconu
1951-1952	Ion Crețu	2008-	Nicu Rachieru
1952-1954	N. Chivescu		
1955	Nicolae Mitulescu		
1955-1957	Ion Crețu		
1958	Ion Duțescu		
1959-1962	Nicolae Chivescu		
1963-1968	Vasile Spânu		
1968-1988	Gh. Manole		
1990	Dumitru Iarca		
1990-1991	Ion Gușetoiu		
1991-1992	Daniil Crețu		
1992-1996	Ștefan Fetcu		
1996-2000	Vasile Spânu		
2000-2008	Gh. Popescu		
2008-	Nicolae Diaconu		

Evenimentele care au avut loc în decembrie 1989 în țară au dus la înlăturarea regimului comunist și la instaurarea altuia democratic. Etapele parcurse de noua organizare politică a țării erau puse în practică și la nivelul comunelor și orașelor. Astfel că și în comuna Aninoasa a luat ființă un Comitet Provizoriu al Frontului Salvării Naționale (F.S.N.).

Deoarece pluripartidismul a intrat în legalitate, au apărut și în comună organizații locale ale unor partide înființate la nivelul țării.

În plan administrativ au reapărut primăria și consiliul local, în locul sfatului popular și comitetului executiv.

Consiliul Comunal Aninoasa, ales în toamna anului 2008, are următoarea alcătuire:

Nr. crt.	Funcția	Numele și prenumele	Data și locul nașterii	Profesia	Apartenența politică	Observații / Primul sau mai multe mandate
1.	Primar	Diaconu Nicolae	11.06.1949 Aninoasa	Tehnician constructor	P.N.L.	Primul
2.	Viceprimar	Anania Tudorel	20.04.1970 Aninoasa	Tehnician silvic	P.N.L.	Primul
3.	Consilier	Avram Gheorghe	28.02.1957 Slănic	Tehnician veterinar	P.R.M.	Mai multe
4.	Consilier	Borota Elena	01.12.1938 Vlădești	Profesoară	P.D.L.	Mai multe
5.	Consilier	Bugheanu Gheorghe	21.12.1964 Dumbrăveni - Constanța	Inginer	P.S.D.	Primul
6.	Consilier	Ghinescu Marinela	07.05.1963 Aninoasa	Lucrător comercial	P.N.L.	Mai multe
7.	Consilier	Lazăr Negescu Mirela	14.08.1965 Stâlpeni	Diriginte poștă	P.S.D.	Mai multe
8.	Consilier	Lina Cătălin Vasile	07.09.1968 Aninoasa	Institutor	P.R.M.	Primul
9.	Consilier	Mastan Florin	08.04.1968 Câmpulung	Lăcătuș mecanic	P.R.M.	Mai multe
10.	Consilier	Moise Petre	02.03.1945 Slănic	Tehnician agricol	P.N.L.	Primul
11.	Consilier	Popescu Gheorghe	10.01.1947 Slănic	Maistru	P.S.D.	Primul
12.	Consilier	Șimonescu Vasile	25.03.1955 Aninoasa	Conducător auto	P.N.L.	Primul
13.	Consilier	Șimon Gheorghe	25.04.1972 Aninoasa	Profesor	P.C.	Primul
14.	Consilier	Ștefan Benonie	01.01.1955	Conducător auto	P.D.L.	Mai multe

Astăzi Primăria Aninoasa este încadrată cu următorul personal:

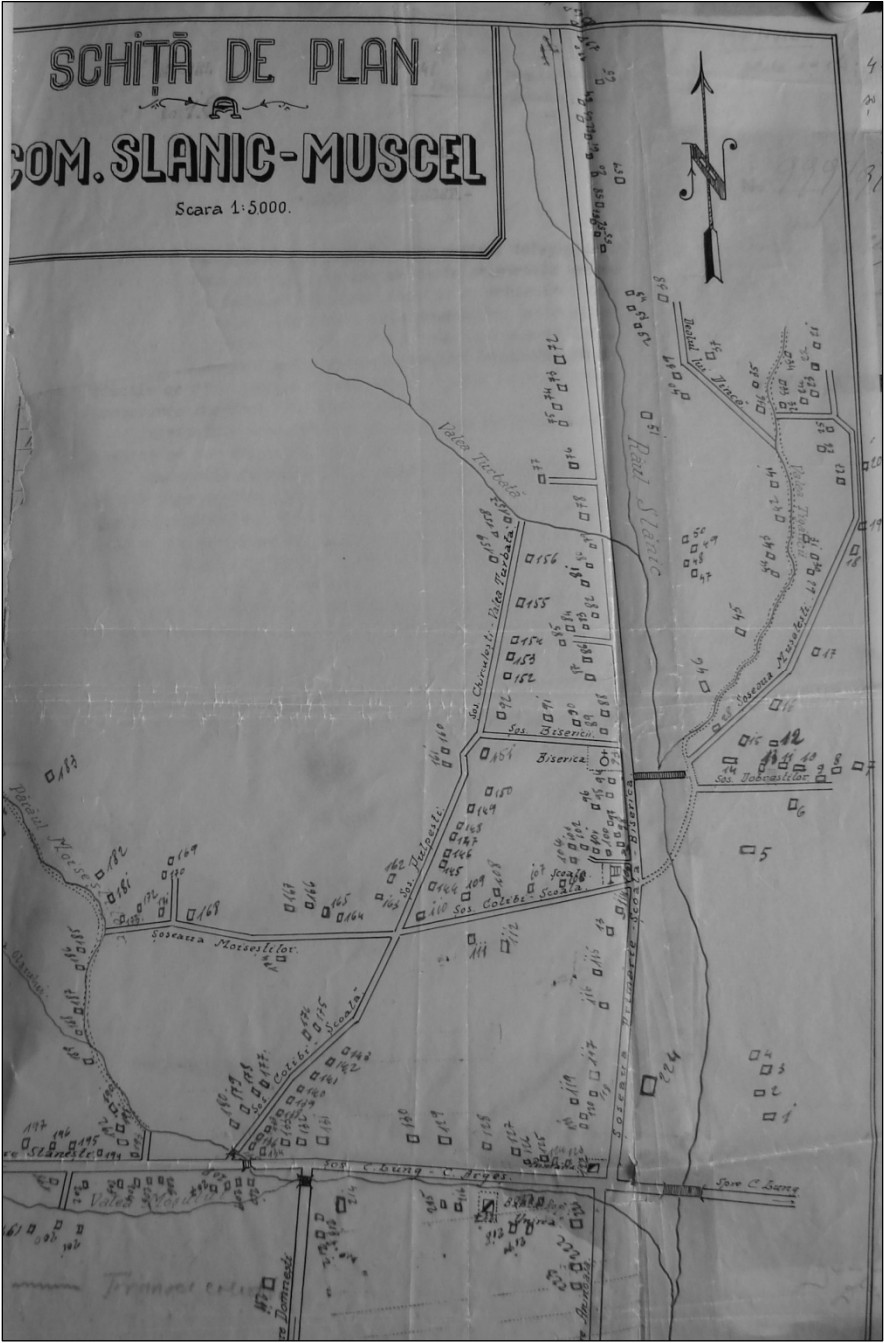
Nr. crt.	Funcția	Numele și prenumele	Studii
1.	Primar	Diaconu Nicolae	Medii
2.	Viceprimar	Anania Tudorel	Medii
3.	Secretar	Rachieru Nicu	Superioare
4.	Inspector principal	Hera Tudor	Superioare
5.	Referent superior	Onițoiu Maria	Medii
6.	Referent principal	Floricu Daniela	Medii
7.	Referent asistent	Negoescu Luminița	Medii
8.	Consilier primar	Dobrescu Adrian	Superioare
9.	Referent asistent	Stoica Florin Ion	Medii
10.	Administrator	Păslaru Ovidiu	Medii
11.	Referent asistent	Șimon Sorin Gheorghe	Medii
12.	Bibliotecară	Iarca Isabela	Medii
13.	Șef serviciu S.V.S.U.	Rachieru Petre Gabriel	SSD
14.	Guard	Iosif Tudorița	Medii
15.	Mecanic pompe	Constantinescu Vasile	Medii
16.	Mecanic pompe	Zamfirescu Florin	Medii
17.	Paznic	Negescu Marian	Generale
18.	Paznic	Negescu Sergiu	Generale
19.	Paznic	Răducu Alin	Generale
20.	Expert romi	Costache Marcel	Generale
21.	Conducător auto	Asprica Silviu	Medii

Ștampila satului Aninoasa, folosită înainte de anul 1860, având următorul conținut, scris cu alfabet chirilic: „Jud<ețul> Mușcelu. Pl<aiul> Nușoari. Satul Aninoasa“

Ștampila satului Slănic, folosită înainte de anul 1860, având următorul conținut, scris cu alfabet chirilic: „Jud<ețul> Mușcelu. Pl<aiul> Nucșoari. Satul Slănicu“

Schiță cu străzile și amplasarea caselor, 1941